

Âm Thanh Của Mưa

Contents

Âm Thanh Của Mưa	1
1. Chương Chap 1:	2
2. Chương Chap 2:	9
3. Chương Chap 3:	11
4. Chương Chap 4:	18
5. Chương Chap 5:	24
6. Chương Chap 6:	29
7. Chương Chap 7:	32
8. Chương Chap 8:	35
9. Chương Chap 9:	39
10. Chương Chap 10:	42
11. Chương Chap 11: Yêu Thương Đong Đầy Ngốc À... Chờ Anh Nhé !!! Tuy Khoảng Cách Có H	45
12. Chương Chap 12:	48
13. Chương Chap 13:	55
14. Chương Chap 14:	59
15. Chương Chap 15:	77
16. Chương Chap 16:	83
17. Chương Chap 17:	92
18. Chương Chap 18:	97
19. Chương Chap 19:	111
20. Chương Chap 20:	113

Âm Thanh Của Mưa

Giới thiệu

Thế giới phép thuật gồm có 4 tộc: Flynn, Madesa, Kope và Nanina. Tộc Flynn xưa nay là người lãnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-thanh-cua-mua>

1. Chương Chap 1:

ĐÓN NHẬN

__Huyền Anh à, có ở nhà không vậy? - Giọng một người con gái lạnh lốt ở ngoài cửa đánh thức con gấu đang nằm cò kheo ở trong nhà say giấc nồng.

Ở trong nhà

__Giọng nhỏ nào...nghe quen quen vậy ta? - Tôi lẩm bẩm một mình, rồi cũng mắt nhắm mắt mở định thần lại. Nhưng rồi cơn buồn ngủ lại lôi kéo tôi lại

__HUYỀN ANH!!!!!!- Lần này thì đích thị là con nhỏ Hinny bạn tôi rồi. Trời ơi, còn hơn cái đồng hồ báo thức nữa. Tôi lồm cồm bò dậy, đầu vẫn còn ong ong vì tiếng hét của nhỏ. Tôi hết vọng ra khi nhận ra là con nhỏ ấy đang đứng ngoài cửa nhà tôi.

__Dậy rồi...dậy rồi. Vào đi

Chắc chỉ chực chờ tôi nói thế, Hinny bèn xông vào nhà tôi luôn. Tôi ngơ ngàng nhìn Hinny, sao kì vậy ta...sao ăn mặc kì vậy ta. Mọi hôm tôi toàn thấy nhỏ mặc áo thun, quần jean cơ mà, sao hôm nay lại mặc váy thế này, mái tóc nâu được nhỏ xõa xuống và đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn tôi hằm hừ. Cái kiểu như chó đại chuẩn bị xông vào cắn vậy á, ôi thôi chết, nhỏ mà biết được nhỏ xâu xé tôi mất.

__Cái bà này, chẳng phải bà hứa với tôi là hôm nay đi mua đồ cùng tôi hả?? Hả? - Nhỏ nói và khiến tôi lục lại cái trí nhớ ngắn hạn của mình

Bốp

__Á, chết rồi. Xin lỗi đại tỷ. Đại tỷ chờ em xú - Tôi nhớ rồi, chả là ngày mai chính là sinh nhật tôi và tôi hứa với nhỏ là sẽ đi mua đồ để chuẩn bị cho bữa tiệc ngày mai và cả đồ để mặc nữa. Chết mất thôi.

Tôi bèn chạy vào nhà vệ sinh làm VSCN thật nhanh, chỉ là chải chải bôi bôi cái mớ tóc màu cam chói lóa này và thay cái bộ đồ ngủ thành cái váy màu đen mà thôi - cái màu mà tôi ghét nhất, tuy nhiên trong tủ quần áo của tôi chỉ toàn màu đấy. Chả hiểu tôi làm sao nhưng mà đến khi đi mua đồ tôi chỉ nhìn đến màu đen, ôi thật khó hiểu. Tôi ngấm mình trong gương cảm thấy đã ổn, nhìn thẳng vào đấy tôi lại nhìn thấy đôi mắt màu xanh lá bí ẩn. Tôi khác với mọi người ở đây là tóc nâu và mắt đỏ trông rất đáng sợ, màu tóc của tôi là cam chói lóa còn mắt thì xanh lá đậm, trông nó kết hợp với nhau chẳng ăn nhập nhưng nhìn tổng thể thì nó rất đẹp à nha. (tự sướng). Mọi người ở đây gọi tôi là Xanh Lá bởi vì đôi mắt ấy, nó như xoáy vào tất cả tâm can của những người nhìn vào nó, lúc đầu họ kì thị tôi vì tôi khác họ, nhưng dần dà, mọi việc đều đi vào quỹ đạo của nó. Thật là kì lạ khi tôi có khả năng thay đổi màu mắt, cái kiểu như là bình thường nó xanh lá nhưng nếu tôi khóc nó sẽ trở thành đen, đen mà chẳng còn thấy lòng trắng luôn ấy, kinh lắm nên mỗi lần khóc xong, tôi chẳng dám ra đường mà chỉ ở trong nhà, chính xác hơn là trong phòng.

_Này, bà không còn bộ nào khác ngoài mấy cái váy đen à? - Hinny cau có. Ngày trước nhỏ này tên là Kim cơ nhưng từ khi nó tròn 18 tuổi (sinh nhật trước tôi 5 tháng) thì mọi người đều gọi nó là Hinny và chẳng ai gọi là Kim nữa. Nên tôi cũng gọi là Hinny luôn.

Tôi lắc đầu thay cho câu trả lời cho Hinny. Rồi cũng xách chiếc túi muôn thuở màu tím của mình kéo tay nhỏ ra ngoài. Tôi thích chiếc túi này vì đó là màu mắt của Rin - Người yêu của tôi.

Chúng tôi lên chiếc xe để sẵn ở ngoài. Chiếc xe này rất lạ, nó giống như chiếc mô tô nhưng nó không chạy bằng xăng, dầu mà nó chạy bằng không khí, nơi nào có không khí là nó chạy được. Ở chỗ chúng tôi có nhiều thứ rất lạ mà khác xa với con người, ví dụ cái thông tục uống cái thứ nước màu đỏ nồng nồng vào mỗi thứ 7, hay là những ngôi nhà có hình thù kì lạ...hầu như nhà ở đây đều hình tam giác trông ở ngoài rất nhỏ gọn nhưng bên trong nó là một không gian rộng lớn với đầy đủ tiện nghi và đặc biệt là xây nhà rất tiện lợi, bạn chỉ cần mua nhà ở cửa hàng bách hóa trông nó giống một tờ giấy vẽ hình ngôi nhà rồi bố mẹ bạn đọc đọc cái gì đấy thế là biến ra. Thật nhiều điều kì lạ và khó hiểu. Tuy nhiên tôi đã bảo là tôi luôn khác mọi người mà, ngôi nhà tôi không phải hình tam giác mà là lục giác và cao vút, nó được sơn một màu trắng toát, tôi không dám lên các tầng trên vì bố mẹ bảo cấm. Đã có lần tôi hỏi mình là ai thì bố mẹ chỉ bảo

_Con chưa cần biết, đợi đến khi con 18 tuổi, con sẽ hiểu ra tất cả

Tôi nghe câu trả lời thì đau đớn hết cả người vì nào đâu tôi sinh vào ngày 31/12. Nhìn bọn bạn tôi tròn 18 tuổi tự nhiên đứa nào cũng xinh ra và màu tóc thay đổi cả cái tên nữa. Còn tôi thì phải mòn mỏi chờ đến cuối năm. Và cái ngày tôi mong đợi nhất cũng gần tới rồi khi tôi nuôi nấng ước muốn là được biết cái điều bí mật ấy, tính đến nay là đã 10 năm rồi vì tôi hỏi câu đấy từ năm tôi 8 tuổi.

Bởi từ nhỏ tôi đã trải qua những điều lạ lùng, khi tôi 3 tuổi thì ba mẹ tôi đưa tôi đến một vùng đất xa nơi tôi đang ở lắm. Ở đấy mọi người đều mắt đen và tóc đen, người ta gọi là con người. Và khi họ nhìn vào đôi mắt và mái tóc của tôi, họ đều sợ hãi và lẩn tránh tôi như tà. Tôi không có bạn bè tôi ở đó, tôi sống một mình cùng với một người hầu...3 năm đầu tôi chỉ biết luẩn quẩn trong nhà.

Đến một ngày tôi đánh liều ra ngoài chơi thì tôi phát hiện có một cậu bé cũng bị cô lập bởi đám trẻ trong xóm. Tôi bèn đánh liều chạy lại làm quen, tôi nở một nụ cười

_Chào bạn, mình có thể làm quen chứ? - Nghe tiếng tôi, người ấy ngẩng mặt lên nhìn tôi. Đôi mắt tím u uất chiếu những tia ngạc nhiên về phía tôi. Tôi ngỡ ngàng nhìn người ấy, đẹp quá - đó là cảm nhận của tôi. Mái tóc đỏ rực của anh kiêu hãnh như vị thần mặt trời Apollo, còn đôi mắt tím nó chất chứa bao nhiêu nỗi buồn, nó có thể khiến bạn điều đứng.

Còn cậu bé ấy rất ngạc nhiên vì lần đầu tiên kể từ ngày đầu tiên cậu đến đây có người làm quen với cậu. Đó là một bé gái rất xinh xắn và đặc biệt là nó cũng có ngoại hình khác với những đứa trẻ trong xóm. Nó có một mái tóc mà cam khiến người khác nhìn vào chói mắt và đôi mắt xanh lá đậm của nó chất chứa đầy những niềm vui, nó sâu lắng, nó xoáy tâm can của cậu. Cậu lấy làm vui trong lòng, định mở miệng giới thiệu thì con bé ấy lại nói tiếp

_Mình là Huyền Anh, mình...mình cũng bị cô lập như bạn. Bởi...cái màu mắt lạ và mái tóc chói - Con bé ấy nói rồi chỉ chỉ.

_Mình là...

_Cậu trông cũng khác lạ, nhưng trông cậu đẹp thật đấy. Nhà mình ở phía kia kia, mình về nhà chơi nhé, mình có nhiều đồ chơi lắm - Con bé không để cho thằng bé nói mà kéo về phía nhà nó luôn.

Thằng chỉ ngơ ngác nhìn rồi cũng chạy theo con bé.

Kết thúc dòng hồi tưởng

Chúng tôi đi khoảng 10 phút thì trung tâm thương mại, tôi đã thấy thấp thoáng trong tầm mắt cái tòa tam giác cao ngất nổi bật giữa những ngôi nhà san sát nhau rồi kia. Chúng tôi cho xe vào bãi và tung tăng đi vào

Tôi đang định bước vào thì máy điện thoại trong túi tôi rung lên. A, là Rin gọi. Chắc hẳn các bạn cũng đoán ra cậu bé mà tôi kể chứ nhỉ, đó chính là Rin - người yêu của tôi. Anh và tôi đã cùng trở về miền này sau khi sống ở đây thêm 2 năm nữa. Chúng tôi tiếp tục làm bạn và tình bạn ấy đã trở thành tình yêu sâu đậm, người ở đây nhìn chúng tôi bằng con mắt ngưỡng mộ bởi anh càng ngày càng đẹp và tôi càng ngày càng xinh hơn (lại tự sướng).

_À lố, em nè - Tôi kẹp cái máy điện thoại ở giữa đầu và vai. Còn cái tay tôi thì đang bận rộn nhét thẻ xe và chìa khóa vào túi.

_Em đang ở đâu mà ồn thế - Bên kia máy vang lên giọng nói dịu dàng chất chứa đầy yêu thương.

Chỉnh chu xong, tôi mới khoác túi lên tay và cầm máy điện thoại trả lời tiếp

_Em đang ở trung tâm thương mại với Hinny - Tôi trả lời anh

_Em đi nhanh nhé, khoảng 8h mình gặp nhau nha - Anh nói rồi không để tôi trả lời cúp luôn máy. Tôi thở dài, chắc là do công việc của anh. Giống như bố mẹ tôi, tôi không biết anh làm nghề gì, ở đâu. Tất cả đều chờ tôi tròn 18 tuổi, họ mới cần nhắc đề nói

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ là 9h sáng vậy là còn đến gần nửa ngày nữa mới gặp anh.

_Nè bà nội, lệ lên nào. Ai ở đây cũng bận rộn vào ngày sinh nhật hết trơn á! Nhanh lên, mình còn rất nhiều việc phải làm. - Hinny giục tôi đi vào trong

Chắc do con nhỏ đã từng trải nên biết rõ hơn tôi. Chắc có thể cũng do ba mẹ nhỏ lo cho nhỏ nhiều hơn nên vào ngày sinh nhật của nhỏ, nhỏ không phải tự chuẩn bị. Nhắc đến, tôi lại thêm buồn, tôi tặc lưỡi một cái để quên đi rằng vào ngày sinh nhật ngày mai, có thể bố mẹ sẽ chẳng về được để dự.

Bước vào trung tâm thương mại, hơi lạnh phả vào chúng tôi xua đi cái nóng đi kèm đó là hương hoa hồng nồng nàn khiến người ta dễ chịu. Thời tiết ở đây không nóng vào mùa này, mùa đông nhưng ở đây không có tuyết chỉ có gió nhưng nó hanh hanh, làm người ta khó chịu. Từng luồng hơi lạnh làm tôi dễ chịu hơn rất nhiều.

Chúng tôi đi lên tầng quần áo đầu tiên vì đây là nơi tiêu tốn thời gian nhất của chị em.

__Chắc hẳn bạn buồn lắm, vì bố mẹ bạn không ở nhà vào ngày này - Hinny khoác tay tôi vào thang máy và ấn nhanh lên tầng 12 - tầng cao nhất của trung tâm thương mại, cũng là tầng nhỏ bé nhất nhưng thật ra là không nhỏ bé chút nào.

__Không sao, mình quen rồi. Mình chỉ thắc mắc rằng tại sao sinh nhật lần thứ 18 mình mới được biết ba mẹ mình làm việc gì - Tôi phụng phịu nói, trong thang máy bây giờ chỉ có mình chúng tôi.

Vì ngày mai là sinh nhật của tôi nên tôi được nghỉ ở trường và vì bố mẹ tôi không có ở nhà nên Hinny đã nghỉ để chuẩn bị cùng tôi.

__Hừm...phải nói thế nào nhỉ, ngày mai..bạn...sẽ trưởng thành - Hinny ậm ừ mãi mới xong

TINH - Tiếng thang máy vang lên. Trước mắt chúng tôi hiện ra một thế giới quần áo thu nhỏ, từng khu được phân ra rõ ràng. Hinny nhanh chóng kéo tôi vào khu váy dạ hội, ôi nhìn lung linh quá, nhìn đẹp quá. Những màu sắc của quần áo làm tôi tạm quên đi chuyện trưởng thành mà Hinny nói.

Chúng tôi hòa vào dòng người nơi đây và bắt đầu tản ra để lựa những bộ váy áo mà chúng tôi yêu thích.

Sau một hồi vật vờ, quay cuồng trong đồng quần áo chúng tôi ra gặp nhau ở chỗ tính tiền. Tôi nhìn thấy Hinny rồi, nhỏ mặc một chiếc váy màu hồng phấn, ngắn đến đầu gối. Váy là dạng ôm lấy ngực không có tay trên thân váy là những đường ren màu đen tạo nên họa tiết nổi bật còn phần dưới xếp li xòe ra. Bộ váy nhìn đơn giản nhưng nó làm tôn lên làn da trắng toát của nhỏ và thân hình chuẩn. Đi kèm cùng nó là chiếc vòng tay màu đen có nhiều vòng và đôi giày màu hồng phấn. Mái tóc màu nâu được nhỏ búi lên nhẹ nhàng, có vài lọn tóc xõa xuống và có một vương miện nhỏ trên đầu. Đôi mắt màu đỏ tràn ngập niềm vui, trông nhỏ thật dễ thương.

__Woa, bà đẹp quá. Sao bà lại đẹp được như vậy chứ - Hinny nhào vô tôi mà xem xét. Tôi cũng khá hài lòng khi nhìn vào gương và không chỉ mình Hinny, mọi người xung quanh đây cũng khen tôi làm lòng tôi bay bay lên cao

Tôi lựa được một chiếc váy ngắn màu xanh dương - màu của biển sâu. Cũng giống nhỏ về độ dài của váy, chỉ đến đầu gối. Ở phần trên váy có tay ôm sát lấy cơ thể tôi, màu tối nên làn da trắng hồng của tôi được dịp khoe hết cỡ. Phần dưới váy màu xanh dương xếp li và xòe nhẹ tạo ra cảm giác thoải mái, chưa hết trên đây còn có lớp ren màu đen làm cho chiếc váy trở nên tao nhã hơn. Đi kèm là chiếc vòng cổ đá saphier và đôi giày cao gót màu xanh dương. Tuy nhiên có một điều tôi không hài lòng đó chính là mái tóc của tôi, dù cho nó có suôn mượt, dù cho nó có thẳng tắp ngay hàng lối đi nữa thì màu cam của nó cũng làm cho người khác chói mắt.

_Đây, bà cài thêm cái này vô nữa nè - Hinny đưa cho tôi một cái vương miện nhỏ xinh, khác với nhỏ là màu trắng, cái của tôi màu xanh dương - trùng màu với cái vòng cổ tôi đang đeo.

_Bà cũng đẹp quá trời quá đất luôn ý nha - Tôi nháy mắt - Thế này thì của hết mấy anh trong xóm rồi còn gì

Mặt Hinny đỏ hồng lên, nhỏ đang ngượng. hà hà, phen này phải chọc thêm quá. Nhưng tôi phải khựng lại vì trong người tôi không biết từ đâu mà 2 dòng khí nóng, lạnh nó chạy xung trong đó. Khó chịu nên tôi phải nhăn mặt lại. Lập tức Hinny nhìn tôi, đôi mắt đỏ của nhỏ nheo lại

_Sao thế? - Nhỏ đỡ lấy tôi khi mà chuẩn bị té

_Chẳng biết nữa, tự dưng thấy khó chịu, cảm giác như vừa được luộc xong rồi lại bị nhúng vào nước lạnh ý - Đôi mắt Hinny dịu xuống

_Bà thả lỏng và thở đi. Sắp tới rồi...sắp trưởng thành...- Hinny nói làm tôi chẳng hiểu gì, tôi làm theo lời nhỏ và thấy dễ chịu hơn

Chúng tôi nhanh chóng thanh toán, tôi nhìn đồng hồ, đã là 12h trưa. Bụng tôi sôi lên sùng sục vì thế tôi và Hinny quyết định sẽ xuống tầng 5 - tầng ăn uống. Bước vào thang máy, cái dòng khí nóng lạnh ấy đã thôi hành hạ tôi.

_Nè, trưởng thành là gì vậy Hinny? - Tôi hỏi khi cứ thắc mắc cái cụm từ ấy

_Hừm, câu này khó à nha. Thông tục là không được cho người dưới 18 tuổi biết bất cứ thông tin gì, chỉ có những người tối cao thì mới có quyền thôi. Hiểu nôm na là bà sẽ thay đổi vào ngày mai vào chính cái giờ mà bà sinh ra. - Hinny nói làm tôi chẳng hiểu cái gì

Nào là tối cao, nào là thay đổi. Tối cao là ai mà thay đổi là thay đổi cái gì. Lời Hinny nói làm tôi càng nôn nóng tới ngày mai hơn.

_Thôi bỏ đi, càng nói mình càng không hiểu -

Tinh - Tiếng thang máy. Chỉ chờ có thế, tôi kéo Hinny vào luôn một quán ăn. Chọn nhanh một phần ăn là thịt bò bít tết và nước gì nhỉ? Tôi đang phân vân không biết chọn nước gì thì cô nhân viên mỉm cười

_Quý khách không cần chọn nước. Hôm nay là thứ 7, chúng tôi phát nước miễn phí ạ. - Giọng cô ấy nghe dễ thương lắm cả nụ cười nữa. Đôi mắt đỏ của cô ấy tít lại. Tôi mà là con trai thì tôi gục mất.

_Vậy thì cho em một bít tết khoai tây chiên còn bà ăn gì á Hinny? - Tôi quay sang hỏi. Nhỏ này đang lơ đãng chỗ nào ấy. Ui chùi, nhìn kìa, nhỏ đang ngắm trai và đang trong tình trạng nước miếng chảy thành

dòng.

Tôi tắc lưỡi một cái rồi hét

__HINNY! - Nếu so tiếng hét của tôi và nhỏ thì tôi thua nhưng mà cũng đứng trên nhiều người chớ bộ. Điều này đã được chứng minh khi trong quán phát ra nhiều tiếng loảng xoảng của dao, nĩa rớt xuống

__Hả hả? Động đất? Sóng thần gì hả? - Hinny mặt ngơ ngác làm tôi phì cười

__Ăn gì gọi đi...còn nữa lau mép đi, toàn nước kìa - Tôi nói rồi cầm phần ăn đi thẳng bỏ Hinny ở lại còn đang ngơ ngác. Rồi được lúc sau khi đã an tọa nơi bình yên thì cái con nhỏ mới

__Ế, ĐI ĐÂU MÀ NHANH THẾ? - Thật là làm cho người ta náo loạn mà.

Ăn uống no say và mua hết những vật dụng cần thiết cho buổi lễ ngày mai. Tôi và Hinny ra bãi giữ xe và chuẩn bị về nhà, nhưng đột nhiên tôi nhớ tới buổi hẹn với anh nên tôi nhìn đồng hồ, là 5h chiều. Vẫn còn sớm chán, nhưng tôi quyết định sẽ đi ăn kem đã

__Bà về trước nhé, mình đi ra chỗ này tí - Tôi nói và nhìn Hinny cười thật tươi mong nhỏ chịu.

Nghe tôi nói vậy, Hinny bỗng sụ mặt xuống và bĩu môi

__Gớm nào, đi gặp chàng chứ gì. Thôi được rồi...để con bạn này đi về trước...cho các người vui vẻ - Hinny nói rồi giật túi đồ trên tay tôi phóng lệ. Ôi nghe giọng thì có vẻ giận vậy thôi chứ chẳng giận đâu. Tôi nói với theo

__TÔI TUI MUA KEM VỀ CHO BÀ

__DÂU NHÁ

Tôi chết cười với nhỏ này, đã giận thì giận đi cho đỡ tốn tiền mua kem. Đằng này lại còn dâu nữa chứ, tôi cũng phóng cái xe chạy trên không này ra quán kem. Tất cả sẽ xảy ra bình thường nếu như trên đường tôi không gặp một cảnh rất lạ

Đó là một cô gái cũng là tóc nâu, mắt đỏ nhưng cô ta đang chuẩn bị giở trò với một thằng bé. Điều mà tôi chưa bao giờ thấy ở đây, tệ nạn xã hội ở nơi chúng tôi sinh sống là không có - đó là điều tôi yêu thế giới này, không tội ác. Thật đáng sợ hơn là đôi mắt của cô ta là màu đỏ đặc quánh như máu, như lúc tôi khóc nó đen lại vậy. Tim tôi đập mạnh hơn, thằng bé sợ hãi, nó chỉ đứng đó và khóc. Ba mẹ nó đâu nhỉ? Lòng dũng cảm của tôi bỗng nổi dậy, tôi tấp xe vào bên đường và đi vào cái hẻm nhỏ ấy

_Hu hu, tha cho em...

_Hừ..hừ - Cái người con gái ấy kêu lên những tiếng đáng sợ, tôi...tôi không biết làm sao cả. Tôi nhìn quanh quất, không có một thứ vũ khí nào để tự vệ hết. Thằng bé chắc đã thấy tôi nên thôi khóc và nhìn tôi khiến cho cô ta quay lại. Ôi cha mẹ ơi, nhìn cô ta thật đáng sợ. Đôi mắt của cô ta chỉ có mình màu máu và hàm răng cô ta chìa ra 2 cái răng nanh, thật kinh khủng. Tôi hoảng sợ, lùi lại

_haha, lại có con nhóc nào đây. Muốn cứu thằng bé à? - Cô ta tiến lại gần tôi...tôi sợ...tôi lùi lại không biết làm gì. Cô ta bắt đầu đưa mũi ngửi ngửi như cở hó vậy. Điều đó làm tôi không khỏi kinh hãi

_haha, mày chưa trưởng thành. Thế thì mày làm gì được tao khi năng lực chưa hoàn thiện. - Cô ta tiếp tục cười và tôi không dám nhìn vào khuôn mặt cô ta nữa, tôi muốn ới quá khi đôi mắt của cô ta chảy từng dòng máu từ đấy. Cô ta dí sát mặt vào chiếc cổ của tôi...chân tôi run run đứng không vững

_Không..không...đừng...- Tôi hét lên khi 2 chiếc răng nanh của cô ta gần chạm đến cổ tôi. Thằng bé vẫn đứng đấy, nó quá sợ nên chẳng dám nói gì. 2 tay cô ta nắm chặt tay tay tôi, lạnh ngắt. Tôi sợ..

XOẸT XOẸT - Một quả cầu lửa ở đâu bay tới đánh bật cô ta ra khỏi người tôi. Tôi sững sờ, ngồi sụp xuống, chuyện gì...đang xảy ra. Từ đâu một người con trai tóc cam hạ cánh xuống, là anh, đúng rồi là anh. Tôi định chạy lại nhưng bước chân đã bị cản bởi cảnh tôi nhìn thấy. Anh không phải là anh, từ lưng anh có một đôi cánh màu trắng nó to như thiên thần nhưng đôi mắt của anh không phải là màu tím dịu dàng luôn nhìn tôi mà là màu xanh lá , dù nó vẫn còn trông trắng nhưng thật đáng sợ. Và...mái tóc anh không phải là màu đỏ kiêu hãnh như thần Apollo nữa mà là màu cam chói lóa như tóc tôi vậy. Nói đúng hơn thì anh đang mang màu mắt và màu tóc giống với tôi bây giờ

Anh đi lại phía tôi, ôm tôi vào lòng dù cho tôi, vỗ vào tấm lưng đang run rẩy còn đang sững sờ. Tôi vừa nhìn thấy cái gì thế, cái quả cầu lửa mà tôi chỉ đọc trong truyền thuyết và nhìn thấy trong phim hoạt hình nay lại hiện trước mặt tôi. Cái cô gái bị anh đánh bằng cầu lửa bật vào tường và người người cô ta bắn lên những giọt máu...màu đen, nó bắn lên cả tôi...tanh nồng. Trông cô ta bị biến dạng đến phát sợ, 2 mắt đã trở lại có con ngươi và trông trắng tuy nhiên nó lại trợn ngược, lưỡi thè ra...thật giống với bộ phim kinh dị

_Đừng sợ, đừng sợ. Đó chính là chúng ta - Anh ôm tôi và vỗ tấm lưng bé nhỏ của tôi nó đang rung lên vì sợ. Cuối cùng chúng tôi là loài gì vậy? Thằng bé thấy đã hết nguy hiểm nên chạy đi, chỉ còn mỗi tôi và anh ở đây

Anh thu đôi cánh vào và trở lại hình dạng mà tôi vẫn thường hay thấy. Đúng rồi, Rin của tôi đây rồi. Anh thả tôi ra khỏi vòng ôm, tôi đưa tay lên mặt anh để kiểm chứng

_Chúng ta...là ai vậy? Chúng ta có gì khác họ, chúng ta thuộc dòng nào và những hình ảnh ban nãy là ảo tưởng phải không? - Tôi ngỡ ngàng, nói trong hoảng loạn

_Chúng ta không phải là người chúng ta là những thành phần của bộ tộc Flynn. Chúng ta khác họ vì anh và em cùng thuộc đẳng tối cao. Ba mẹ chúng ta chính là đẳng tối cao, ngày mai...ngày mai em sẽ biết rõ mọi chuyện hơn. Nào, bây giờ thì ngủ đi nhé -

Tôi chưa kịp hiểu hết lời anh nói, không phải là người làm tôi ngỡ ngàng hơn bao giờ hết. Nhưng mà anh đưa tay qua đầu tôi làm tôi buồn ngủ quá. Tôi chìm vào giấc ngủ và quên hết mọi việc xảy ra ngày hôm nay

2. Chương Chap 2:

ĐỔI MỚI

Tôi nhìn thấy một cô gái...cô ta có mái tóc màu trắng xóa và đôi mắt màu xanh lá giống tôi. Cô ta rất xinh đẹp với tất cả đường nét trên khuôn mặt đều hoàn hảo. Cô ấy mặc một chiếc váy màu xanh dương, cô ấy đang đi về phía tôi

_Ta là Rety, là người đã tạo ra bộ tộc Flynn, ta chọn con làm hậu duệ. Con sẽ mang sức mạnh của 5 vị thần ta đã tạo ra. Đó chính là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Con phải biết làm sao để cân bằng sức mạnh, con mang trong người một năng lực tiềm ẩn mà ai cũng hằng mong ước, hãy học cách kiềm chế bản thân nhé - Hậu duệ Flynn

_O, người nói gì con không hiểu? Là sao ạ?

_Rồi con sẽ hiểu thôi, con sẽ là người mạnh nhất bộ tộc Flynn và sẽ gánh trọng trách là xua đi màn đêm của nơi này, cứu những Flynn đang ở đảo Mioe. Ta phải đi rồi, sắp rồi chỉ còn 5 phút nữa, con sẽ biết mọi chuyện thôi

Nói rồi cô gái ấy biến mất, ối cha chắc bà ấy cũng đã 100, 200 tuổi gì rồi nhưng mà sao lại trẻ, đẹp thế kia nhỉ. Tôi thắc mắc và muốn hét lên.

Tôi mở mắt, tỉnh dậy. Ôi cái trần nhà quen thuộc, cái mặt quen thuộc của những người thân. Nói vậy thôi chứ chỉ có 2 người là Rin và Hinny.

_Này anh cho nó nhiều thuốc thế? Ngủ lâu quá

_Anh lỡ tay - Rin gãi đầu.

Tôi ngồi dậy nhìn 2 người bọn họ. Cái lời của bà già kia thật là...cái gì mà hậu duệ, cái gì mà trọng trách nhỉ? Nhưng mà bảo sắp trưởng thành, chẳng lẽ nào tôi ngủ từ hôm qua đến hôm nay, tôi ngạc nhiên, ngược lên đồng hồ là 22h55 phút. Vậy là còn 5 phút nữa sẽ tới trưởng thành cái j j đấy

_Này, em ổn chứ? - Rin hỏi tôi

Tôi quay sang Rin thì Hinny nói tiếp

_Bà làm tôi lo quá, bà muốn chết hay sao mà đại đột thế. Anh Rin không đến kịp thời thì chết à hả? Muốn làm anh hùng thì phải chờ 1 ngày nữa chứ - Hinny cứ thế mắng xối xả vào mặt tôi. Làm tôi cứ ơng ơng hết cả lên.

_Này, anh xóa rồi - Rin khều Hinny.

_Trời, thăm nào nhìn cái mặt nó ngu ngu. Sao anh không nói sớm hả? - Hinny lại quát ầm lên. Đến lúc này thì tôi cáu thật rồi đó nha.

_ỒN ÀO QUÁ!- Tôi la lên cắt đứt 2 cái miệng như máy khâu đấy

Nhưng tôi chẳng quạu cộ được bao lâu khi kim đồng hồ vừa chỉ tròn 23h - cái giờ tôi được sinh ra. Thì trong người tôi, cái cảm giác hôm qua bỗng trỗi dậy, nhưng...nhưng lần này nó mãnh liệt hơn.

Hự - Tôi phun ra một dòng máu. Rin và Hinny bỗng ôm chầm lấy tôi

Tôi khó chịu quá, trong người tôi...các nội tạng như muốn xé toạc ra vậy. Dòng nóng và lạnh cứ xung đột trong người tôi. 2 người đấy vẫn ôm chặt lấy tôi mà chẳng nói gì, cứ như họ đang cố hết sức bình sinh để ôm tôi vậy, hơi ấm từ 2 con người đó lan sang càng làm cho dòng khí nóng chảy mạnh hơn. Tuy nhiên dòng khí lạnh lại bùng lại làm tôi muốn nổ tung. Các cơ và các gân của tôi căng lên, nó như muốn đứt.

_AAAAAAAAAAAAAAAA - Tôi la lên, không được rồi, tôi nhìn thấy cái cô à lộn cái bà lúc nãy đang mỉm cười nhìn tôi.

AAAAAAAAA - Tôi giãy dụa trong đau đớn...các dây thần kinh của tôi căng lên và tôi cảm nhận là tóc tôi đang mọc dài ra, và đặc biệt đôi mắt của tôi...đột nhiên nó mờ lại. Từ lưng tôi...một cảm giác bùng nổ xảy ra. Tôi càng giãy bao nhiêu thì Rin càng ôm chặt tôi bấy nhiêu, từ lưng anh mọc lên một đôi cánh và ôm trọn tôi trong vòng tay của anh. Tôi đau quá, nhưng nhìn sang Hinny, cô ấy cũng vậy, từ lưng cô ấy đang mọc ra một đôi cánh màu trắng giống anh nhưng bé hơn nhiều.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA- Cơ đau lên đến đỉnh điểm

Tôi ....tôi không còn biết gì khi cơ đau nó cứ tiếp tục hành hạ, tôi cắn môi đến bật máu, rồi cơ đau cũng chấm dứt và tôi thấy người mình nhẹ hơn.

Tôi thoát khỏi vòng tay anh và Hinny, lơ lửng trên không trung. Từ lưng tôi mọc ra đôi cánh màu đỏ - là màu đỏ của máu. Nó kiêu hãnh và to ngang đôi cánh của anh, tóc tôi dài ra từ ngang lưng bây giờ thành tới hông và đôi mắt của tôi nó đau rát. Tôi thả mình khi trong người tôi không còn khí nóng chỉ còn lạnh. Cái dây chuyền saphier của tôi chuyển thành màu xanh lá cây - giống màu mắt của tôi

_Vậy là....Huyền Anh chính là hậu duệ của nữ thần - Hinny kinh ngạc nhìn nhỏ bạn mình đang lơ lửng

trong không trung và đang nhắm mắt ấy

_Anh chỉ biết Huyền Anh thuộc người của đẳng tối cao còn không biết chính cô ấy là hậu duệ - Rin cũng kinh ngạc nhìn cô người yêu của mình

Tôi hạ cánh xuống, lúc này cơn đau cũng đỡ hơn và một cái tên xuất hiện trong đầu tôi

_Frenka, hãy gọi em như vậy - Câu đầu tiên tôi nói khi nhìn họ vẫn còn kinh ngạc ấy. Lễ trưởng thành, tộc Flynn, tôi không phải con người, tôi là hậu duệ của tộc.

Tộc Flynn từng là một tộc lớn mạnh nhất trong làng phép thuật, nắm giữ quyền điều khiển trong thế giới gồm có tộc Madesa, Kope và Nanina. Tuy nhiên vào một ngày tộc Flynn bị hãm hại hết chỉ còn một số nhỏ về một vùng hẻo lánh để ẩn dật. Những người thuộc đẳng tối cao còn sót lại, tiếp tục lãnh đạo tộc và duy trì sự sống.

Tôi đã biết tất cả trong thời gian lơ lửng trong không trung, ngay khi tôi đáp xuống tôi đã chạy lại ngay cái gương. Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy mình trong đó. Mái tóc cam mà tôi luôn tự hào nay chuyển thành màu trắng giống bà già kia, đôi mắt màu xanh lá trở thành màu vàng của ánh sáng và đặc biệt hơn khi đôi cánh của tôi đều không giống với 2 người kia, nó to và là màu đỏ. Và tôi đang mặc trên người là bộ váy màu xanh dương - màu của biển sâu/

_Em chính là hậu duệ của nữ thần. - Rin ôm tôi vào lòng.

_Câu chính là công chúa của Flynn, người mang trong mình sức mạnh kinh khủng nhất sao? - Hinny chạy lại

_Frenka, từ giờ anh sẽ chịu trách nhiệm dạy em - Anh nhìn tôi

3. Chương Chap 3:

MẮT MẮT

Tôi đang tiếp nhận những điều anh nói thì đột nhiên trong người tôi bùng lên cảm giác nóng như lửa đốt.

Xoẹt Xoẹt

_Tránh ra đi Hinny!- Tôi chỉ nghe thấy tiếng anh la lên.

Tôi nhìn thấy từ người mình xuất ra một quả cầu lửa to, nóng lắm. Và hình như quả cầu ấy lao thẳng vào Hinny thì phải. Đến lúc tôi định thần được thì, tất cả như đổ sụp xuống. Tôi thấy Hinny đang nằm ở góc

phòng của tôi, mọi đồ vật như bị hất tung lên. Tan hoang, Rin nhìn tôi bằng con mắt đau đớn, anh thu đôi cánh vào và chạy đến Hinny.

Tôi cũng lững thững đi từng bước lại đó và đột nhiên đôi cánh sau lưng tôi cụp vào, tóc và mắt tôi trở lại bình thường. Tôi khóc...nước mắt tôi lăn dài trên má và tôi biết mắt tôi đã chuyển thành màu đen đặc, trông nó như chẳng có tí nào gọi là sự trong trẻo cả.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Hinny, tôi đã làm gì thế này. Tôi không thể điều khiển được sức mạnh của mình, lòng tôi rối bời. Rin đỡ lấy Hinny, cô ấy có vẻ rất đuối sức để có thể ngồi dậy, làn da trắng của cô ấy đã bị quả cầu lửa thiêu cháy. Tôi đưa tay định sờ vào Hinny nhưng tôi sợ một lần nữa lại làm bạn ấy đau

_Không...không sao đâu. Đây...không phải...lỗi tại Frenka. Mình...mình không trách...bạn..- Hinny nói từng tiếng khó nhọc, cô ấy đưa tay lên định nắm tay tôi, nhưng liệu tôi có thể nắm không

_Mình xin lỗi. Mình xin lỗi, bạn đừng chết - tôi khóc

_Trong người em có năng lực của thủy, hãy sử dụng thuật hồi phục - Rin nói.

_Nhưng...em không biết sử dụng. Em phải làm sao? Em không biết ? Em..em - Tôi hoảng loạn, tôi nhìn Hinny bằng con mắt đau đớn, trái tim tôi nát vụn.

Hự.- Hinny học máu, tôi nhìn mà xót xa...tại sao lại vậy

_Mình...đi nhé- Hinny nói rồi nhắm mắt...từ miệng cô ấy chảy ra dòng máu.

_KHÔNG..- Tôi hét lên nhưng không thể làm gì. Tôi chỉ biết có đứng đó, tôi không dám đụng vào người Hinny

_Có chuyện gì xảy ra thế? - Từ cửa một người phụ nữ bước vào, hốt hải. Bà ấy mang một vẻ đẹp thuần khiết tuy nhiên nó cũng lạnh lùng và rắn rỏi. Dù cho nhan sắc đã bị phần nào bào mòn bởi thời gian nhưng khuôn mặt bà vẫn mang nét thanh tú khó phai mờ. Bà có đôi mắt xanh dương sâu thẳm như không đáy và một mái tóc xoăn cùng màu. Từ lưng bà xuất hiện đôi cánh màu trắng nhưng nó bé hơn của Rin và không kiêu hãnh bằng của Frenka. Đôi mắt xanh dương sâu thẳm được dịp mở to hết cỡ khi căn nhà của bà trở thành thế này. Có lẽ bà đã chậm.

Bà nhìn xung quanh căn nhà, tan hoang, là một đống đổ nát đúng nghĩa và nồng mùi máu. Con gái bà đang ngồi đó đôi mắt đen đặc, nó đang khóc bên thân xác của một đứa con gái khác đã bị biến dạng bởi phép thuật còn thằng bé Rin thì chỉ biết ngồi đó mà ôm con gái bà vào lòng.

Tôi ngược mắt lên nhìn nơi phát ra tiếng nói, là mẹ. Nhưng rồi tôi lại cụp mắt xuống, tôi đau lòng quá.

Người phụ nữ ấy tiến lại gần, bà đã hiểu rồi. Là con gái bà đã trưởng thành, nhưng chẳng lẽ thằng bé Rin lại không đủ sức ngăn lại. Bà hiểu là khi con cái của tộc Flynn trưởng thành, họ phải ở nhà ôm con họ thật chặt trong quá trình biến đổi để có thể ngăn chặn được những điều tồi tệ xảy ra. Chẳng may ngày hôm nay cả bà và chồng bà đều có việc ở tháp Dekio - Nơi đáng tồi cao làm việc. Nhưng Rin còn không đủ sức chẳng lẽ bà và chồng bà lại đủ sức sao? Bà đi lại phía đó, nơi con gái bà đang đau đớn trong vòng tay của người yêu nó, bà đã không làm tròn trách nhiệm của mình, là bà có lỗi. Bà cúi xuống và nhìn nó, nhưng đôi mắt đau xót của bà nhanh chóng được thay bởi ngạc nhiên. Tròng mắt màu xanh càng lên khi nhìn vào chiếc dây chuyền trên cổ nó, bây giờ nó đã chuyển thành 5 màu khác nhau. Mỗi cặp vợ chồng thuộc đẳng tồi cao chỉ sinh được một con và người con đó sẽ mang đặc tính khác bố mẹ, tuy nhiên chỉ có người thuộc đẳng tồi ới có phép thuật trong người, còn những Flynnner khác thì chỉ có thể bay và sử dụng phép hồi phục.

Khi mà của bà mà màu xanh dương tượng trưng cho đặc tính Thủy, chồng bà màu Vàng cho Kim còn Rin là màu đỏ và màu xanh lá cho đặc tính Hỏa và Mộc. Cái lúc mà Rin trưởng thành, mọi người đã tưởng là hậu duệ của nữ thần nhưng anh chỉ mang trong mình 2 luồng sức mạnh...nhưng phải là 5 luồng thì mới có hy vọng. Anh đã trở thành người lãnh đạo trong đẳng tồi cao vì sức mạnh của anh lúc bấy giờ là cao nhất

_Con...con là hậu duệ của nữ thần sao? - Bà ngạc nhiên xen lẫn hạnh phúc. Tộc Flynn đã chờ ngày này lâu lắm rồi khi mà năm tháng qua đi đều không tìm được hậu duệ cho nữ thần để giải cứu cho tộc.

Rin gật đầu nhẹ, trả lời thay cho Frenka.

Tuy nhiên điều đó lại làm bà lo lắng, bà đứng dậy đi về phía người con gái đã bị chết kia. Bà lắc đầu ngán ngẩm Bà vung tay làm phép nhẹ, một luồng sáng màu xanh dương xuất hiện

_Bình yên sẽ đến với con, con sẽ được hòa vào cùng với nữ thần. Hãy tự do - Kết thúc câu nói thì thân xác của Hinny tan biến hóa thành những hạt long lanh.

Frenka nhìn theo những hạt long lanh ấy bay thẳng lên trời không vương vẩn, không trách móc, không quay lại. Frenka đứng dậy nhìn theo cho đến khi mà những hạt ấy bay hết đi, màn đêm càng làm cho những hạt ấy được tỏa sáng. Một giọt nước mắt long lanh rơi xuống, từng cơn gió thổi vào làm mái tóc màu cam hắt ngày làm người nhìn chói mắt tung bay lên, tạo nên một khung cảnh rất buồn thảm.

Frenka quay lại nhìn Rin.

_Em phải làm...thế nào mới có thể điều khiển được sức mạnh của mình? - Frenka hỏi khi đôi mắt đã trở lại màu xanh lá bình thường chứng tỏ con bé đã hết khóc.

_Huyền Anh...- Mẹ Frenka bà Shita lên tiếng

_Là Frenka - Frenka nhắc nhở mẹ mình. Có lẽ bây giờ nếu ai nhắc đến tên Huyền Anh sẽ là một cái tội rất lớn

_Huyền...à không Frenka à, con cần nghỉ ngơi. Mới trưởng thành không thể làm gì quá sức - Bà Shita ngăn

cản

Frenka trừng mắt nhìn mẹ mình. Bà có hiểu cho nỗi đau của nó, rằng nó đã mất đi người bạn thân nhất chỉ vì cái trưởng thành này, chỉ vì cái hậu duệ mà từ bé nó đã bị cô lập. Vì hậu duệ mà nó phải gánh trên vai trọng trách rất lớn. Chỉ trách sao số phận nó lại được chọn, chỉ trách trong tộc có bao nhiêu người lại chọn mỗi mình nó.

Ánh mắt của Frenka làm bà Shita giật mình. Nó chĩa ra những tia điện khiến người bà giật nhẹ, bà không nói gì, nhưng bà lo lắng cho nó.

__Em nghỉ ngơi đi, 3 ngày nữa chúng ta sẽ tập - Rin nói giọng dịu dàng, ánh mắt anh chiếu những tia của thiên nhiên nhằm xoa dịu đôi mắt của nó

__Không, ngày mai...chúng ta phải tập. Em..muốn kết thúc số mệnh hậu duệ - Frenka nói rồi tập trung mọc đôi cánh màu đỏ rực xoay người lách qua khung cửa sổ bay thẳng ra ngoài.

Rin bèn thở dài một tiếng rồi cũng tung đôi cánh trắng toát của mình ra bay theo Frenka.

Những ngày sau đó mọi người ở đây không nhìn thấy cả Rin lẫn Frenka ở đâu cả. Họ chỉ nhìn thấy vào mỗi buổi sáng sớm thì có 2 đôi cánh một màu trắng, một màu đỏ bay lượn trên bầu trời đi thẳng về phía Nam của thành phố.

Tôi đã bắt đầu bước vào những bài tập luyện.

BÀI TẬP ĐẦU TIÊN: DUNG HÒA SỨC MẠNH

Do anh chỉ mang trong mình sức mạnh của Hỏa và Mộc nên hiện tại tôi không thể tập cho sức mạnh của mình, tôi chỉ có thể tập làm sao để điều khiển nó, để dung hòa nó trong tôi.

__Tập trung vào, em hãy nghĩ đến nguồn sức mạnh đang chảy trong người em

Tôi làm theo lời anh nói nhắm mắt lại. Tuy nhiên tôi không thể cảm nhận được nó vì nó không ổn định, đặc tính Hỏa và Thủy cứ làm tôi nhộn nhạo hết cả lên. Tôi không thể điều khiển và kết quả là

Xoẹt Xoẹt - Một quả cầu lửa to đoành từ 2 bàn tay tôi bay thẳng đến bức tường làm bằng đá. Để tránh ảnh hưởng cho người dân, chúng tôi đành phải tập ở nơi hẻo lánh của vùng đất. Ở đây anh xây lên một ngôi nhà, có sân rất rộng bao quanh là những bức tường làm bằng đá vững chắc và tôi có thể tập ở đó. Rin đáp xuống

__Em không thể dung hòa nó sao? EM hãy nhìn anh nhé - Rin nói

Tôi ngược mặt lên nhìn anh trong cảm xúc rối bời. Tôi thấy từ người anh xuất hiện ra 2 luồng sáng, một là màu cam của Hỏa, một là xanh lá của Mộc. 2 luồng sáng ấy kết thúc cũng là lúc trên bàn tay anh xuất hiện một quả cầu lửa và Mộc. Tôi không biết rõ là chiêu thức gì nhưng nhìn quả cầu một nửa màu cam nóng bỏng, một bên là xanh dịu mát, anh phóng quả cầu ấy vào tường

Bùm - Tiếng nổ rất lớn, chứng nó có sức công phá cao. Tôi cũng làm theo anh, nhắm mắt, nhưng tôi chỉ cảm nhận được 3 nguồn sức mạnh, một là hỏa, hai là mộc giống anh còn ba là Kim. 3 luồng ánh sáng làm tôi vui mừng khôn xiết, bởi tôi đã làm được rồi

Nhưng mọi chuyện không như tôi nghĩ, trong người tôi đột nhiên xuất hiện một dòng khí lạnh, nó như muốn đóng băng hết nội tạng của tôi. Nó làm tim tôi thất lại và khó thở, tôi không tập trung được nữa, nên 3 luồng ánh sáng kia tắt ngúm đồng thời

Hự - Thứ chất lỏng màu đỏ trào ra khoe miệng tôi. Là máu đen, là máu độc. Tôi thở dốc

Rin hạ cánh và chạy lại bên tôi, ánh mắt anh lo lắng

_Không sao chứ?

Tôi yếu ớt lắc đầu. Tôi cảm thấy hận chính bản thân mình, đã 2 tuần trôi qua nhưng tôi vẫn không làm được gì, tôi không biết mình có đang đi đúng đường không nữa. Tôi cảm thấy bản thân mình quá yếu đuối, dù cho ý chí có cao nhưng sức lực có chừng vậy thì không thể nào làm được gì.

_Em cảm thấy...tim mình như bị đóng băng - Tôi nói với anh sau khi đã bớt vị nồng và tanh của máu trong miệng.

Anh nghe tôi nói thì ngơ ngàng nhưng rồi anh thu đôi cánh của mình vào. Ôm lấy tôi

_Em cần phải cố lên, Thủy của em chính là băng ngàn năm chứ không phải là nước trong lành. Em phải thu phục được nó, anh sẽ mời pháp sư có đặc tính Thủy về dạy cho em. Em nhất định không được bỏ cuộc.

Anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào tấm lưng đã ướt mồ hôi của tôi. Tôi nghe anh nói trong lòng cảm thấy yên lòng hơn cũng là lúc mà đôi cánh màu đỏ kiêu hãnh ấy thu vào và tóc tôi cũng trở lại bình thường. Tôi nằm trong vòng tay anh, cảm thấy yên bình lạ kì, tôi ước rằng cái số mệnh hậu duệ này không phải là tôi. Ánh chiều tà hắt lên chúng tôi...

Rầm, Rầm - Tiếng đập cửa ở ngoài khiến Frenka và Rin ngạc nhiên. Ở chỗ hẻo lánh này ai lại mò mẫm mà tới cơ chứ. Trong lòng Frenka bỗng dấy lên một cảm giác bất an, có lẽ nào ở nhà có chuyện gì xảy ra chẳng.

Rin và Frenka đứng dậy đi về phía cửa. Rin biến đổi màu mắt, tóc để phòng trường hợp xấu và tôi cũng vậy, mái tóc màu trắng xuất hiện thay cho cam chói lóa.

Kẹt - Tiếng cửa được mở ra đồng thời tim của Frenka và Rin cũng đập thành thịch.

Xuất hiện trước mặt tôi là một người lính, trông người ấy rất thê thảm, máu dính đầy người và đang trong tình trạng khá mệt mỏi. Tôi ngỡ ngàng, chuyện gì đã xảy ra. Người lính ấy thở hồng hộc

_Cứu...Cứu...xin nữ thần hãy cứu lấy chúng tôi. Bọn Madesa và Kope đã phát hiện ra chúng ta....và đáng tối cao...đã bị chết hết. - Người lính ấy nói bằng giọng sợ sệt, anh ta quỳ xuống chân tôi

Tôi nghe tin như sét đánh vào tai, cái gì mà Madesa và Kope đã phát hiện, cái gì mà đáng tối cao đã bị giết chết. Ba mẹ tôi thì sao? Ba mẹ tôi thuộc đáng tối à. Tôi hoảng loạn

_Cái gì? Còn ba mẹ tôi thì sao? - Tôi ngồi xuống và lay người lính bị thương ấy

_Ba mẹ của nữ thần đã bị bắt rồi... - Chưa kịp nói hết câu người lính ấy đã chết.

Tôi bần thần, bị bắt rồi sao? Tại sao...hỗn chiến xảy ra..không ai nói cho cô biết. Để đến khi thành thế này thì mới nói sao? Tôi ngồi bệt xuống, nước mắt chảy ra, nhòe đôi mắt tôi. Chẳng lẽ Flynn sẽ bị hãm hại tới cùng sao? Tại sao Madesa lại làm vậy cơ chứ.

Rin vẫn đứng đấy nhìn Frenka khóc, anh cũng đau lòng lắm, còn ba mẹ anh thì sao? Tim anh cũng đang bị thắt lại đây. Một giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt cam, nó long lanh.

Đột nhiên, Frenka bật dậy. Cô tung đôi cánh màu đỏ của mình với ánh mắt vàng hận thù. Nhưng cô chưa kịp sử dụng thì một vòng tay ngăn cô lại

_Bỏ em ra - Frenka dẫy dụa

_Không, bây giờ em không được đi...- Rin ngăn cản

_Bỏ em ra - Frenka cố hết sức để đẩy vòng tay của Rin ra nhưng vô ích. Sức mạnh của cô hiện giờ không thể bằng Rin

_Bỏ em ra...hự hự - Frenka khóc, từng giọt nước mắt rơi xuống cánh tay của Rin. Lạnh - là cảm nhận đầu tiên của anh khi nó rơi xuống. Sự chống cự quyết liệt vừa xong đã giảm đi

_Em không được đi. Em phải luyện tập, chúng ta phải cứu lấy Flynn. Em không được bỏ cuộc, em phải chiến đấu vì những người đã hi sinh - Giọng Rin đau đớn. Trái tim như bị xé nát khi nghe tin này và càng đau hơn khi nhìn thấy người con gái anh yêu trở nên hận thù.

Frenka thôi khóc, cô rời khỏi vòng tay anh và bỏ đi vào trong. Rin nhìn theo chỉ thở dài, những chuyện này có phải là quá với một cô gái 18 tuổi như Frenka không? Anh đưa tay ra, một luồng sáng màu cam phát ra chiếu lên trên người lính

_Hãy để cho tâm hồn được tự do - Ngay sau đó xác người lính ấy biến mất trả lại nơi đây về thanh tao trước đó. Anh đóng cổng và bước vào sân.

Về Frenka, cô hận cái tộc Flynn, cô hận số phận hậu duệ. Vì nó mà cô đã mất đi người bạn thân nhất, vì nó mà cô mất đi những người xung quanh và vì nó mà cô đang chuẩn bị đánh mất cả bố mẹ - người cô yêu quý nhất trên đời. Cô leo lên nóc nhà, ánh nắng yếu ớt của mặt trời sắp đi ngủ chiếu lên cô, mái tóc màu trắng thẳng tắp tung bay trong gió, đôi mắt vàng nhìn xa xăm. Đặc biệt rằng trên gương mặt thanh tú của cô xuất hiện những giọt nước mắt long lanh như pha lê, đặc biệt hơn nữa khi cứ mỗi giọt nước mắt rơi ra thì nó lại đóng băng trên không trung.

Cô khóc rất nhiều nên những giọt nước mắt rơi xuống đóng băng lại hết trước mắt cô. Đến lúc Frenka nhìn lại thì trước mặt cô đã là một cục băng nhỏ nhưng khi cô vừa nhìn nó được 3s thì đột nhiên nó lại tan chảy. Frenka thở dài, cô sẽ không khóc nữa, cô nhìn lên bầu trời đã sẫm tối

_Hinny à? Bà ở trên đó có khỏe không? Bà có trách tôi không? Tất cả sẽ ổn thôi bà nhỉ, tôi mệt quá, tôi...nhớ bà. Tôi nhớ ngày xưa - những ngày tôi chưa được chọn. Tôi xin lỗi..- Frenka nói, giọng nó nghẹn lại. Có vẻ như rất muốn khóc nhưng có lẽ đã hết nước mắt rồi

Từng cơn gió se se lạnh mang hơi thở của mùa xuân tới làm cho những giọt nước mắt trực trào nơi khóe mắt Frenka khô lại. Và nó lại làm cho lòng Frenka nặng hơn bao giờ hết.

Đột nhiên từ đằng sau Frenka xuất hiện một hơi ấm quen thuộc. Một chiếc khăn mỏng được quàng đằng sau lưng. Rin lên ngồi cạnh Frenka, sau khi làm xong mọi việc cần thiết, anh mới lên đây ngồi cùng với người yêu của mình. Rin đẩy đầu Frenka vào vai mình, để mong cô có thể giảm bớt gánh nặng, mong cô có thể san sẻ bớt nỗi đau sang anh.

_Con đường em sắp đi, sẽ không trải thảm hoa hồng - Rin nói

Frenka ngược lên nhìn Rin. Vẫn đôi mắt ấy, vẫn là đôi mắt màu tím dịu dàng luôn dõi theo cô nhưng sao hôm nay cô cảm nhận được nơi đáy mắt ấy chứa nhiều nỗi đau thể kia. Phải chăng không chỉ mình cô đau đớn mà cả anh cũng vậy. Phải chăng cô quá ích kỷ khi chỉ nghĩ mình là người đau khổ nhất thế gian mà không nghĩ rằng anh cũng cô đơn và cần một chỗ dựa vững chắc. Bởi anh cũng là con người, anh là người yêu của cô cơ mà, anh đặc biệt và cô cũng thế.

Frenka đưa tay lên trên khuôn mặt Rin. Bàn tay lạnh ngắt của cô làm anh giật mình, anh vội vã nắm lấy mong cô cảm thấy ấm áp hơn. Frenka mấp máy môi

_Em yêu anh! - Nói rồi Frenka đặt đôi môi lạnh ngắt của mình vào bờ môi ấm nóng của anh. Nụ hôn chất chứa bao nhiêu nỗi u buồn của cả 2 người. Tuy nhiên trước bao nhiêu khó khăn thử thách như vậy, tình yêu của họ chưa bao giờ nguội lạnh một phút giây nào. Trái tim họ luôn hướng về nhau và đập vì nhau.

Kết thúc nụ hôn, họ luyện tiếu rời bờ môi nhau. Rin nháy mắt

_Giờ anh mới biết...em bạo thật - Anh nói. May mà bây giờ trời đã tối chứ không thì anh đã nhìn thấy cô người yêu bé nhỏ của mình đỏ mặt lên rồi.

Nó vòng tay ôm lấy anh

_Ba mẹ chúng ta nhất định đang còn sống phải không anh? Chỉ là họ đang bị bắt thôi, Flynn sẽ không thua đâu - Frenka nói chắc nịch.

Rin nghe Frenka nói vậy thì khoe môi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo. Cuối cùng thì Frenka đã có mục đích và quyết tâm rồi...Anh ngược nhìn lên bầu trời và thầm cầu mong mọi chuyện đang đi theo đúng kế hoạch!

4. Chương Chap 4:

HIỂM NGUY

7h sáng ngày hôm sau

Hôm nay, chúng tôi quyết định sẽ bay vào thành phố để xem ai còn sống sót không. Tôi nhanh chóng chuẩn bị dụng cụ và mặc đồ. Chẳng biết anh lôi đâu cho tôi bộ quần áo của chiến binh nữa, nó là một bộ đồ đen bó sát cơ thể. Mặc vào thì cử động cũng dễ dàng đó, cũng nhẹ và dễ đánh đó thể nhưng mà nó ôm sát vào cơ thể tôi khiến tôi mặc vào...bao nhiêu đường cong gì thấy hết nên khá ngượng. Rin còn đưa cho tôi một đôi găng tay màu đỏ chỉ dài đến nửa ngón tay và một đôi boot màu đen.

Mái tóc màu trắng xõa dài và dây chuyền 5 màu sáng lấp lánh, đôi mắt màu vàng đầy kiên nghị. Đôi cánh màu đỏ rực lửa chỉ sẵn sàng được dịp khoe hết sự kiêu hãnh của nó. Trông tổng thể thì cũng ngầu đấy, cũng xinh đấy, cũng đẹp đấy mà tôi sợ chẳng làm được trò trống gì.

_Này cầm lấy đi - Rin thả cho tôi một cây kiếm màu xanh dương, nó đang phát sáng. Tôi luống cuống đỡ lấy.

_Cái này...

_Nó là cây kiếm của nữ thần hồi xưa. Chỉ có ai là nữ thần nó mới phát sáng và phát huy công dụng của mình.- Chưa kịp để Frenka nói hết câu Rin đã chen vào.

Frenka ngơ ngác nhìn cây kiếm, nó quả thật rất đẹp. Ánh sáng màu xanh dương làm cho cây kiếm thêm lung linh, ở chuôi kiếm làm bằng da sần sùi để cho cầm không bị rơi, có gắn 5 viên ngọc tượng trưng cho 5 đặc tính.

Mãi ngắm cây kiếm mà khi để ý lại thì Rin đã bay lên không trung. Frenka luống cuống tung đôi cánh màu đỏ lên và bay đi.

__Đi gì mà nhanh thế? - Frenka phụng phịu làm cho Rin phải phì cười. Cuối cùng đây chỉ là nữ thần của riêng anh mà thôi nhỉ.

2 người nắm tay nhau bay vào thành phố. Năng hất vào 2 người khiến mái tóc cam của Rin càng thêm chói lóa, đặc biệt hơn khi trên khuôn mặt anh đang giữ một nụ cười còn chói chang hơn cả mặt trời. Anh ước rằng khoảnh khắc này sẽ tồn đọng mãi mãi không dừng lại bởi nhìn Frenka lúc này trông thật sự giống nữ thần của Flynn mà anh đã từng nhìn thấy trong các tranh, ảnh của sách cổ.

Mái tóc trắng tung bay trong gió, khuôn mặt mang nét u buồn, không còn là khuôn mặt chan chứa niềm vui nữa. Đôi mắt kiên nghị, tất cả tạo nên ở Frenka một vẻ đẹp mà tất cả những ai nhìn vào có thể gục ngã trước cô.

__Nhìn gì mà ghê thế? Lũng hết cả mặt người ta - Frenka quay sang nhìn Rin khi cảm thấy ánh mắt xanh lá của anh cứ nhìn chằm chằm vào mình.

__Hãy là chính em, Frenka nhé! - Rin cười nói làm cho Frenka nhúm mày vì khó hiểu

---

Tôi và anh bay qua các cánh rừng với vận tốc khoảng 60km/h được khoảng 10 phút thì dừng lại. Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn anh. Rin nắm lấy 2 bàn tay tôi, đôi mắt xanh lá nhìn thẳng vào mắt tôi như muốn cảnh báo điều gì đó

__Mình chỉ còn cách trung tâm một đoạn rất ngắn - Anh nói chậm rãi

__Thế tại sao không vào nhanh đi - Tôi thắc mắc

__Vì có thể điều em sắp nhìn thấy sẽ rất kinh khủng, thành phố của chúng ta đã bị hủy hoại. Vì thế em hãy làm thuật bảo vệ để tránh khỏi nguy hiểm - Giọng anh nghe rất nghiêm túc làm tôi hơi sợ.

Tôi bây giờ chưa thể tưởng tượng được thành phố của mình sẽ như thế nào. Nó tồi tệ đến chừng nào, có thể chắc sẽ như căn phòng của tôi hôm trước quá.

Tôi nhìn sang anh, bây giờ xung quanh anh đã có một tấm màn màu đỏ mờ mờ. Đó chính là bức tường lửa,

tôi nghe nói rằng ai mà chạm vào sẽ bị thiêu rụi. Thuật bảo vệ, tôi đã được học, cũng là sử dụng hỏa. Tôi lẩm nhẩm một câu thần chú trong đầu, khác với mọi lần là nó sẽ tạo ra bức tường lửa giống anh, lần này nó hiện ra ánh sáng, là lớp màu vàng mờ mờ bao xung quanh tôi. Thôi kệ, cái gì cũng là để bảo vệ mà.

__ Sẵn sàng chưa? - Giọng anh thách thức

__Ok, chúng ta đi thôi - Tôi nói rồi nắm lấy tay anh, kéo đi (hơi ngược đời)

Chỉ cần bay thêm một đoạn nữa là tôi đã thấy trong tầm mắt của mình chính là trung tâm của thành phố - nơi tôi sinh ra và lớn. Tuy nhiên nó không còn là thành phố mà ai ai cũng hằng mơ ước nữa, nó hoang tàn và như một đồng cỏ nát, và thứ đầu tiên tôi cảm nhận được chính là một mùi hôi thối. Trong đầu tôi lại lẩm nhẩm một câu thần chú, đó chính là thần chú của thiên nhiên, sức mạnh của Mộc, nó làm xung quanh tôi chỉ ngửi thấy mùi thơm của cỏ cây hoa lá.

Frenka và Rin dần dần hạ xuống thành phố. Đồ nát, như một bãi chiến trường...tất cả các tòa nhà đều bị sập xuống, khói từ mặt đất bốc lên. Cây xanh đều bị biến thành lá màu đen, các xác chết tràn ngập trên đường. Máu tanh nồng, mùi người chết hôi thối, có người còn bị đánh cho tan xác, nát xương thịt

Frenka bịt chặt miệng mình để ngăn những tiếng khóc, quả là đau thương. Cô sợ quá, vì vậy mà cô đi sát Rin hơn. Anh cũng bàng hoàng không kém, thành phố, vùng đất của anh đã trở thành thế này sao? Tất cả chẳng có dấu hiệu của một sự sống nào cả.

Những dòng máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả một con đường, trông thật đáng sợ.

Hừ hừ -Tiếng kêu đáng sợ phát ra thu hút sự chú ý của cả Rin và Frenka. 2 người quay lại, vâng, Frenka ngỡ ngàng. Chính là một đoàn người mang dáng vẻ của Flynn, nhưng họ không bình thường chút nào, đôi mắt của họ đặc quánh một màu máu, mặt họ bị biến dạng nặng nề, tóc tai rối bời, quần áo rách nát và đặc biệt là họ đang tiến lại chỗ Frenka và Rin. 2 tay họ giơ lên, lưỡi thè ra...trông rất giống zombie. Đặc biệt hơn là đôi cánh của họ đã chuyển sang màu đen - màu của bóng tối

Frenka lùi lại theo bản năng thì đằng sau

Hừ hừ- Những tiếng kêu đáng sợ đó lại vang lên. Frenka và Rin quay lại phía sau và nhận ra sự thật rằng lại một tốp nữa đang bao vây lấy 2 người. Dù cho thuật bảo vệ có thể giết chết những ai động vào nhưng mà đông như thế này, 1 đánh 2 không chột cũng què mà. Vì thế trong đầu 2 người chỉ xuất hiện chữ “CHẠY”

Frenka và Rin tung đôi đánh to, mạnh mẽ lên không trung. Cứ tưởng thoát nhưng không, 2 cái đoàn Flynnner ấy cũng tung đôi cánh của họ lên và đứng thành hàng như lúc này

Frenka và Rin tung đôi đánh to, mạnh mẽ lên không trung. Cứ tưởng thoát nhưng không, 2 cái đoàn Flynnner ấy cũng tung đôi cánh của họ lên và đứng thành hàng như lúc này. Xung quanh Rin và Frenka sặc

mùi máu và hôi thối dù cho có phép của Frenka cũng không thể ngăn cản được.

2 người họ đứng đối lưng vào nhau, cả 2 đang dự tính trong đầu những kế hoạch, bần cùng lắm thì phải đánh thôi. Dây thần kinh đang căng như chao thì từ đâu một luồng sáng mạnh mẽ, sấm sét trên trời nổ lên

Xoẹt Xoẹt - Luồng sáng làm chói mắt Frenka và Rin buộc 2 người phải lấy tay để che bớt lại vì nó quá mạnh mẽ.

_AAAAAAA- Đi kèm nó là tiếng hét của một người con trai, có đôi cánh một bên là màu trắng bên còn lại là màu đen to giống Rin.

Luồng sáng đó làm 2 đoàn Flynnner chói lóa cả mắt khiến cho bị mù lòa và dẫn tới chém giết lẫn nhau. Rin và Frenka thở phào khi nhìn thấy cảnh tượng đấy. Người con trai đó hạ cánh xuống ngang tầm với 2 người

_Thần Lery xin diện kiến nữ thần, xin lỗi vì thần đã tới trễ - Người con trai đó quỳ một chân xuống trước Frenka làm cô ngạc nhiên

Ồ hờ, tự nhiên mọc ra tên nào lạ hoắc lạ huơ trước mặt cô. Đôi mắt vàng được dịp mở to hết cỡ. Rin chẳng lấy làm lạ, phẩy phẩy tay

_Lery người đứng đi, người làm cho Frenka đơ rồi kìa

Frenka lại quay sang RIn, anh quen người này sao? Ô hờ, thế là thế nào ta

Người con trai đứng dậy gãi gãi đầu, cười tươi. Frenka cũng cười lại làm ai kia không hài lòng. Frenka có thiện cảm với Lery với nụ cười tỏa nắng của hắn.

Hình hài của hắn khá giống tôi khi biến đổi như thế này. Đôi mắt vàng kiên định, mái tóc trắng tung bay trong gió, mỗi tội mặt dây chuyền của hắn chỉ có màu vàng. Tôi chỉ thắc mắc đôi cánh của hắn, một bên là màu trắng còn một bên là màu đen như cái đám Flynnner bị tạt lúc này.

_Tôi là Lery, năm nay 20 tuổi, thuộc đẳng tối cao 2 năm nay đặc tính là Kim - Ánh sáng mặt trời - Lery tuôn một lèo và đưa tay ra có ý định bắt tay với tôi

_Xin chào, tôi là Frenka, 18 tuổi - Tôi cũng mỉm cười và bắt tay anh ta

Nhưng mà khi vừa đụng vào tay anh ta, một cảm giác lạnh buốt truyền đến tôi. Cái lạnh như ngàn năm, như cái lạnh của địa ngục vậy, tôi bất giác lùi lại khi cảm nhận nó. Lery không nói gì chỉ cười khểnh. Tôi

nhìn thẳng vào đôi mắt anh ta, sao lại có góc khuất,

“Con nhỏ này quả thật cao cường, quá thú vị khi nó phát hiện ra bằng ngàn năm của mình” -Dòng suy nghĩ của Lery xuất hiện trong đầu tôi. Đúng, con người này khác xa với vẻ bề ngoài của mình, anh ta thật nham hiểm.

_Lery cánh người bị sao đấy? Hay giống bọn thoái hóa kia à? - Rin hất hàm hỏi. Anh cũng cảm nhận được đây không còn là Lery mà anh biết nữa, không còn là một thuộc hạ trung thành nữa. Tuy nhiên bây giờ không thể kết luận được vì hắn còn 1 bên là Flynn mà.

_Thoái hóa? - Tôi quay sang hỏi Rin

_Phải, đám Flynn lúc này đã bị Kope cắn và trở thành người thuộc tộc Kope tuy nhiên não bộ đã bị hủy hoại. Vì Kope trông như ma cà rồng và chúng không thể giết người mà chỉ biến thành những con quỷ cấp thấp mà thôi. Phải không Lery?

_Đúng, quả thật nửa con người tôi đã bị thoái hóa. Tuy nhiên vì một lòng trung thành với Flynn tôi đã cầm cự được...Xin hãy cho tôi ở cùng 2 người

_Dựa vào đâu để tôi tin anh đây? - Tôi hỏi khi nhìn thấy góc khuất của anh ta

_Tôi xin hứa - Lery dùng tay bên trái cắt một đường nhỏ ở đầu ngón tay bên phải. Ngay lập tức những giọt máu chảy ra, đồng thời mây đen cũng kéo tới dù cho trời đang nắng.

_Tôi là Lery thuộc đẳng tối cao xin thề sẽ không phản bội tộc Flynn -

Ầm ầm

Anh ta vừa dứt lời một tiếng sét vang lên và rồi đám mây đen cũng tan đi nhanh như lúc nó tới.

Tôi nhìn một hồi mà chẳng hiểu mô tê gì. Lớn đầu, to xác rồi còn chơi cái trò thề thốt này sao trời? Haizz, thật không thể hiểu nổi nữa đi à. Tôi không nhận thấy hiện tượng lạ nào thêm ngoài cái nhếch môi.

_Được thôi, hắn đã thề với chúa trời rồi. Bây giờ hắn mà làm sai sẽ bị thiêu hủy - Rin nói giọng khinh khỉnh.

Ôi cái gì đây nhỉ? Sao tôi nghe giọng anh kì quá nhỉ? Tôi chỉ lắc đầu, mỉm cười bất lực.

_Chúng ta về thôi Frenka! - Anh nắm tay tôi, kéo, làm tôi đang lơ mơ phương nào bị giật lại không tránh khỏi chơi vơi. (đang lơ lửng không trung mà)

Rồi sau mấy giây như muốn rút tim ra ngoài, tôi đã định thần và vỗ đôi cánh, tên Lery cũng phản phát bay theo. Nhưng tôi, Rin và Lery mới đập cánh được mấy cái thì có tiếng gì đó vang lại. Tôi, Rin đồng thời quay ra phía có tiếng nói đó

_Cứu...cứu - Tiếng nói nhỏ nhưng giữa một vùng hoang tàn không tiếng động thể này lại nghe rất rõ.

Tôi nhìn Rin, chúng tôi gật đầu và lao thẳng xuống dưới lòng thành phố. Chỉ còn Lery nhìn 2 người khó hiểu bởi hắn đã mất đi khả năng thính của tộc Flynn, bởi hắn đã bị Kope cắn và thoái hóa một nửa, bởi trong hắn bây giờ chỉ có góc khuất của cuộc sống...

Frenka và Rin bay thẳng xuống chỗ có tiếng kêu cứu mong rằng sẽ cứu được những người còn sót lại của tộc Flynn. Và cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt 2 người là một cô gái đang bị vây bởi lũ ruồi nặng lúc này. Nhưng lũ ruồi này trông có vẻ ít hơn.

_Tha cho tôi..- Cô bé ấy lấy 2 tay úp mặt kêu cứu và cái bọn ruồi ấy cứ kêu những tiếng hừ hừ đáng sợ và tiến lại

_Này, giỏi thì ra đây này, bắt nạt một cô bé không thấy nhục sao? - Frenka nói lớn thu hút sự chú ý của bọn đấy

Dù cho đã gặp lần này là lần thứ 3, nhưng khi bọn chúng quay lại, Frenka không khỏi muốn ới khi nhìn vào đôi mắt cứ chảy từng dòng màu ấy.

_Em và anh, chia nhau ra nhé - Frenka nháy mắt với Rin. Ôi có chỗ để cho cô luyện tập rồi.

Rin gật đầu và bắt đầu đánh lạc hướng nửa số ruồi nặng ấy đi theo hướng khác. Còn lại Frenka và cô bé đang ngồi sợ sệt đấy. Frenka rút ra cây kiếm màu xanh dương đang phát sáng.

_Chuẩn bị đỡ đòn nhé! - Nói rồi Frenka xông vào lũ ấy, mùi hôi thối bốc lên khiến cô phải lảo nhảm trong đầu một câu thần chú. Ngay lập tức xung quanh cô và cô bé kia xuất hiện một tấm chắn mờ mờ màu xanh lá.

Frenka lao vào chém như điên, máu bắn lên người cô. Từng nhát kiếm vung xuống thì tiện luôn có một con ruồi nó chết. Từng đường kiếm ngọt khiến cho lũ ấy chưa kịp làm gì đã bị bổ làm đôi. Chính Frenka cũng ngạc nhiên rằng tại sao mình có thể sử dụng kiếm thành thạo đến thế, tại sao mình lại có thể tạo ra những đường kiếm mặc dù từ trước đến nay đến cây cung cô còn chẳng đụng vào. Đánh rất hăng, rất sung thể nhưng mà hình như cái lũ ruồi ấy càng ngày càng đông hay sao ý. Frenka đánh, máu đã nhuộm đỏ cả cây kiếm tuy nhiên nó vẫn phát ra ánh sáng màu xanh dễ chịu thể nhưng cái lũ ruồi ấy đánh mãi mà chẳng hết. Cứ thẳng này chết lại lồi đầu ra thẳng khác, đánh nhiều cái lúc mệt

_Học học, cái bọn khỉ này...ở đâu mà nhiều thế không biết - Frenka thở dốc vì thực hiện nhiều chiêu, cô bé đang ngồi ở kia cứ trố mắt nhìn Frenka đánh mà ngạc nhiên

_Chắc sẽ phải dùng đến phép, Nadjie Mouie Jeiao...Chết đi bọn khỉ - Vừa dứt lời một cơn lốc xoáy từ đâu xuất hiện, nó mạnh lắm, nó khiến cả Frenka lẫn Rin ở đằng xa phải lấy tay mà che lại cơ mà. Nó cuốn hết lũ ruồi, nó cuốn hết các ngôi nhà xinh đẹp...nó cuốn hết những cái cây lá đen...Nơi nào mà cái lốc xoáy đó đi qua đều để lại tàn cuộc.

Phù - Frenka thở,

_Cuối cùng cũng xong - Frenka nói

Rin chạy đến bên Frenka, anh cũng te tua như cô. Máu, mùi hôi bắn lên người.

5. Chương Chap 5:

CHAP 5: HY VỌNG

5.1:LÀM QUEN

_Không sao chứ? - Rin cũng thở hồng hộc, bởi cái bọn ấy nó kéo đến đông không thể tả.

Frenka lắc đầu cho câu trả lời vì chính cô cũng đang muốn chết tại chỗ đây. Dùng sức lực cho lần phép lúc này, lại thêm trước đó đã phải đánh với bọn ấy làm cô muốn kiệt sức. Cô chống cây kiếm đứng dậy và đứng vào bao như cũ.

Frenka tiến lại cô bé ấy. Cô nở một nụ cười thân thiện và đưa tay ra ý muốn đỡ cô bé ấy đứng dậy. Trong cô bé rất dễ thương với đôi mắt đỏ to tròn, long lanh và tinh nghịch của tuổi mới lớn. Khuôn mặt thanh tú với các đường nét không gọi là hoàn hảo như cô nhưng trông hài hòa và rất dễ thương. Mọi tội máu tóc nâu kia đã bị bọn ruồi kia làm cho hồng, nó rối bời và sợi ngắn sợi dài.

Cô bé ấy đưa đôi mắt đỏ ngại ngừng lên nhìn Frenka, làm cô bật người

_Ta sẽ không làm gì em đâu, ta giới thiệu ta là Frenka, năm nay ta 18 tuổi là người thuộc đẳng tối cao và là người sẽ cứu tộc Flynn này - Frenka nói giọng thân thiện nhất có thể

_Thôi, đứng lên đi - Có cái lạ là, Rin vừa đưa tay ra thì cô bé ấy liền nắm lấy tay và đứng dậy luôn. Điều đó khiến cho Frenka không thoải mái.

_Em tên gì? - Rin hỏi giọng dịu dàng, cái giọng mà anh chỉ dành riêng cho Frenka.

Cô bé ấy nhìn Rin rồi cúi đầu xuống, nói nhỏ

_Ahe...nia - Giọng cô bé trong trẻo, cao vút

_Anh tên Rin, còn chị kia tên Frenka. Được rồi chúng ta về nhé! - Nói rồi cô bé leo lên lưng Rin tung cánh lên bầu trời và Frenka cũng vậy.

Nhưng 2 người đây đâu biết rằng có đến 2 cặp mắt đang nhìn 2 người với đôi mắt không thiện cảm. Một người ở trên trời...một người đang rất gần...

_Hừ, 2 người làm gì mà lâu la thế? - Một giọng nói khó chịu vang lên khi chúng tôi vừa bay lên được trên không trung. Là Lery, mồ hôi đầm đìa trên trán, trông cậu ta nhăn nhó đến mà dễ thương.

Nói thật là người này mang nét đẹp dễ thương của một người mới lớn chứ nói 20 tuổi chẳng ai tin. Bởi cái làn da trắng bóc như con gái, đường nét sắc sảo và cái môi anh đào thể kia, lại còn đứng nãy giờ làm cho 2 má cậu ấy hồng hồng lên, nhìn là muốn búng.

Tôi cười, dù cho trong người đang khá là mệt

_Đợi có xú thôi mà, ai bảo nãy không chịu xuống giúp chúng tôi làm gì, đứng trên này nặng là phải - Tôi trên làm ặt anh ta phụng phịu.

Dù cho anh ta có góc khuất, dù cho anh ta sắp bị thoái hóa. Nhưng tôi không thể không thừa nhận rằng tôi có cảm tình với anh ta, chẳng biết tại sao nữa.

_Cô bé nào thế kia? - Lery hỏi khi nhìn thấy một người lạ hoắc đang trên tay của Rin. Mặt cô bé đang lơ ngơ ở đâu đấy, nhưng khi bị Lery chỉ đến thì quay ngoắt lại và lườm Lery khiến cậu cũng ớn ớn.

_À, là một cô bé nãy vừa cứu được. Thôi ta về, tôi mệt rồi. Nào, Lery, mình bay về phía Nam nhé. Chào mọi người tôi đi trước - Tôi nói một lèo và đập cánh bay thẳng bỏ mặc sau lưng là Rin và Lery khó hiểu.

Có ai hiểu rằng trong lòng tôi đang rất khó chịu không nỡ khi nhìn thấy Rin đang bế Ahenia. Khi mà từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ sẽ san sẻ vòng tay ấy, giọng nói ấy và tình thương ấy cho bất kì ai. Nay anh lại dùng giọng nói dịu dàng nói với Ahenia - một cô gái không quen biết. Phải chăng tôi chưa quen hay là tôi quá ích kỉ. Tôi bay với vận tốc khá nhanh và không để ý rằng mình đang bị một đám người mặc áo đen bám theo đằng sau.

5.2: CẢM XÚC LẠ

Tôi bay với vận tốc khá nhanh và không để ý rằng mình đang bị một đám người mặc áo đen bám theo đằng sau. Họ bắt đầu dàn thành hàng ngang trước mặt tôi nên tôi bắt buộc phải dừng lại, đôi cánh màu đỏ thoi đập và thứ đầu tiên đối với một Flynn phải làm khi chiến đấu chính là làm lá chắn bảo vệ. Ngay lập tức, một lớp mờ mờ màu xanh lá bao quanh tôi.

Đám người ấy nhìn thấy tôi như vậy thì cười khá ồ khiến tôi khó chịu. Cười cái gì mà cười cơ chứ, bị khủng cả thể rồi à. Đúng lúc, tôi đang bực dọc trong người đây, đánh thì đánh. Nhưng đột nhiên trong đầu tôi dấy lên cảm xúc lo lắng, lúc này tôi đã mất sức khá nhiều

_Haha, xem ta gặp được ai này. Xin chào nữ thần của Flynn - Tên đầu đàn trông có vẻ dâm dăng nhất nói làm cả đám người đằng sau cười theo. Tất cả hành động ấy làm tôi bực mình

Tôi rút kiếm ra, cây kiếm vẫn đọng những giọt máu lúc này và phát ra ánh sáng làm bọn đấy có phần run sợ

_Người là ai? Thuộc tộc nào? - Tôi hỏi. Nhìn chúng nó đen đúa không khác gì bọn ruồi lúc này, có khi còn đen hơn. Bọn chúng no mặc đồ đen từ trên xuống, trông đen đúa lắm luôn như sợ bí cháy nắng nên chúng bịt luôn mặt bằng tấm vải đen chỉ lộ ra đôi mắt hồng hồng và mái tóc rực lửa. Còn tên đầu đàn thì tóc màu đen.

_Haha, khá khen. Quả là lời đồn không sai, nữ thần tộc Flynn là tuyệt thế giai nhân, sắc đẹp mặn mà khiến tạo hóa phải ghen tị - Hắn ta nhìn tôi nói, rồi đột nhiên bay vút đến - Tuy nhiên lại rất dũng cảm và lão toét

Hắn ta định đưa tay lên vuốt má tôi nhưng không, khi bàn tay hắn cách tôi 10 cm thì

Xoẹt Xoẹt -

_AAAAAAA- Hắn bị giật bởi sức mạnh của thuật bảo vệ. Quả thật lão này mạnh, nếu như là một Flynnner thì sẽ bị giật cho đến chết. Hắn ôm cái tay bị giật của mình, đưa con mắt căm hận nhìn tôi

_Giết nó cho tao, ai mang được đầu nó tao thưởng - Hắn ta vẫn ôm tay.

Tôi nghe vậy, cười khénh rồi đưa kiếm chuẩn bị xông vào trận chiến

_Giết nó cho tao, ai mang được đầu nó tao thưởng - Hắn ta vẫn ôm tay.

Tôi nghe vậy, cười khénh rồi đưa kiếm chuẩn bị xông vào trận chiến

Có một điều rằng, bọn chúng sao đông thế kia? Sao mà bọn chúng lại di chuyển nhanh thế kia, mắt tôi hoa lên khi đồng loạt những thân ảnh áo đen lao vào tôi. Không được rồi, đôi cánh của tôi bắt buộc phải đập

lên xuống để tránh móng vuốt của chúng, liên tiếp những cái móng sắc nhọn quật vào tôi và việc tôi tránh chúng đã làm cho chúng nổi khùng hơn.

Xoẹt - Một cái móng của một trong những cái tay ấy cào trúng vai tôi

_AAA- Tôi nhăn mặt, cắn môi để chịu đau. Máu ở bả vai bắt đầu chảy ra, tanh đồng và đen. Tôi ôm bả vai, chắc do lần đau vừa này nên tôi tỉnh táo hơn.

_Daaaaaaa - Chết đi này. Tôi nhận lúc cả bọn không để ý quật một đường kiếm ngang ngọt xớt, do bị ngờ ngàng, bọn chúng đứt làm đôi tập thể. Và tôi phóng ngay cánh lên cao để tránh những móng cào chuẩn bị đâm vào tôi

Nhưng mọi chuyện chẳng như tôi nghĩ, bọn chúng...bọn chúng chẳng bị làm sao cả. Cái cắt đứt đôi của tôi lúc này chẳng là gì, bọn chúng từ phần trên mọc ra một cái chân mới như chẳng hề nứt nẻ gì. Đôi mắt màu vàng của tôi được dịp mở to...cái gì mà kì lạ, chẳng lẽ là bất tử

_Haha, ngạc nhiên sao? Chẳng lẽ người không biết Madesa có thể hồi sinh, tuy nhiên dù cho có hồi sinh vẫn bị nữ thần Flynn các người làm cho bằng giá bằng Bằng Ngàn Năm. Vì vậy Madesa luôn chịu thua Flynn dù cho về sức mạnh tại sao hơn chúng mày một bậc. Hahahaha...

Tên đầu đàn nói mà tôi như bị sét đánh vào tai. Có lẽ nào tôi đã quá xem thường Madesa, có lẽ nào tôi đã xem Kope như một tộc bé nhỏ.

_Hự - Một dòng máu đen phun trào khỏi khóe môi tôi. Đúng, hẳn nhân lúc tôi đang suy nghĩ đã giáng một đòn nặng và trúng ngay vào bụng tôi khiến tôi vắng ra một đoạn, may mà tôi phanh kịp

_Sao nào? Đứng dậy chiến tiếp chứ? Đây là nữ thần của Flynn sao? - Hẳn nói lớn và cười khà ố

Ở nơi khác

Rin, Ahenia, và Lery đã về tới nhà. Rin về tới đầu tiên, anh đặt Ahenia xuống và mở cửa. Trông mắt anh mở to

Cửa khóa

_Chuyện gì thế? - Lery đáp xuống và hỏi khi nhìn thấy mặt Rin biến sắc

_Frenka, chưa về! - Rin lo lắng, từng giọt mồ hôi chảy xuống khuôn mặt tuyệt đẹp kia

_Sao anh biết? Nhờ cô ấy ở trong nhà - Lery nói

_Không, nếu về thì cửa đã không khóa...

Rin lo lắng đến cực độ. Lúc này Frenka đã tổn nhiều sức, cô nay lại chưa phải khỏe mạnh, gặp phải chuyện gì thì Flynn biết sống ở đâu và anh sẽ ra sao. Trái tim anh đập nhanh, mạnh, mồ hôi túa ra. Và còn một nguyên nhân nữa, hôm nay là ngày uống nước truyền thống của Flynn, cô sẽ dần mất sức mạnh nếu không về và uống đúng giờ. Cô sẽ bị bọn xấu làm hại.

_Hai người vào trong đi, để tôi đi kiểm Frenka - Rin nói, anh đang chuẩn bị tung đôi cánh trắng thì có một bàn tay giữ lại.

Là Ahenia, cô bé đang nhìn Rin bằng đôi mắt cúm con. Thấy vậy, Lery nhăn mặt nói

_Thôi anh ở nhà với con bé đi, để tôi đi kiểm nữ thần cho - Chưa kịp để Rin có phản ứng gì thì Lery đã bay vút lên bầu trời cao

Quay lại với Frenka

Hự - Frenka tiếp tục bị dính chương từ tên đầu đàn và những tên lính của hắn đang đứng cười khi liên tiếp cô cứ tiến lại gần thì lại chương ra xa.

Cô chống kiếm, nhìn bọn chúng với ánh mắt căm thù, đôi chân cô run run không đứng vững. Mắt cô hoa lên, cô nghiêng rặng

_Heuow akjwo dakem - Cô hét lên một câu thần chú.

Tên đầu đàn nghe đến thì mặt biến sắc, bọn lính thì im bất động xem có chuyện gì xảy ra

Nhưng 1 phút, 2 phút trong im lặng, bọn chúng không thấy gì thì lại bật cười

_Hô hô, cái này là sai thần chú rồi nữ thần - Bọn lính châm chọc

Nó cũng ngỡ ngàng vì tại sao lại không thành công, phải là bọn trận đất lở núi non di chuyển đề đề hết bọn chúng chứ. Chẳng lẽ sức lực của cô không còn đủ mạnh, chẳng lẽ cô sẽ bị thua sao. Frenka cắn răng đọc câu khác, mong rằng sẽ thành công vì bây giờ cô chẳng cảm cự được lâu nữa, cô đã bắt đầu cảm nhận được trong mắt mình đang thay đổi rồi

_Loape makow sanur - Lần này Frenka tập trung hơn, bằng một giọng căm thù cô hét lên, đây là thần chú cho hỏa

_Thôi đọc làm...- Tên đầu đàn chưa kịp nói hết câu thì hắn bị cháy. Hắn cảm giác như toàn thân bị nứt ra,

bóng, rất vì tác dụng của lửa. Hấn đưa đôi mắt hấn nhìn Frenka. Hấn sững sờ khi nhìn thấy đôi mắt của Frenka chuyển màu, nó chuyển sang màu cam rực lửa

Không chỉ tên đầu đàn mà những tên lính của hấn cũng đang bị cháy mà không có cách nào mà dập tắt được. Chúng hoảng loạn,

_AAAA - Từng tiếng thét đau đớn, chúng ngã gục và bị thiêu rụi.

Frenka nhìn chúng cười khểnh rồi cô cũng ngất đi. Cô buông lơi, cô rơi xuống tự do và hình hài của cô cũng trở về nguyên dạng. Cô rơi xuống cánh rừng ấy, trên khóe mắt cô xuất hiện những giọt nước mắt. Bởi bây giờ cô đau quá, nỗi đang thể xác đang dày vò cô, cô không đủ sức nữa. Cô nhớ đến Rin - người cô yêu say đắm và cả Lery người gây ấn tượng với cô...

6. Chương Chap 6:

LO LẮNG

Lery đi tìm khắp nơi, khắp các cánh rừng nhưng không tìm thấy một dấu vết nào của Frenka ngay cả những manh mối nhỏ tí cũng không tìm thấy. Trời đã tối, từng đợt gió lạnh đang thổi làm cho cả người trai tráng như cậu đây cũng phải run lên thì cái thân hình bé nhỏ của Frenka làm sao chịu nổi đây. Quả thật lòng cậu đang rất lo lắng, như lửa đốt, chết tiệt là cảm giác gì thế này. Cậu tự đắm vào đầu mình

_Con nhỏ này, biến đi đâu rồi ? - Cậu nói bực dọc vì lòng cậu nó làm cậu khó chịu cả trái tim của cậu...nó cũng đập nhanh vì lo lắng.

Nụ cười tỏa nắng của nó hiện lên trước mặt cậu. Đúng rồi, phải dùng thuật khôi phục. Lery đọc lầm nhầm trong đầu một câu thần chú thì trước mặt cậu là quang cảnh lúc sáng. Cậu lại bay vòng vòng và...cậu mở to mắt hơn khi ở đằng xa kia...xuất hiện những ngọn khói...

Lery liền bay gần lại, cậu đã nhìn thấy Frenka, người cô toàn máu và vết thương. Cô có vẻ không trụ được nữa rồi, từ chân tóc cô xuất hiện những sợi tóc màu cam chói lóa, đôi cánh màu đỏ kiêu hãnh đã bị dập, tơi tả và nó đang thu vào. Dấu hiệu này cho thấy cô sắp trở lại hình hài bình thường. Lery chứng kiến mà không khỏi ngạc nhiên, lòng cậu thất lại, con nhỏ ngốc tại sao lại dùng hết sức lực cơ chứ và điều đáng đau lòng hơn khi cô một mình hạ tướng của Madesa...

Và ngay khi cái bọn tộc Madesa bị thiêu rụi hết, Frenka cũng mất sức lực mà rơi xuống luôn. Tuy nhiên, cây kiếm vẫn được cô giữ chặt trong tay mình, miệng cô lầm nhảm cái gì đấy...

_Không...- Lery lao xuống, phép khôi phục kết thúc. Trả lại vẻ bình yên của khung cảnh nơi đây.

Cậu lao xuống theo chỗ của Frenka lúc này. Cậu lao nhanh đến mức mà những cây quanh đấy phải lay mạnh bởi sức gió cậu tạo ra. Cậu hạ cánh xuống và thu nó vào để dễ dàng cho việc đi lại, cậu nhìn xung

quanh nhưng không thấy gì. Cậu lại lẩm nhẩm một câu thần chú, ngay lập tức xung quanh cậu phát ra ánh sáng, nó giúp cậu dễ dàng hơn trong việc tìm kiếm

_Frenka, em ở đâu? - Cậu hét lớn.

Ban đêm trong rừng rất nguy hiểm, đầy thú dữ, sương lạnh. Nó sẽ giết chết cái sức lực tí tẹo còn lại của em. Em phải đợi tôi đến biết không hả? Em phải đợi tôi - Lery nghĩ

Anh tiếp tục tìm kiếm

Tưởng chừng vô vọng khi Lery đã đi khắp cánh rừng mà không tìm thấy Frenka đâu cả. Lòng cậu lại được dịp rối bời, cậu vô đầu

_Frenka...Frenka...Frenka à? Em đang ở đâu? - Lery gào lên trong đêm tối.

Cậu đau lòng quá, trái tim cậu như muốn ngừng đập khi nghĩ đến Frenka, khi mà cậu đã tìm kiếm cả buổi tối mà không thấy một dấu vết nào cả. Cậu ngồi bệt xuống một gốc cây, cậu bây giờ không thiết đến an nguy của tộc Flynn nữa, cậu chỉ cần ngay lúc này Frenka còn sống và có thể cười. Cậu nhớ đến nụ cười của cô ấy, nó làm cậu sống lại mấy giây bởi nụ cười ấy rất đặc biệt, nó mang cả buồn lẫn vui. Lần đầu tiên cậu biết trái tim lỗi nhịp là gì và cũng là lần đầu tiên cậu cảm thấy lo lắng ột ai đó.

Ngau lúc tuyệt vọng nhất thì vang vọng cả cánh rừng, một tiếng kêu của một con thú nào đấy và nó đang có chiều hướng lao về phía cậu. Cậu vội vã tung cánh ra và bay lên không trung, lên được một đoạn thì cậu đụng phải một thứ gì đấy mềm mềm. Theo bản năng, cậu lùi lại và định hình xem cái thứ đấy là gì.

Và trong phút giây ấy, con tim cậu như được sống lại, đó chính là Frenka. Cô rơi trên một cành cây, đôi mắt cô nhắm nghiền, toàn thân đầy thương tích.

_Phù, cuối cùng cũng thấy em! - Lery thở phào nhẹ nhõm

Rùn Rùn - Cái cây bị rung. Cậu nhìn xuống dưới là con thú lúc nãy đang húc cây làm cho rung lên. Cậu vội vã ôm cô vào lòng mình, người cô lạnh ngắt, hơi thở yếu ớt làm trái tim cậu như vỡ vụn thành từng mảnh. Cuối cùng cậu đã rung động người con gái này ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngay từ cái kiểu ngây ngô của cô khi nhìn thấy cậu, ngay cả cái ánh mắt kiên định không sợ trời, không sợ đất kia.

_Từ giờ, tôi sẽ bảo vệ em - Lery nói rồi ôm chặt Frenka vào lòng, bay thẳng về phía nam của thành phố.

Ở nhà

Lúc này ở nhà, RIn đang hết sức lo lắng và bồn chồn. Lery đã đi lâu như thế càng làm anh thêm lo hơn nữa. Frenka của anh mà bị làm sao chắc anh không sống nổi mất

__Anh ngồi xuống đi, anh Lery đi kiểm chị Frenka rồi mà - Ahenia lên tiếng. Cô sau khi được tắm rửa, ăn uống và tã tót thì trông Ahenia không khác Frenka là bao. Đôi mắt sáng tuy nhiên khác với Frenka là nét thánh thiện, hiền hòa và chứa những nỗi buồn thì Ahenia lại là đôi mắt sắc sảo, mang nét bí ẩn khó ai đoán được. Cô bây giờ đang trong chiếc váy màu vàng chanh nhẹ nhàng của Frenka nên trông dịu dàng.

Từ lúc về đến giờ, cô bé chỉ nhìn thấy Rin chăm lo ỉn ỉn chút chút và làm rất nhanh chóng. Có lúc Ahenia còn thấy anh cần mẫn đến gần bật máu. Cô nhìn cảnh ấy không tránh khỏi lòng đổ kị với Frenka, đôi mắt tím ấy dù cho có nhìn Ahenia dịu dàng nhưng luôn hướng tới Frenka. Lại thêm bây giờ anh lo lắng cho Frenka mà đứng ngồi không yên.

__Sao lại chưa về cơ chứ? - Rin đi vòng vòng một hồi thì định tung đôi cánh lên

Rầm Rầm - Tiếng đập cửa thu hút sự chú ý của 2 người

Rin vội vàng ra mở cửa, lòng anh đang như lửa đốt đây này.

Kẹt...Tiếng cửa mở ra. Ngỡ ngàng, đau nhói chính là cảm xúc đầu tiên mà Rin cảm nhận được. Frenka đang trên tay của Lery, người cô đầy những vết thương và hình như là chẳng còn sự sống nữa.

__Cô...? - Chưa để Rin nói từ gì thêm, Lery mang Frenka đi thẳng. Tình hình của cô đang rất nguy hiểm, cần phải chữa trị gấp. Rin quay sang nhìn Ahenia

__Em đóng cổng nhé, anh vào trong trước - Rin nói rồi chạy vào trong luôn để Ahenia ở lại với con mắt rực lửa, hận thù tràn ngập

Ahenia nhìn theo bóng dáng hấp tấp của Rin, cô day nghĩ

__Anh phải là của tôi - Cô ta nói rồi đóng cổng vào cái rầm. Cuối cùng cũng chạy theo những người ấy.

Frenka được đưa vào phòng cô, điều đầu tiên gây ấn tượng với Lery là cô nhóc rất ngăn nắp, sạch sẽ và đặc biệt rằng cô nàng rất mơ mộng với nhiều ngôi sao dán trên tường làm cho chẳng cần bật đèn mà vẫn có thể nhìn được. Và một điều nữa đó là cả phòng cô nhóc lan tỏa hương thơm đặc trưng và rất cuốn hút. Đặt Frenka nhẹ nhàng lên giường, Lery nhìn những vết thương mà không khỏi xót xa, khuôn mặt cô tái xanh

__A...- Tiếng kêu nhỏ phát ra từ Frenka khi được Lery đặt hẳn xuống giường. Lery nhú mày, chuyện gì nhỉ, sao cô ấy lại như vậy.

Cậu lo lắng định lật Frenka lên xem có vết thương nào không thì từ ngoài cửa Rin bước vào

__Này, cậu đang định làm gì đấy? - Giọng Rin nghe rõ là đang ghen vì trong đó là nỗi khó chịu, bức dọc. Thử không khó chịu sao được khi mà về không thấy Frenka ở nhà, đợi cô cả buổi, nóng cả ruột thì thấy cô

về trong bộ dạng này. Sao cô lại có thể hành động thiếu suy nghĩ vậy cơ chứ? Lỡ mà cô có bị làm sao thì anh biết làm thế nào đây?

Cô có biết rằng khi nhìn thấy cô trong bộ dạng đó trái tim anh như ngừng đập rồi không? Chỉ thiếu điều anh cho cô một cái tát cho cô tỉnh.

7. Chương Chap 7:

SAU CƠN MƯA

Tôi lơ mơ mở mắt dậy, vai tôi đau nhức. Tôi chỉ nhớ rằng tôi gặp một bọn Madesa trên đường, đánh nhau với chúng, tôi đã thắng chúng còn mọi chuyện sau đây tôi chẳng biết gì thêm. Đầu tôi quay quay và thứ đầu tiên tôi nhìn thấy chính là đôi mắt nãy lửa của Rin đang nhìn Lery. À đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, khi tôi đang chuẩn bị quy tiên thì có một giọng nói đã vực tôi dậy.

Nhưng mà do quá mệt và đau nên tôi đã chìm vào hôn mê lại và chẳng biết gì hơn. Nhưng tôi vẫn ngửi thấy mùi tanh của máu, chẳng lẽ 2 người kia đứng nhìn nhau nãy giờ mà không chịu nhờ người thay quần áo cho tôi. Nhưng nói đến đây mắt tôi lại đổ lựng lên, bây giờ ngoài 3 chúng tôi ra, có ai còn sống không. Đang chớp mắt một thì một giọng nói lãnh lớt vang lên

__Hai anh còn ở đó làm gì? Chị Frenka tỉnh rồi kìa - Ahenia đi vào chỉ tay và nói làm 2 cái tên rảnh hơi rồi việc ấy đồng loạt quay lại nhìn tôi.

Thế là 3 người bọn họ chạy lại giường tôi, tôi lần lượt nhìn. À, đây là Ahenia, cô bé mà chúng tôi cứu được đây. Ánh mắt tôi tràn ngập vui mừng, lòng tôi như múa lên...thế là có người thay đồ cho tôi rồi. Nhưng nào đâu có ai hiểu được đâu, 2 tên ấy đồng loạt hỏi

__Em không sao chứ? - Cái câu này là cái câu ngu ngốc nhất mà tôi từng nghe. Nhìn thấy người ta te tua thế này mà còn hỏi cái câu kinh điển ấy cơ á hử. Mùi máu xộc lên mũi tôi, làm tôi nhăn mặt, máu bết vào tóc khiến nó bần bần kinh kinh kiểu gì ấy.

Lery nhìn thẳng vào mắt tôi, nói thật chứ trông anh ta lúc này khác xa với vẻ bụi đời lúc đầu. Bây giờ trông anh ta hiền hãn với khuôn mặt thanh tú, mang nét lạnh lùng bí ẩn với đôi mắt đen sâu thẳm và mái tóc xanh đen ma mị. Tôi nhìn mà không chớp mắt rồi

__E hèm...Ahenia, em thay đồ cho Frenka đi. Còn ông với tôi ra ngoài, cho tôi ăn cái gì đó đi, đói quá và mệt quá !- Lery nói rồi kéo tuột luôn Rin ra ngoài.

Ô cái ông Lery này biết đọc suy nghĩ à? Ồ, tôi tưởng chỉ mình tôi có thôi chứ nhỉ? Trời ơi, cái tên đầy cao siêu cũng đâu kém gì tôi đâu nhỉ? Có khi còn hơn nữa đằng khác, tôi nhìn theo bóng 2 chàng cao lêu khêu ấy đi ra ngoài mà thầm cảm ơn Lery.

Đột nhiên trong đầu tôi xuất hiện giọng nói của ai đó

“Không cần khách sáo” - Giọng nói đó xuất hiện làm tôi đơ mắt mấy giây, rồi cũng nhận ra rằng đây chính là giọng của Lery. Tôi tự hỏi đây là hình thuật gì nhỉ? Tặc lưỡi rồi cũng cho qua luôn.

Giờ mới để ý Ahenia đang nhìn tôi, mặt khá đăm chiêu. Ở con bé này còn không mau thay đồ cho tôi, lại còn đứng đó suy nghĩ cái gì nữa vậy trời. Có vẻ rất khó nhằn nên con bé cứ nhăn mặt

_Đứng...đấy...làm gì? Thay đồ...cho chị - Tôi nói còn không ra hơi đây. Cái bụng tôi đang biểu tình dữ dội, một phần nữa là vết thương ở vai nó cứ nhói lên từng hồi. Đúng là chẳng biết bọn Madesa, móng tay của chúng cậu tạo từ cái gì nữa.

_A, đúng rồi. Chị chờ tí nhé, để em thay cho chị bằng phương pháp mới học - Con bé búng tay một cái, mắt sáng rõ, rồi nó chạy nhanh về phía giường tôi.

Trời ơi, chẳng biết là dùng phép thuật hay là dùng phương pháp bình thường, thay nhanh cho cho tôi dùm cái, ghê tới nơi rồi đây này. Lề mề quá đi...cái mùi máu cứ bốc lên còn cái vai, phải trị thương nhanh chứ không thì tôi sẽ tiêu vì quá đau mất.

Rồi con bé Ahenia ấy để 2 tay lên ngang người tôi, nó bắt đầu nhắm mắt, mặt rất chi là nghiêm túc. Tôi phải bật cười vì mặt con nhóc quá, miệng nó bắt đầu lẩm nhẩm và một luồng sáng màu xanh lá phát ra từ tay con bé. Những thiên thần bé nhỏ bắt đầu hiện diện, chúng dẹt nên cho tôi một bộ váy màu xanh lá cây ôm sát vào phần trên và xòe rộng ở phần dưới. Chúng làm sạch tóc và thân thể cho tôi. Chỉ trong chốc lát mà người ngòm tôi đã trở lại sạch bách và còn tỏa ra mùi hương dễ chịu của bọn thiên thần bé nhỏ nữa chứ.

_Chị thấy tuyệt chứ? Đây là phép mà chỉ có Flynn nghiệp dư mới có thôi đấy. Đáng tối cao họ không dùng đâu - Con bé nói

_Quá đỉnh! - Tôi cười tít mắt khen làm con bé cũng cười, trông có vẻ sung sướng lắm.

Ồ ngoài

_Nè, người muốn ăn gì thì tự đi mà lục. Ta còn phải chăm sóc Frenka - Rin nhăn nhó nói khi vừa đặt chân ra ngoài. Anh đâu muốn đi cùng tên này đâu, tự đứng bị lôi ra.

_Không, tôi lôi ông ra ngoài là vì vết thương của Frenka - Mặt Lery nghiêm túc hẳn lại. Trên đây còn xuất hiện những nếp nhăn vì Lery đang nhăn lại

Những biểu cảm của Lery khiến Rin không khỏi lo lắng. Anh chưa biết Frenka bị thương ở đâu và bị như thế nào. Trong lòng Rin dấy lên cảm giác tự ti, người yêu anh ra làm sao anh không biết. Có phải là anh quá vô tâm, nếu lúc đó anh giữ cô ở lại, đi cùng với mình thì cô sẽ không bị làm sao nhỉ.

_Cô ấy bị gì? - Rin bắt lục hỏi

_Bị móng của tộc Madesa đâm phải...

Nghe đến đây, đôi mắt màu tím luôn dịu dàng của Rin mở to và ngạc nhiên

_CÁI GÌ? - Rin hét lên. Nét mặt bỗng chốc biến sắc

Nếu đối với loài người, ăn phải cá nóc hay nấm độc sẽ chết ngay lập tức vì độc được của nó. Còn đối tộc Flynn, thứ độc nhất, nguy hiểm nhất chính là móng vuốt của Madesa, nếu bị cào sâu sẽ tiêu diệt ngay mạng của kẻ đó mà chẳng cần phải nói nhiều. Phải nói là móng vuốt của tộc Madesa chứa một chất kịch độc mà nếu một Flynn trúng phải nếu là người thường thì không nói, nếu là người của đẳng tối cao sẽ cầm cự được nhưng mà sẽ phải sống chung với kịch độc ấy. Tùy vào thể trạng của từng người mà kịch độc ấy sẽ phát huy mạnh hay nhẹ.

_Cô ấy đang cần ông, một người lạnh lặn và không bị thoái hóa. Tôi dù rất muốn chính tay mình sẽ trị thương cho cô ấy nhưng mà nếu tôi làm, không khác nào làm hai cô ấy...Nên cậu hãy làm đi - Giọng Lery buồn buồn.

Đúng, còn gì đau khổ hơn khi nhìn người con gái mình yêu bị thương mà không thể làm gì. Trái tim của Lery tắt nghẽn lại trong mấy giây, cậu yêu người con gái ấy quá sâu đậm. Người con gái mà lần đầu tiên cậu gặp đã làm cho trái tim cậu rung lên vì nụ cười của cô ấy. Rin nhìn Lery không khỏi ngỡ ngàng, nhìn vẻ mặt ấy...một vẻ mặt bất lực, có lẽ nào.....Anh không dám nghĩ đến nữa.

Ở bên trong phòng

Frenka đang nhắm mắt lại, mặt nhăn lại vì đau, cô thầm rửa móng của bọn Madesa làm bằng gì không biết. Nó đang làm vai cô nhói lên, người cô đang rung lên. Từ ngoài, Rin và Lery bước vô, thấy Frenka đã tươm tất tuy nhiên nét mặt cô có gì đó không ổn. Ahenia cũng nhìn Frenka nhưng không biết làm gì. Rin vội vã chạy lại

Mồ hôi trên mặt Frenka túa ra, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi khô.

_Không xong rồi, ông mau trị thương đi. Cô ấy sắp không chịu nổi nữa - Lery hỏi Rin. Quả thật lúc này Rin không biết làm gì cả, trong đầu anh trống rỗng, trái tim anh đang đập liên hồi.

Anh bắt đầu tập trung, miệng lầm lầm câu thần chú. Còn Lery và Ahenia lật người Frenka dậy, cô nhăn mặt lại vì cơ thể phải di chuyển. Một luồng sáng màu xanh lá bắt đầu từ tay của Rin truyền tới Frenka...nét mặt Frenka bắt đầu dần ra.

Nhưng hình như vết thương đó nặng hơn mọi người tưởng vì đã qua khoảng 30 phút giữ nguyên tư thế mà nó vẫn chưa có dấu hiệu lành lại. Lery cắn môi, nếu lúc này cậu có thể sức mạnh giải pháp của ánh sáng cậu sẽ giúp được cô, cậu sẽ cứu được Frenka, cậu sẽ làm cho người con gái cậu yêu khỏe lại. Bởi chỉ có sức mạnh của ánh sáng mới đủ để xua đi cái đen tối trong móng vuốt của Madesa mà thôi.

Ahenia cũng hồi hộp không kém tuy nhiên đó chỉ vẻ ngoài của cô bé. Bên trong cô bé không mong rằng Rin có thể chữa lành cho Frenka. Đội quân của Madesa...do chính tay cô đưa tới chứ đâu nên vết thương này chính là gián tiếp của Ahenia. Lí do cô phải làm vậy? Bật bí sau.

8. Chương Chap 8 :

CHAP 8 : VƯỢT QUA

Phải, người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng...

Nhưng...cũng có lúc

Sau cơn mưa...trời lại có những cơn mưa khác, to hơn, mạnh hơn

Phải chăng, sóng gió cuộc đời người cũng vậy...Sóng gió này qua đi, lại có cơn gió khác ập vào

Có khi nào...chỉ khi chết đi thì sóng gió mới hết...

Sau hơn 1 tiếng giữ nguyên tư thế như vậy, Rin cũng bắt đầu ứa mồ hôi ra, mắt anh hoa lên nhưng vết thương của Frenka vẫn không thay đổi gì nhiều, nó chỉ lành lại được chút một chút một. Lery nhìn vậy không khỏi sốt ruột, anh phải ra tay thôi, anh sẽ dùng nửa dòng máu Flynn còn lại để có thể cứu được cô. Nghĩ là làm, Lery đi lại phía Rin đang truyền luồng sáng màu xanh vào Frenka, Lery cũng đưa một tay lên và đây cũng là bên cánh còn là màu trắng lên, miệng Lery lẩm nhẩm và từ bàn tay đó xuất hiện một luồng sáng màu vàng chói chiếu thẳng vào vết thương trên bả vai của Frenka.

Như cảm nhận được luồng năng lượng mới, Frenka bỗng ngồi thẳng dậy và cảm thấy dễ chịu hơn. Cơn đau ở bả vai cô đang dần mất đi rõ rệt. Vết thương nhờ có sự trợ giúp của Lery mà nó mau chóng lành lại, Rin nhìn Lery ngạc nhiên còn cậu thì chỉ cười đắc ý

Kết thúc cũng là lúc

_Hự - Frenka phun ra những dòng máu đen, tanh, và nhìn rất kinh khủng.

Cô bắt đầu mở mắt

_Thật may là em đã bình phục! - Rin nói rồi ngã gục. Anh đuối sức, trong hơn 1 tiếng đồng hồ anh đã truyền hết sức mạnh của mình cho cô. Anh mỉm cười vì cô đã bình phục.

Frenka nhìn Rin ngã xuống, lòng cô như bị ai đó bóp nghẹt, anh làm sao thế kia? Lery định đi lại bên Rin để đỡ nhưng Ahenia đã nhanh chân hơn. Cô nhóc đỡ đầu anh dậy vào lòng mình, nước mắt ngấn, nước mắt dài

_Anh à, anh tỉnh lại đi! - Cô bé khóc

Frenka nhìn cảnh tượng đó không biết làm gì hơn, lòng cô thất lại. Cô không thể đi đến bên cạnh anh vì bây giờ sức khỏe cô còn rất yếu, ngồi còn khó nói gì lại bên anh. Cô đưa mắt đi chỗ khác, mong sẽ không thấy cảnh tượng đấy, cô cũng muốn khóc lắm.

_Tại chị hết đó, tại anh ấy truyền hết sức mạnh hiện có của mình cho chị đó. Tại chị hết... - Ahenia hét lên bằng giọng căm thù.

Điều đó làm lòng Frenka lại thêm đau hơn. Đúng, là cô, là cô đã đi lung tung, gặp phải bọn Madesa, bị thương và bây giờ còn làm anh ngất. Cô đúng là đáng trách mà, cô thậm rửa bản thân.

Lery nhìn Frenka

_Chị...

_Cô còn định nói gì thêm nữa - Lery hét lên khi nhìn thấy Ahenia đang tiếp tục nói những lời làm Frenka tổn thương. Tiếng hét của LERY làm Ahenia ngỡ ngàng, cậu lại bên Rin đỡ cậu ta lên ghế và quay lại trừng mắt với Ahenia

_Cô..đi ra ngoài ngay cho tôi. Chỗ này không phải là chỗ ột Flynn thấp hèn như cô. Cút ra ngoài - Lery nói làm Ahenia thôi hẳn khóc, ánh mắt căm thù chĩa tới Lery

Frenka mệt mỏi, quay đầu sang

_Lery, thôi đi. Mọi người nên ra ngoài hết, để tôi một mình. Ahenia, em chăm sóc Rin dùm chị - Frenka nói giọng buồn hơn bao giờ hết. Có lẽ cô đang bị tổn thương lòng rất nặng, bởi đâu ai hiểu được cô đang bị hàng ngàn mũi dao cứa nát trái tim bé nhỏ của cô.

_Nhưng...

_Không nhưng nhị gì hết. Lery, anh đỡ Rin ra ngoài cho Ahenia chăm sóc. Em cần không gian riêng, một chút thôi - Đúng, hiện giờ cô đang cần không gian riêng. Cô cần ngồi một mình, tự kiểm điểm bản thân và đúng hơn thì cô đang rất mệt mỏi và cần nghỉ ngơi. Vết thương thể xác mới lành lại, lại thêm vết thương lòng khiến cô bây giờ thật muốn gục ngã....

Nhìn cô như vậy, Lery bực dọc đỡ Rin ra ngoài và Ahenia cũng nối gót theo sau

Tất cả đã ra ngoài để lại không gian yên tĩnh cho căn phòng. Tôi nhìn quanh, lòng tôi buồn quá. Tôi bắt đầu nghĩ đến kế hoạch để có thể nhanh chóng cứu tộc Flynn bởi nếu kéo dài những tháng ngày này, có lẽ tôi sẽ chẳng thể nào chịu đựng nổi. Tôi nhớ ba mẹ, nhớ bạn bè tôi quá, những nơi nương tựa thân quen nay chỉ còn có Rin nhưng anh hiện giờ đã có người kế bên rồi. Tôi chán, dựa đầu vào tường, nước mắt lăn dài. Tôi chỉ cho phép mình khóc khi có một mình, khi tôi đủ can đảm để sống thật với bản thân với tính cách của mình.

Nơi nương tựa vững chắc nhất nay đã không còn khiến tôi chơi vơi giữa những sóng gió đang đợi chờ. Tôi bắt đầu nhớ về những kỉ niệm, những tháng ngày mà tôi chưa nhận sứ mệnh hậu duệ. Những tháng ngày yên bình ấy, bây giờ còn đâu.

Cạch - Có tiếng mở cửa. Tôi cũng không buồn ngẩng mặt lên xem đó là ai.

Nhưng nhanh chóng tôi cảm nhận một mùi bạc hà xộc vào mũi tôi. Và khuôn mặt tôi nói đúng hơn là cả người tôi đang ở trong vòng tay người ấy. Hơi ấm truyền đến cơ thể tôi, nó len lỏi vào trong các giác quan của tôi làm chúng cảm thấy an toàn. Tôi ngược mặt lên, đôi mắt thăm đắm nước mắt tôi làm cho tầm nhìn của tôi bị nhòe đi.

Một khuôn mặt thanh tú với các đường nét không hoàn hảo lắm nhưng rất cuốn hút. Là Lery, anh đang ôm tôi vào lòng. Đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt tôi, từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa có khái niệm bị người khác xoáy sâu vào mình nhưng bây giờ thì có rồi. Đôi mắt ấy như muốn nhìn thấu tâm can tôi, mái tóc xanh ma mị rủ xuống.

_Tôi sẽ không để em khóc một mình! - Lery vừa nói vừa đưa tay lau đi những giọt nước long lanh trên khóe mắt tôi

Rồi Lery đẩy đầu tôi vào khuôn ngực vững chãi của anh. Lòng tôi bình yên hơn, nhưng trái tim tôi nó không đập nhanh như là được Rin ôm vào lòng, nó không cảm xúc. Tôi nhắm mắt lại, và tận hưởng cái cảm giác an toàn như được người khác che chở này mặc dù không có cảm xúc.

Xoảng - Tiếng cốc thủy tinh rơi xuống

Tôi bừng tỉnh và lập tức buông Lery ra. Nhìn ra phía cửa trong giây phút ngắn ngủi ấy, tôi thấy đôi mắt màu tím đang nhìn tôi tuyệt vọng. Sắc mặt anh nhợt nhạt làm tim tôi thất lại, tôi thấy đau. Rin đi thẳng, không quay lại. Vừa tỉnh dậy anh đã vội chạy sang phòng Frenka mặc cho Ahenia ngăn cản anh, anh lo lắng cho cô, anh sốt ruột muốn được gặp cô. Thế nhưng, thứ anh nhận được là gì đây? Là Frenka - người yêu của anh đang trong vòng tay của người con trai khác, lại còn ôm rất chặt nữa chứ.

Tôi vội đứng dậy, định đuổi theo Rin thì cơn đau ở bả vai và bụng làm tôi ngã quỵ

_Frenka - Lery hét rồi lại đỡ tôi.

Tôi lết từng chút để ra ngoài cửa mặc cho Lery ngăn cản tôi bằng vòng tay vững chắc.

_Rin...RIn đợi em! Để em giải thích - Tôi hét lên.

Khi tôi ra được đến cửa thì đã không thấy bóng dáng anh đâu cả, chỉ là dãy hành lang tối tăm không ánh sáng mà thôi. Tôi tuyệt vọng, tôi gục ngã thật rồi, anh đi...

Tôi lau vội nước mắt, mặc kệ cơn đau ở bả vai, mặc kệ vòng tay của Lery đang ôm lấy tôi. Tôi bật tung đôi cánh và bay thẳng ra ngoài, bây giờ tôi mới biết tình cảm thẳng lí trí là cái gì. Tôi đang làm theo lời trái tim tôi mách bảo. Đôi cánh màu đỏ vì hôm trước bị thương nên giờ nó tấy đỏ và đau nhức mỗi lần cử động. Vậy là tôi cứ xê dịch 1cm thì cơn đau ở bả vai, bụng và cánh nó nhói lên. Tôi nhăn mặt

Tôi bay thẳng ra khỏi căn nhà, bay lên cao, đụng cả vào màng bảo vệ của ngôi nhà nhưng vẫn không thấy anh đâu. Tôi nhìn quay ngôi nhà, vẫn chẳng thấy...

Đột nhiên từ đâu một thứ gì đấy màu đen bay đến chỗ tôi, do không có sự phòng bị gì nên tôi cứ đứng đấy.

_Cẩn thận - Một giọng người con trai la lên rồi cả người tôi nằm trọn trong vòng tay đó. Tôi còn chưa kịp nhận ra chuyện gì thì

BÙM - tiếng nổ rất lớn ngay cạnh chúng tôi phải nói là ngay trên đầu chúng tôi mới đúng. Nó bay vào màng bảo vệ của ngôi nhà nhưng mà cái thứ đó nổ làm cả màng bảo vệ rung lên

Tôi đẩy người đang ôm cứng tôi ra vì sắp nghẹt thở tới nơi. Thật ngạc nhiên khi đó là Rin, ánh mắt tím vẫn còn hốt hoảng, anh đặt 2 tay lên mặt tôi

_Không trầy xước chứ? - Anh hỏi giọng chân thành, vẫn là chất giọng dịu dàng, vẫn là chất giọng bao lần làm tim tôi nhảy từng từng và lần này cũng không ngoại lệ

_Không, chỉ suýt bị anh làm cho nghẹt thở - Tôi nói thật lòng. Nhưng hình như anh không thích câu trả lời này lắm vì ngay sau đó là

_AAAAAAA, ả e a au (Thả em ra mau) - Tôi kêu như vậy là vì sao? Vì đang bị anh bóp má chứ vì sao, tôi có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt mình lúc này, mồm miệng thì rộng ngoác ra, 2 má thì chành ành, mắt thì tím lại. Ôi thôi không dám tưởng tượng nữa

_Không, phạt vì tội dám...

Bùm - Chưa kịp nói gì tiếp thì cái thứ lúc nãy lại nổ ngay trên đầu chúng tôi, chỗ lúc nãy. Nó làm tấm bảo vệ đang có dấu hiệu nứt ra

Rin buông tôi ra vì ở dưới có người gọi với lên

_Có chuyện gì đó ? - Lery nói lớn rồi cũng tung đôi cánh của cậu lên.

Lên đến nơi thì đôi mắt màu vàng của cậu được dịp mở to

_Là bom, là loài người....

9. Chương Chap 9:

TRỐN CHẠY

Họ đến rồi, những con người của xã hội tiến bộ

Họ coi chúng tôi như những con quái vật vì chúng tôi có cánh

Họ nhìn chúng tôi bằng con mắt khinh bỉ

Họ....họ...họ...

È...è...è

Tiếng một thứ gì đấy bay trên đầu chúng tôi, nó màu đen và có cái gì đó 3 khía phía trên và quay vòng vòng. Tôi nhìn lên và thấy những con người, họ mặc những bộ đồ màu đen tay cầm thứ gì đó cũng màu đen. Nó dài dài và

Pằng - Từ cái vật ấy phát ra một cục kim loại, bay nhanh vào chỗ chúng tôi.

Nhưng vô ích, khi nó bay đến màng bảo vệ thì lại bật ra. Họ bắt đầu hô to

_Bắn vào chỗ này đã ném bom, không cho chúng sống sót - Một tên trong cái vật thể đang bay ấy nói. Trông mặt hắn không đến nỗi nào mà ác ôn thế nhỉ.

Rin, Lery nhìn tôi bằng đôi mắt hoang mang. Nếu mà cứ kéo dài thời gian thì màng bảo vệ sẽ không chịu nổi đâu.

_Đánh hay không? - Tôi hỏi. Vết thương ở bả vai đang nhói lên, mặt tôi nhăn nhúm lại, mồ hôi bắt đầu túa ra. Mặt trời đang ló dạng, những tia nắng đầu tiên dịu nhẹ đang dần lên làm cho khung cảnh trở nên

căng thẳng hơn bao giờ hết

Lery đột nhiên bay xuống, cậu đi thẳng vào nhà.

_Ahenia, cô biết thuật tàng hình chứ? - Lery hỏi, 2 bàn tay cậu đang nắm chặt lấy bả vai của Ahenia làm cô bé nhăn mặt.

Cô bé gật gật thay cho câu trả lời.

_Vậy, lần này cô có thể giúp mọi người được không? Tất cả đang bị loài người bao vây nhưng nữ thần không muốn đánh, hãy làm thuật tàng hình để qua mặt bọn...

Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng - Hàng loạt tiếng súng vang lên

_AAAAAAAAAAAA - Tiếng la chối tai làm Lery ngạc nhiên

Là tiếng của ai? Của Rin hay Frenka? Ai bị thương, ai lành lặn hãy đón đọc nhé!!!

flash

Những tiếng kêu ề ề của vật thể đang bay kia làm Frenka và Rin khá là khó chịu. Họ nhìn lên những con người ấy bằng cặp mắt khó chịu làm cho những cục protein di động kia giật mình và có chút hoảng sợ

_Lery đang vào nhà tìm tới thuật tàng hình - Rin nói

_Chúng tôi không làm hại gì đến các người, sao các người lại bắt chúng tôi! - Frenka hét lớn, phương châm của nữ thần là giữ gìn hòa bình là trên hết. Cô nhìn họ, họ cũng nhìn lại cô. Hình như họ không hiểu ý cô, họ chụm đầu vào xì xầm cái gì đó.

Cô đang mong họ sẽ thay đổi vì cô biết sức khỏe của cô không còn bay ở đây lâu như vậy được nữa. Cô đang có dấu hiệu đuối sức vì thể tự nhiên đang bay ngang hàng với Rin cô bị thụt xuống một đoạn vì đột nhiên đầu cô choáng

Đúng lúc đó, hàng loạt tiếng vang cùng nổ lên.

_Pằng pằng pằng pằng...

Những cục kim loại cứ phóng ra khỏi cái đầu đen không đáy kia và tất cả những cục kim loại ấy nhắm tới một chỗ duy nhất. Frenka đang bị tai lại vì tiếng ấy thì một vòng tay ôm lấy cô, một lần nữa

_Cẩn thận - Cái cụm từ ấy được vang lên...báo hiệu một việc chẳng lành, tiếp sau đó

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Rin hét lên đau đớn, vào khoảng phát kim loại thứ n tiếp tục phá màng bảo vệ thì nó bị nứt và biến mất hoàn toàn cũng là lúc viên kim loại đang nhắm tới Frenka lao tới, cô đang bị tai, nhắm mắt nên không biết. Rin hốt hoảng ôm vội cô vào lòng để mong cô tránh được viên đạn ấy.

Frenka mở mắt, chuyện gì? chuyện gì xảy ra thế này? Rin ôm lấy cô, sắc mặt anh nhợt nhạt nhanh chóng, anh bị gì thế. Frenka nhìn lên những con người, họ có vẻ mặt rất vui mừng, cô....cô không biết chuyện gì xảy ra cả. Cô vội vàng quay ra sau Rin, cô vội bịt miệng, khắp lưng áo anh, một khoảng máu đỏ thẫm đầm. Cái thứ chết tiệt kia đã ghim vào người anh, mặt anh đau đớn. Đến lúc này Frenka trông rất dữ tợn, đôi mắt màu vàng kiên định đã chuyển sang màu xanh dương, từ trong người cô một luồng sức mạnh lạnh giá đang trỗi dậy, cô nhìn thẳng vào tên đầu đàn làm tên ấy giật mình, run sợ

_Ajkawo dauiw Majaprad SKAORI - Frenka hét lên ngay lập tức tất cả những thứ xung quanh cô trừ ngôi nhà đều đóng băng lại, những con người ấy còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã bị đóng băng, giữ nguyên tư thế. Cái vật thể màu đen lơ lửng trên không bị đóng băng nên đã rơi xuống nổ tung.

Rin nhìn Frenka bằng đôi mắt tím, anh đang trở lại hình hài ban đầu. Mái tóc cam đã thay bằng mái tóc đỏ rực. Frenka vội vã ôm lấy anh để không mất thăng bằng, vì lần này cô để ý nên cô đã thấy

_Tại sao....dây chuyền của anh? Tại sao...chỉ còn màu vàng - Frenka hốt hoảng hỏi. Có lẽ nào...

_Không...Không có gì đâu - Rin lảng tránh

_Em hỏi TẠI SAO? - Frenka hét lên, bây giờ thì cô tức giận cực độ. Có lẽ nào anh đã truyền hết sức mạnh Mộc cho cô rồi không? Có lẽ nào vì cô quá vô tâm nên không biết được chuyện đấy? Rin lúng túng, không biết trả lời cho Frenka như thế nào. Thì có tiếng gọi đã cứu anh

_Này, lại có chuyện gì thế? 2 người kia, sao suốt ngày ôm ôm ấp ấp thế hả? - Giọng của Lery nghe chua lè...toàn giám mà.

Chúu chúu - Lại có tiếng động lạ và một luồng sáng đang bay đến chỗ Frenka

Frenka do lần này có phòng bị nên tránh khá nhanh, cô chỉ cần lách người qua là sẽ né được. Ôi thôi, vừa qua đám kia còn chưa tan băng chắc khoảng ngàn năm sau thì một đám khác lại tới. Rin nhìn đám ruồi tới thì khá hốt hoảng...là Madesa

_Chào nữ thần, chúng tôi nhìn thấy Băng Ngàn Năm của người...- Nghe thấy như vậy, Frenka bỗng giật mình...Là Madesa sao?

10. Chương Chap 10:

NGUY HIỂM NÓI TIẾP NGUY HIỂM

Cô với ánh mắt đau khổ thống thiết...

Cô với nỗi đau vô hình...

Cô với những vết thương chưa lành miệng...

Cô phải đối mặt với những tình cảm rắc rối...

Cô hoảng loạn...cô đau đớn...quấy đạp trong đau đớn mà không thể nào thoát được

Cô tưởng đã chết đuối....

_Chào nữ thần, chúng tôi nhìn thấy Băng Ngàn Năm của người...- Nghe thấy như vậy, Frenka bỗng giật mình...Là Madesa sao? Một cảm giác chằng lạnh đến với 2 người khi nghe thấy giọng nói không mấy thiện cảm

Rin lập tức bật tung đôi cánh cho dù đang bị thương kia ra, anh nén cơn đau nhìn thẳng vào chúng - những con ruồi bần thiêu đã làm Frenka của anh bị thương. Với trách nhiệm của một người từng đứng đầu, lãnh đạo cho tộc Flynn, Rin không run sợ, đằng này trong thâm tâm anh lại có lòng thù hận, chính những kẻ này đã phá nát hạnh phúc của gia đình anh và quan trọng hơn là phá nát hạnh phúc của chính anh.

_Sao hả thủ lĩnh? Bị thương máu te tét thế kia...còn muốn đánh sao? - tên cầm đầu bên Madesa hất mặt hỏi, hôm nay chúng nó lại tiếp tục chơi tông đen từ trên đầu xuống, nhưng...hôm nay trên tay bọn chúng có một cây trượng.

_Có chuyện gì? Đánh với ta được không? - Một giọng nói nam lạnh lùng phát lên ngay phía sau Frenka làm cô giật mình, quay lại. Là Lery, anh đã bay lên. Cô bé Ahenia hàng ngày hiền lành cũng bật tung đôi cánh nhỏ của mình lên.

Thấy Lery, bọn chúng không có gì run sợ mà lại còn cười phá lên.

_Haha, một tên sắp thoái hóa, mà đòi đánh với ta sao? Ta nổi tiếng là tướng giỏi nhất bộ tộc Madesa hôm nay sang đây...diện kiến nữ thần. Haha - Hấn nói giọng mỉa mai làm Lery điên cả người. Anh lảm nhảm một câu thần chú.

_Này thì thoái hóa !- Lery nói

Ngay lập tức, mặt trời chiếu thẳng xuống bọn chúng làm cho chúng lóa mắt, bắt buộc phải lấy tay che không thì sẽ bị mù vĩnh viễn mắt. Frenka đứng cười ha hả vì cảnh tượng trước mắt, nhưng điều làm mọi người lo lắng chính là

_AAA - Tiếng kêu vang vọng từ nhiều nơi

Phải, đội quân Madesa không chỉ đi có chừng này (khoảng 20 người) mà còn rất đông, chúng nấp trong những cánh rừng và chỉ trực chờ xông lên.

_Khốn quá, bọn mày...lên hết cho tao - Phép sáng đã hết, bọn chúng mở tay ra và tên cầm đầu day nghiêng, ra lệnh

Bọn chúng bắt đầu từ những cánh rừng bay lên...

Frenka nhìn bọn chúng tặc lưỡi, cô không muốn đánh bây giờ vì sức mạnh của cô chưa bình phục, Rin cũng đang bị thương. Nhưng mọi người đang khí thế hùng hực thế này, lại cộng thêm bọn chúng cứ nhây nhúa trước mặt cô, vậy có lý do gì lại không đánh. Cô nhắm mắt lại, đột nhiên cây kiếm mà Rin đưa cho cô hôm trước xuất hiện ngay trên tay cô. Nó đang phát ra những tia sáng màu xanh dịu dàng.

_Lery với Ahenia một bên nhé, còn tôi với Rin mỗi người một ngã ha! - Frenka phân công rồi ngay lập tức cô xông vào đám ruồi nặng

3 người còn lại nghe vậy cũng làm theo, họ bắt đầu bay vào và giải quyết chúng. Đúng, đối với 4 người này, con đường duy nhất để sống bây giờ chính là đánh. Đánh...đánh...đánh...đánh hết, đánh tất cả không chừa một ai như lần bọn chúng dám đánh tộc Flynn vậy. Frenka đánh nhanh, đánh mạnh lắm, từng nhát kiếm của cô phải giết khoảng 2 tên một lúc bởi trong lòng cô bây giờ xuất hiện hình ảnh của ba, mẹ. Giọng nói dịu dàng của mẹ, nụ cười đôn hậu của cha, cô nhớ điều đấy khôn xiết. Cô đánh như muốn trút hết nỗi giận vào bọn chúng vậy. Máu bắn lên người cô, bắn thủ, máu bắn lên mái tóc trắng muốt của cô làm nó như nhuộm màu đỏ thẫm vậy. Trông cô bây giờ giống một con ác quỷ thực thụ hơn là một nữ thần

Rin cũng như Frenka, đôi mắt cam của anh hằn lên những tia máu đỏ. Anh chỉ cần đứng một chỗ, tạo ra những vòng lửa thiêu đốt hết bọn chúng. Anh coi bọn này như những con gián cần phải giết cho bớt ô nhiễm môi trường. Nhưng cái lưng của anh, nó đang nhói lên làm anh khá là mất sức và mồ hôi đang lăn dài trên trán anh.

Bên này, Lery với Ahenia cũng đánh hăng không kém. Lery đánh vì Frenka, vì người anh yêu, anh dùng thuật ánh sáng làm bọn chúng mù lòa dẫn đến đánh lẫn nhau, trông thì nhẹ nhàng nhưng mỗi lần làm phép là mất sức. Còn Ahenia, cô không biết cô đang đánh vì cái gì nữa. Nhưng nhìn Frenka, cô cũng muốn góp chút sức nho nhỏ của mình vào, dù không làm được gì nhiều, chỉ là làm bọn chúng đi theo các nàng tiên nho nhỏ mà cô tạo ra để rồi chính những nàng tiên bé nhỏ tưởng như hiền lành ấy lại giết chết những tên lính của Madesa.

Nhưng càng đánh thì chẳng thấy chúng chết đi, Frenka đánh đến nỗi thở hồng hộc thì quân số của chúng cũng không thuyên giảm đi là bao nhiêu. Cơn đau ở lưng của Rin đang nhói lên từng hồi. Lery và Ahenia cũng muốn lè lưỡi ra nhưng mà chúng cứ ở đâu đấy mà xông vào.

4 người sau một đánh cật lực thì họ đang dựa lưng vào nhau mà thở xung quanh họ đang bị bao vây bởi những tên đen thui ấy

_Tại sao...bọn...khốn này..mọc...ra lắm thế? Còn hơn...cả Flynn bị ...thoái hóa - Frenka nói không ra hơi

Đang đứng thở thì từ đâu tiếng ề ề bay tới. Cả 4 người nhìn lên và tức giận

_Mẹ kiếp, Kope. Lery cậu mau đưa Frenka và Ahenia đi đi - Rin buông câu chữ thề khi nhìn thấy những con quỷ khát máu đang bay đến chỗ mọi người. Với sức lực hiện tại, cả 4 đều không thể trụ được lâu nữa. Phải bảo toàn tính mạng cho Frenka mà thôi

_Không - Frenka hét lên khi nghe Rin nói vậy. Anh bảo cô có thể bỏ anh chiến đấu một mình mà đi được sao?

_Em sẽ chiến đấu cùng anh, nếu chết thì cùng chết - Frenka cương quyết, ánh mắt vàng kiên định

_Không, em phải đi cho anh, hãy mau chạy đi. Em phải cứu tộc Flynn, không có em mọi người sẽ không thể sống, không có anh thì mọi người vẫn sống được. - Rin quay người lại nhìn thẳng vào mắt Frenka khi bọn Kope gần bay tới.

Frenka lắc đầu, không, cô không muốn. Cô cứu mọi người, mọi người sống còn cô thì sao? Cô mất anh chẳng phải là cô sẽ mất chính mình sao. Anh chính là nguồn sống của cô cơ mà...nước mắt cô lăn dài

_Không...không...em không muốn. Em sẽ chiến đấu, em...em...sẽ - Câu nói của cô bị chặn lại bởi nụ hôn. Anh đang đặt bờ môi anh lên bờ môi run rẩy của cô, nước mắt cô lăn dài. Nụ hôn của sự đau khổ, nó đắng lắm, nó không ngọt như trong tiểu thuyết đâu nhưng nó đồng thời làm cả 2 trái tim nữa đau đớn. Buông cô ra

_Nghe anh, em phải đi. Anh hứa... - Giọng anh nghẹn lại - Anh hứa, anh sẽ trở về lành lặn. Em phải trốn, em phải làm cho tộc Flynn hưng thịnh trở lại, em phải cứu bố mẹ của em và của anh nữa. Chúng ta sẽ gặp lại nhau, sớm thôi. Rồi anh sẽ cưới em làm vợ...chúng ta sẽ có gia đình hạnh phúc. Còn giờ hãy đi và bảo toàn tính mạng đi. Anh yêu em - Rin nói trong đau khổ. Ai chắc rằng anh có thể trở lại gặp cô cơ chứ? Ai chắc rằng anh sẽ bình yên trở về, chỉ cần nhìn vào tình hình hiện tại thì đã thấy lợi thế thuộc về ai.

Frenka nhìn Rin chưa kịp nói gì thì Ahenia, Lery và Frenka biến mất một cách kì lạ.

Cô với ánh mắt đau khổ thống thiết...

Cô với nỗi đau vô hình...

Cô với những vết thương chưa lành miệng...

Cô phải đối mặt với những tình cảm rắc rối...

Cô hoảng loạn...cô đau đớn...quấy đạp trong đau đớn mà không thể nào thoát được

Cô tưởng đã chết đuối....

Mọi người bắt cô đi đâu thế này? Cô còn chưa kịp nói gì với anh cơ mà, cô còn không kịp từ chối, cô còn không kịp tạm biệt anh. Cô ra sức đâm vào Lery, những cú đâm không trọng lực. Phải, bây giờ 3 người này chỉ là tàng hình mà thôi...cô vẫn nhìn thấy anh nhưng đã bị giữ lại bởi vòng tay vững chắc. Cô thấy anh bị bọn chúng bủa vây, cô thấy anh bị thương...rất nhiều...anh không thể chống lại.

_Bọn kia đi đâu rồi? Hả Hả Hả - Tèn cầm đầu Madesa hét lên khi không thấy Frenka, Lery và Ahenia đâu nữa

_Không...- Tiếng hét cô khản đặc trong họng, cô không thể nói được vì cô đang bị một bàn tay chặn miệng đó là Ahenia.

Cô hét lên vì anh đã ngã gục...xung quanh anh toàn máu...bọn Kope bủa vào anh. Chúng cầu xé...cô không dám nhìn nữa, cô ngã gục...

Rin...anh...là nguồn sống của cô cơ mà...cô đang làm gì thế này? Tại sao 2 người kia không cho cô ra bảo vệ anh cơ chứ? Trái tim cô đau đớn, từng nỗi đau len lỏi trong những thớ thịt của cô...

Và...khi đã đến tận cùng của nỗi đau...ai cũng vậy, cô bật dậy, đôi mắt của cô chỉ còn là màu đen...mái tóc trắng nay biến thành màu đỏ của máu, bộ đồ cô đang mặc cũng được thay đổi, đôi cánh bị tơi tả vì hôm trước nay đã biến thành đôi cánh to hơn, khỏe hơn và đặc biệt nó màu cam - màu của lửa.

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - CÔ hét lớn lao vào bọn đang xé anh ra. Một luồng sức mạnh lạnh giá xuất phát từ trong người cô, bầu trời lập tức có những đám mây đen...luồng sức mạnh đó đóng băng hết tất cả, Madesa, Kope - những con quỷ khát máu, nhà, cây cối, nó đóng băng luôn cả thân xác của anh. Bọn Madesa và Kope chưa hiểu gì đã bị đóng băng hết lại và không chỉ như vậy, chúng cảm nhận thân xác chúng đang bị nứt ra. Điều đó được chứng tỏ khi trong những khối băng xuất hiện những giọt máu màu đỏ thẫm.

Bọn chúng vẫn cố vùng vẫy mặc dù không làm được gì

_Tới lúc rồi ! - Lery nói dù vẫn ngạc nhiên khi mà cô cũng có Băng ngàn năm

Ahenia há hốc mồm kinh ngạc...

Lery vội bay đến lôi luôn Frenka đi thật nhanh. Cô lại vùng vẫy

_Buông em ra...buông ra. EM..EM PHẢI GẶP Rin...buông em ra - CÔ hét lên, cổ họng cô nghẹn đắng...chẳng phải là cô đã đánh hết bọn chúng rồi hay sao? Chẳng phải là cô đã thắng rồi hay sao? Vậy tại sao Lery lại không cho cô ở gần Rin, tại sao lại không cho cô sờ vào gương mặt ấy. Có cái gì thế, cô đã mất sức cho lần phép vừa rồi nên cô không thể thắng được. Cô đành phải cắn vào tay Lery, nhưng không, Lery chỉ khẽ nhăn mặt rồi cũng cắn răng chịu đau mang cô đi chỗ khác.

_Buông em ra đi...hự hự - Cô khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thanh tú ấy.

_Đi thôi Ahenia - Lery nói rồi anh bay thẳng lên không trung, Ahenia cũng vội vàng bay theo. Frenka vẫn khóc, cô ôm lấy mặt, từng giọt nước mắt thoát ra khỏi bàn tay cô rơi thẳng xuống dưới. Cô nhìn về nơi ấy, trái tim cô không còn đau nữa, nó không còn nhói nữa. Bởi cô đang bị một nỗi đau vô hình nào đẩy nuốt chửng luôn cả trái tim, cả nụ cười đi rồi.

Lery cũng đau lắm, cậu phải mang Frenka đi ngay. Bởi xa xa đằng kia là một đội quân...không biết của tộc nào...nhưng chạy là tốt nhất, cả cậu, Frenka và Ahenia đều đuối sức rồi. Cậu phải nhắm mắt, cựa chặt môi để nén nỗi đau của tộc Flynn khi mất đi vị thủ lĩnh trẻ nhưng tài năng kia.

_Nữ hoàng ơi, đằng kia có người bị thương nặng lắm - Một tên thị vệ nói

__Đâu? Có nặng lắm không? Còn sống không? Ta mau đến đó xem thử nhé - Giọng nói dịu dàng này...của một vị nữ hoàng? Nữ hoàng nào nhỉ?

__Anh ta còn thoi thóp, nhưng, anh ta bị Kope cắn rồi.

__Mau đưa về cung điện, cho anh ta uống Ngọc Linh Châm nhé !. Các em về trước đi, ta đi tiếp một chuyến xem còn ai bị thương nữa không

11. Chương Chap 11: Yêu Thương Đông Đây Ngốc À... Chờ Anh Nhé !!! Tuy Khoảng Cách Có H

YÊU THƯƠNG ĐÔNG ĐÂY

Ngốc à...

Chờ anh nhé !!! Tuy Khoảng cách có hơi xa . . .

Tuy Thời gian có hơi dài . . .

Tuy Niềm tin anh trao em chưa đủ . . .

Tuy Hạnh phúc anh cho em chưa nhiều . . .

Nhưng Trái tim anh là dành hết cho em . .

Tình yêu nơi anh chỉ trao 1 người duy nhất là em thôi !!! .

Rồi anh sẽ ... .

- • Không để em lạnh những ngày Đông nữa...

- • Không để em buồn những ngày Thu...

- • Không để em lạnh lẽo những ngày Xuân...

Chờ Anh - Em nhé !!!

Anh yêu Em nhiều lắm !!!

Đã 3 tháng rồi kể từ khi cái sự việc khủng khiếp ấy xảy ra với tôi - cái chết của Rin. Nó đã làm tôi khóc 3 ngày 3 đêm, khóc đến khi hết nước mắt thì tôi lả ra, tôi cảm tưởng trái tim tôi nó ngừng đập rồi đấy. Thử hỏi các bạn xem, khi chứng kiến người mình yêu bị giết chết trước mặt mình mà không thể làm gì xem xem trái tim có muốn nát ra không? Suốt quãng thời gian sau đó tôi không thể làm gì vì như người mất hồn - theo đánh giá của Ahenia, tôi cứ đưng cái gì thì coi như bể cái đó. Tôi giam mình trong phòng, không ra ngoài một chút nào và kết quả cuối cùng là tôi ngất đi vì đói và hết sức mạnh vì không uống nước truyền thống của Flynn. Bây giờ tôi mới biết cái thứ ấy chính là để hồi phục sức mạnh nhanh chóng, để bình thường thì cũng hồi phục thôi nhưng ít nhất phải mất khoảng 3 ngày mới hồi phục hoàn toàn được.

__Frenka đang làm gì thế? - Tiếng nói vọng lên từ phía dưới nhà. 3 tháng trước, chúng tôi chạy trốn vào một khu rừng bìa đất của tộc Nanina, xây lên một căn nhà nhỏ vì lúc đấy chỉ có Ahenia còn những bìa nhà mà cô bé yêu thích. Chúng tôi sống ở đây 3 tháng rồi nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh gì, chưa gặp lại Madesa, Kope và chưa giao du với Nanina.

Tôi đang ngồi trước cửa sổ, đón từng cơn gió man mác vào mặt bởi ngay bên kia rừng thôi chính là vương quốc băng - vương quốc của tộc Nanina. Tóc tôi đã chuyển hoàn toàn sang trắng và không trở lại màu cam nữa, chúng đang bay bay trong gió. Một vòng tay ấm áp ôm lấy tôi từ đằng sau

__Không lạnh sao? - Lery nói thầm vào tai tôi. Anh luôn như vậy, nói đúng hơn là 3 tháng qua anh luôn như vậy, cứ mỗi lần không thấy tôi đâu là y như rằng anh sẽ cuống cuống đi tìm và ôm tôi vào lòng như thế. Lery dịu dàng lắm nhưng những cử chỉ dịu dàng ấy không làm tôi rung động mà chỉ làm tôi nhớ đến Rin mà thôi.

Tôi cầm lấy bàn tay đang đặt dưới eo mình, định gỡ ra thì vòng ôm siết chặt hơn, Lery còn tựa cằm vào vai tôi

_Đã 3 tháng rồi, em nên trở lại đi. Thời gian dành cho em đã hết - Lery nói đọng đến vết thương mà 3 tháng nay...nó chưa chịu lành miệng trong trái tim tôi. Tôi nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ những con người thân thiện của tộc Flynn, nhớ Hinny và đặc biệt là nhớ Rin, tôi nhớ hơi ấm của anh, tôi nhớ đôi mắt, giọng nói dịu dàng của anh, tôi nhớ vòng ôm của anh, tôi nhớ bờ môi anh. Nói chung là tôi nhớ tất cả thuộc về Rin. Nước mắt không tự chủ được mà rơi trên khóe mắt tôi.

_Em...không thể - Mặc cho Lery ôm, tôi cần một điểm tựa vững chắc. Cứ nhắc đến thời gian là tôi như gục ngã, tôi lắc đầu bất lực

_Không, em có thể. Em phải đối mặt với nó, nhìn anh này - Anh buông tôi ra và quay người tôi lại, bắt tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu của anh.

Tôi cảm giác như mọi góc ngách trong suy nghĩ của tôi đều bị anh nhìn thấu hết vậy, nhưng không...tôi để ý...đôi mắt anh

_Mất anh...nó...- Tôi kinh ngạc, nó không còn là màu đen đặc giống mọi hôm nữa, mà hôm nay một nửa là màu đỏ. Anh gật đầu buồn

_Sắp hết rồi! Em phải chiến đấu thôi, đến lúc...đến lúc...anh không còn ở bên em nữa. Em sẽ phải tự đi, sẽ chẳng ai bên cạnh dìu bước chân em nữa đâu...

Lời Lery nói như đâm vào tai của tôi, chẳng lẽ anh sắp bị thoái hóa sao? Không, Không đời nào, Lery không thể rời bỏ cuộc đời tôi, tôi đã mất Rin - người tôi yêu thương nhất. Chẳng lẽ bây giờ tôi lại mất cả Lery nữa sao? Sao cuộc đời này lại bất công quá vậy, tôi đang dần mất đi những người tôi yêu thương nhất. Tại sao?

Tôi ôm chầm lấy Lery làm cậu ngỡ ngàng

_Em...em không cho anh rời xa em. Em đã mất Rin rồi, chẳng lẽ anh lại bắt em mất luôn cả anh hay sao? Anh thấy có quá tàn nhẫn với em không hả? Chẳng lẽ không có cách nào sao? Em...em...- Tôi ôm chặt lấy Lery người tôi đang rung lên vì nghĩ tới ngày mà điểm tựa duy nhất bây giờ cho tôi cũng sắp mất. Lery cũng ôm lại tôi, giọng anh khàn đặc

_Đến lúc anh đi rồi, đừng buồn em nhé. Hay chí ít là trong trận chiến cuối cùng khi anh đã mất đi ý thức...hãy đánh thức anh. Cuộc đời này rất tàn nhẫn, em cần phải vượt qua nó, anh không biết lúc nào mình sẽ đi. Nhưng...gần thôi. Lúc ấy anh sẽ là kẻ thù của em....Ngoan nào, đừng khóc. - Lery nói, anh vỗ nhẹ vào tấm lưng đang rung lên từng hồi của tôi.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy như phủ định lời anh nói. Có phải là quá ác độc với tôi không? Tôi không muốn đối mặt, tôi muốn trốn chạy tại lúc này đây. Tôi sợ khi ra chiến trường tôi sẽ thua...

Bên kia cánh rừng

__Hoàng hậu, con rất cảm ơn người đã cho con ở đây trong thời gian qua. Nhưng con nghĩ con phải đi rồi, cô ấy không có con chắc sẽ rất đau khổ, con cần trở về - Một anh chàng có đôi mắt tím đang quỳ một chân cầu xin nữ hoàng

__Không được, bây giờ con biết cô ấy ở đâu mà tìm. Lỡ ra ngoài kia bọn chúng nhìn thấy lại giết con thì sao. Con nên nhớ con đã nuốt của tộc ta 2 viên Ngọc Linh Châu đấy - Nữ hoàng ngồi trên ngai vàng chau mày nói. 3 tháng trước, bà đã cứu anh, 3 tháng sau anh có thể rời bà mà đi dễ dàng như vậy được sao? Bà rất muốn tìm nữ thần tộc Flynn để đánh bại bọn Madesa và Kope nhưng bà sẽ không để anh làm liều được. Bao năm qua, chỉ vì bọn thối tha ấy mà tộc Nanina phải trốn chui trốn nhủi, bà phải tạo ra một lớp băng dày thì mới che đi tầm mắt của bọn ấy được. Thế nên hiện giờ mới có một vương quốc chỉ sống trong giá lạnh như thế này đây. Dù cho người của tộc Nanina đã quen và đang có cuộc sống nhưng đã có thù thì phải trả..

__Dạ vâng - Nghe nữ hoàng nói vậy, anh cũng không nói gì thêm. Lặng lặng đi vào trong, anh ngẩng mặt lên, nhìn xa xăm. Đâu ai hiểu được tâm tư của anh lúc này, thiếu vắng cô ấy trái tim anh như bị héo mòn. Vào cái ngày tỉnh dậy đầu tiên, thứ anh tìm kiếm chính là cô ấy....

Hôm nay Frenka được phân công đi vào rừng kiếm đồ ăn. Cô đi từ sáng sớm vừa để tập thể dục cho gân cốt, vừa là để ngắm cảnh vật xung quanh. Cô vừa đi vừa hát một bài nào đó không rõ lời, cô ngẩng mặt lên trời

__Anh à, em vẫn sống tốt. Anh ở trên đấy khỏe chứ? - Cô nói giọng nói không cảm xúc. Trái tim cô chai sạn theo từng ngày, nếu không phải là có Lery chắc nó sẽ héo khô từ lâu rồi.

Lộp cộp lộp cộp - Tiếng vó ngựa ngay đằng sau Frenka làm cô giật mình. Cô vội tung đôi cánh màu cam rực lửa của mình lên không trung để tránh. Cô đứng trên một cành cây nhìn xuống dưới.

Hí hí - Những con ngựa kêu lên. Bọn họ đang đứng dưới chân Frenka. Là một đoàn người ăn mặc rất kì dị, họ mặc những bộ đồ của binh lính thời ngày xưa và tay thì cầm giáo. Duy nhất người cầm đầu thì mặc đồ bình thường. Hắn có mái tóc màu đỏ - màu tóc đó làm Frenka nghĩ đến Rin - người cô yêu nhất, trên lưng hắn có một cây cung và ở thắt lưng thì có cây kiếm. Cô lại tung đôi cánh bay lên không trung để tránh nhìn mái tóc đỏ nữa, cô sắp không cầm được nước mắt rồi

__Vừa mới thấy con nai ở đây mà, đâu rồi? - Giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm của người thủ lĩnh đi đầu nói. Ánh mắt tím đảo quay như tìm kiếm con nai ấy. Anh bất giác nhìn lên bầu trời

__Về thôi - Thủ lĩnh ra lệnh và mọi người rút quân về

Frenka đã bay xa. Giá như cô nán lại một chút, giá như cô cứ đứng nhìn mái tóc đỏ một chút hay là giá như cô không trốn tránh những người ấy thì cô đã nhận ra được nhiều điều. Chỉ tiếc rằng cô đã bay đi quá sớm để không nghe được giọng nói đó. Mọi thứ như gần ngay trước mắt cô nhưng mà nó đã vượt đi nhanh chóng.

Frenka bay về nhà, trên tay cô không có tí đồ ăn nào cả. Nhìn lên đồng hồ cổ đặt ở trước nhà, mới 9h sáng. Căn nhà cô ở vẫn im lìm nằm trong hàng cây rậm rạp, trông nó thật giống với một căn nhà hoang. Cô đập xuống và mở cửa vào nhà

_Hôm nay chị tìm được gì mà về nhanh thế? - Con bé Ahenia nhanh nhẩu ra đón tôi. Từ 3 tháng trước, con bé cũng đau khổ như tôi, chúng tôi bây giờ chỉ còn 3 người, dựa vào nhau mà sống nên chắc con bé cũng không còn ác cảm với tôi nữa.

Mỗi ngày tôi đều dạy phép thuật cho nó, tuy nhiên với một Flynnner bình thường, nó chỉ có thể làm những thuật đơn giản. Nó phụ trách phần bếp núc, quét dọn nhà cửa, tất cả cũng nhờ phép thuật. Nhưng có một điều tôi đánh giá cao ở con bé chính là học hành gì thì cũng rất nhanh. Những phép đơn giản như hồi phục nó có thể nhuần nhuyễn và bây giờ nó có thể làm phép hồi phục ở cấp độ cao. Con bé cũng trau dồi cái phép biến ra tiền bạc của nó, trông cũng hay phết nhưng mà mỗi lần chỉ đánh được 5 tên là cùng

_Không thấy gì hết, hôm nay nhện đói rồi Ahenia. - Tôi lắc đầu cười khổ. Hôm nay uống nước truyền thống bù cơn vậy

_Ồ cái bà này, thế sao còn về sớm thế? Bộ nhà này chỉ có bà ăn thôi hả? - Ahenia lên mặt với tôi. Trông con bé phồng mang trợn má lên ngộ lắm, tôi béo má con bé

_Chị bị phát hiện, nhóc vào xem còn rau quả gì thì làm đi. Mà Lery đâu rồi? - Tôi hỏi khi chẳng nhìn thấy bóng dáng Lery đâu. Mọi lần tôi đều được anh đón tiếp cơ mà

_Ai biết đâu bà, chắc trên phòng ỷ. - Ahenia nói giọng chán nản rồi quay lưng thẳng vào bếp còn tôi thì đi vào trong.

12. Chương Chap 12:

RA ĐI

Ngốc àh ! Hạnh phúc nhé ...

* Từ nay đoạn đường em đi sẽ không còn anh nữa.

* Anh sẽ mãi chỉ là quá khứ, là dĩ vãng mà thôi.

* Anh muốn em nhận ra 1 điều.

* Em đã đánh mất 1 người yêu em rất nhiều.

* Nhưng anh vẫn mong rằng trên thế gian này.

* Sẽ có 1 người yêu em nhiều hơn anh.

_AAAAA - Tiếng hét đau đớn từ trên lầu thoát ra thu hút sự chú ý của Frenka và Ahenia

Frenka bỗng đổ mồ hôi. Kí ức ngày hôm trước bỗng tràn về, đôi mắt có một nửa màu đỏ, răng nanh đang dài ra. Tất cả ủa về tâm trí cô

_Không xong rồi! - Frenka nói rồi chạy thẳng lên lầu, nơi mà Lery đang đau đớn. Ahenia cũng chạy theo

Đứng trước cửa phòng, 2 người càng hốt hoảng hơn khi mà cửa đã khóa lại.

Rầm rầm rầm - Tiếng đập cửa của Frenka. Cô đang lo lắng cực độ, trái tim cô đang đập rất nhanh. Cô không thể mất thêm một người nữa được.

_Lery, Lery anh có ở trong đó không? Mở cửa cho em...mAu lên - Frenka hét lên nhưng vô ích, không có một tiếng nào đáp trả cô

_AAAAA - Một lần nữa tiếng hét đau đớn của Lery lại vang lên.

Ở ngoài Frenka đang cắn chặt vào môi, người cô run rẩy. Cô sợ, cô sợ rằng khi cô mở cánh cửa này ra thì cô sẽ phải chứng kiến những chuyện đau lòng. Cô sợ rằng khi cô mở ra rồi cô sẽ không còn đủ can đảm nữa. Cô ngồi bệt xuống, cô không dám

_Chị làm gì đi chứ? - Ahenia lay Frenka.

_Chị phải cứu anh ấy, chị phải can đảm lên. Anh ấy đang cần chị, chị hãy phá cửa đi, đừng ngồi đó mà khóc nữa. Chị làm gì đi, chúng ta càng ngày càng ít người đi rồi. Chị gục ngã rồi, ai sẽ cứu em, cứu ba mẹ em đây.? - Con bé Ahenia nói. Frenka ngẩng mặt lên nhìn Ahenia, cô quá yếu đuối chẳng. Hay là từ khi mất Rin, cô cũng chẳng thiết cuộc sống này nữa, cô mất đi nguồn sống của mình, cô mất đi điểm tựa...Cô chơi vơi là phải...Nhưng còn ba mẹ cô nữa nhĩ? Họ đang ở đâu cô không biết, họ đang làm gì cô không biết, cả những người của tộc Flynn.

Frenka bỗng bật dậy, đọc một câu thần chú đơn giản, trên tay cô đã xuất hiện một quả cầu lửa, nhắm thẳng vào khóa cửa

Xèo xèo - Tiếng gỗ cháy. Frenka và Ahenia lập tức đẩy cửa vào.

Căn phòng như một cái ổ chuột đúng nghĩa, mọi thứ lộn xộn hết cả lên. Chăn gối thì nhăn nhúm và một điều đặc biệt chính là giữa sàn nhà có một vũng máu, mùi hôi như mùi của bọn Flynnner thoái hóa hôm trước bốc lên. Frenka và Ahenia phải bịt mũi, Frenka lẩm nhẩm trong đầu, một cái màng mờ mờ màu đỏ bao quanh cô và Ahenia.

Nhìn quanh phòng, cả Frenka và Ahenia đều không thấy Lery đâu cả.

_Lery? - Frenka gọi - Lery anh ở đâu? - Vẫn không có ai trả lời.

Đột nhiên, một thân ảnh đen nhanh chóng lao từ đâu đó thẳng đến Frenka. Frenka cảm thấy có luồng gió rất mạnh đằng sau mình nhưng cô không kịp làm gì thì

Rầm - Frenka bị thân ảnh đó quật thẳng vào tường, một mảng tường bị nứt.

Ahenia nhìn thân ảnh đó mà kinh ngạc, cô bịt chặt miệng lại khi người đẩy chuẩn bị tiến lại mình. Là một con quỷ thật sự, trên người vẫn là bộ đồ Lery mặc nhưng nó đã bị rách bươm vì thân hình đồ sộ mới. Nó không giống những Flynnner bình thường bị thoái hóa, trông Lery bây giờ rất kinh khủng. Mang bộ dạng của quỷ, những đường gân xanh nổi lên trên da, làn da trắng muốt mà Flynn nào cũng tự hào nay lại thay bằng làn da màu đen, nhìn rất kinh. Và khuôn mặt dù hiền như thiên sứ đã bị thoái hóa thành một khuôn mặt của quỷ, đôi mắt đỏ hằn lên những tia dữ dội, cái miệng há ra, mái tóc xanh dương chuyển thành mái tóc đen và đặc biệt là đôi cánh đã chuyển hết thành màu đen.

Con quỷ đó đang tiến lại Ahenia, con quỷ tiến một bước thì cô bé lùi một bước. Đến lúc vào chân tường rồi

_Không...Không? Chị Frenka cứu em - Cô bé hét lên. Dường như tiếng hét đó đã làm Frenka tỉnh táo hơn một chút, cô này giờ đang vật vờ ở chỗ đó. Do không phòng bị dù cho có màng bảo vệ thì với một lực mạnh như vậy làm cô choáng váng. Cô còn chưa định hình được có chuyện gì xảy ra, tại cô ù đi và bỏ vai của cô, ở chỗ hôm trước bị Madesa cào thì đau nhức lên.

_Chị Frenka, chị Frenka ơi - Con bé tiếp tục cầu cứu khi con quỷ đó tiến lại. Răng nó nhe ra, mùi hôi thối làm cô bé muốn chết ngạt.

_Ahenia...Ahenia, tên kia...bắt nạt cô bé mà không thấy nhục....À? - Frenka đã tỉnh hơn. Một sự thật phũ phàng rằng, Lery của cô đã biến hóa thành con quỷ này. Đâu còn là Lery hiền dịu, đâu còn là Lery yêu thương cô. Frenka đứng dậy tuy đầu óc vẫn lảo đảo, nhưng đã đỡ hơn. Cô nhắm mắt, miệng lẩm nhẩm, lập tức trên tay cô xuất hiện cây kiếm

Con quỷ đó thấy Frenka đứng dậy và nói nên quay lại. Với hắn bây giờ mục tiêu đầu tiên chính là Frenka - nữ thần tộc Flynn. Hắn không biết gì hết, hắn đang bị ai đó chi phối, hắn không làm chủ được bản thân. Hắn bắt đầu tiến lại Frenka.

Frenka lúc này đã biến hình, cô đang chú ý vào mục tiêu. Bả vai cô đang đau nhức. Cô vẫn tập trung.

Tiến tới gần Frenka, con quỷ đó vẫn nhìn cô. Rồi chỉ cần một tay, hấn nhấc bổng cô lên, siết chặt cổ cô. Frenka vẫn không làm gì, cô không thể làm đau Lery được

LE..RY...TỈNH..LẠI - Frenka nói khó nhọc vì thiếu oxi. Giọt nước mắt cô lăn dài trên má, rơi cả trên tay con quỷ đó nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại còn siết mạnh hơn

Ahenia lấy cả 2 tay che miệng, chị Frenka đang làm gì thế kia? Tại sao lại để bóp cổ mạnh đến như vậy

Lery..à..hãy...tĩnh lại...Em...em..nhớ..anh. Đừng...để em...mất...thêm một người nữa. Em...trái..tim em..đau lắm..khi...nhìn thấy..anh như thế này. Anh...đừng...để...bọn họ...chị phổi..Em...nhớ...anh - Frenka nói, hơi thở của cô sắp hết. Dù cho tử thần có đang chờ cô ở phía trước, dù cho cái chết đang mời gọi cô thì người con trai ẩn sâu trong con quỷ này đã đi vào trái tim cô rồi. Tuy nhiên nó chỉ chiếm một vị trí quan trọng thôi, còn nó vẫn không thể thay thế được hình bóng của người ấy.

Cô nhìn thấy Hinny rồi, cô ấy đang mỉm cười với cô. Frenka còn nhìn thấy cả Rin nữa, anh đang đưa tay ra đón lấy cô. Cô buông xuôi thật sự rồi...sức sống của cô đang giằng co bằng một sợi chỉ, nó mong manh lắm. Cô đã nhìn thấy giới hạn, mặt cô tái xanh rồi.

Frenka, chị đang làm gì thế? Không, chị không được buông xuôi, chị không được yếu đuối. - Ahenia đứng đó hét lên. Mặt Frenka tím tái rồi, chị ấy muốn chết. Ahenia bèn làm liều chạy lại, nhưng...

Ngay cái lúc mà Frenka như chịu không nổi nữa, ngay cái lúc mà cô đã có thể đoàn tụ với Rin, với Hinny thì con quỷ đó thả cô ra. Khi cô được thả, cô không ngừng ho và cố gắng hít thở. Con quỷ ấy nhìn cô 1s, cô thấy hình bóng Lery trong đó rồi nó vụt bay lên không trung qua cửa sổ.

Tôi nhìn theo con quỷ đó bay khỏi mà lòng nặng trĩu, vậy là Rin, Hinny và Lery tất cả lần lượt đã rời xa tôi rồi. Tôi bây giờ chỉ còn một mình, đơn phương độc mã bước trên con đường đầy chông gai mà không có một người nào đi cùng. Lòng tôi trống trải lắm

Tôi ngồi thẫn thờ và đột ngột một vòng tay lo lắng nhỏ nhắn của ai đó ôm vào lòng. Tôi nhìn xuống người đang run rẩy trong lòng mình, là Ahenia, cô bé đang sợ hãi

Chị Frenka ai cho chị làm như vậy? Nhờ chị bị làm sao thì em biết làm thế nào? Chị có biết là em sợ lắm không? - Con bé vừa nói vừa khóc nức lên. Con bé đang nói gì thế?

Tôi chết? Mọi người chết...sẽ là biện pháp giải cứu cho tất cả...cuộc sống tôi bây giờ đang phủ u ám lắm, tất cả là do cái ngày ấy, cái ngày mà tôi biết số phận của mình. Nó đã làm cuộc sống của tôi đảo lộn, nó biến tôi thành người khác, giết người không ghes tay dù cho trước đó mỗ cá tôi còn chẳng dám. Nó làm tôi mất

hết mọi thứ trong những ngày ngắn ngủi, nó làm trái tim tôi héo mòn, đau muốn chết đi.

_Chị Frenka? Chị Frenka chị sao thế? Chị sao vậy? - Ahenia khóc xong thì ngẩng lên, cô bé giật mình khi đôi mắt của Frenka đen lại tuy nhiên lại không có một giọt nước mắt nào chảy ra. Có phải là quá đau khiến cho nước mắt chảy ngược vào trong không? Hay là những giọt nước mắt ấy không thể xuất hiện vì nỗi đau vô hình. Ahenia cố hết sức lay Frenka, mãi thì Frenka mới quay sang nhìn Ahenia

_Ahenia, em làm gì vậy? - Tôi tỉnh lại trong chuỗi kí ức vừa xong.

Những hình ảnh lúc tôi mới gặp Lery, những kỉ niệm giữa tôi và anh, những lời nói yêu thương anh dành cho tôi nhưng tôi không để đáp trả. Cả những kỉ niệm giữa tôi và Hinny cũng hiện lên, những hình ảnh từ lúc tôi còn thơ bé, Hinny là người bạn thứ 2 của tôi sau Rin, tôi và cô ấy đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện. Và không thể thiếu đó chính là Rin, nụ cười tỏa nắng của anh, giọng nói dịu dàng của anh...những thứ thuộc về anh tôi đều nhớ khôn xiết. Tiếp đó chính là ba mẹ của tôi, dù cho không có nhiều kỉ niệm với họ, nhưng họ luôn yêu thương tôi. Tất cả lần lượt chạy trong ngăn kí ức của tôi...làm trái tim tôi rung lên từng hồi.

_Em phải hỏi chị mới đúng, anh Rin đi rồi và anh Lery cũng đi luôn rồi. Bây giờ chỉ còn chị em ta mà thôi, chị phải gắng lên. Chúng ta hãy đi cầu cứu Nanina. Hôm trước em có đi ngang qua thành phố của họ, em nghe nói họ đang tìm chúng ta để cùng hợp tác - Ahenia nói một lèo làm tai tôi có hơi ù ù. Bởi bây giờ đầu tôi chẳng muốn tiếp nhận thêm thứ gì nữa.

_Mình bàn vào ngày mai nhé, bây giờ chị mệt rồi. Chị muốn ở một mình - Tôi nói như muốn lảng tránh

Đột nhiên, con bé Ahenia nhìn tôi thất vọng rồi đứng dậy

_LÚC NÀO CHỊ CŨNG VẬY. LÚC NÀO CHỊ CŨNG MUỐN TRỐN TRÁNH, TẠI SAO CHỊ KHÔNG ĐỐI MẶT VỚI NÓ. CÒN BAO NHIÊU NGƯỜI Ở PHÍA TRƯỚC TẠI SAO CHỊ CỨ PHẢI BUỒN KHỔ. HỌ ĐI RỒI, CHỊ KHÔNG THỂ NÍU KÉO ĐƯỢC, CÓ GÌ MÀ CHỊ CỨ PHẢI NGỒI MỘT CHỖ. THỜI GIAN ĐÓ SAO CHỊ KHÔNG ĐI TÌM NGUỒN CỨU VIỆN ĐỂ LẬT ĐỔ MADESA ĐI, NGỒI MỘT CHỖ ÍCH GÌ CHỨ. BỐ MẸ CHỈ CHẴNG PHẢI ĐANG BỊ BẮT SAO? ĐÃ GẦN NỬA NĂM RỒI, HỌ SỐNG THẾ NÀO? HỌ Ở ĐÂU VÀ BÂY GIỜ NHƯ THẾ NÀO? CHỊ BIẾT CHỨ? CHỊ KHÔNG LO CHO HỌ À?
- Ahenia chỉ thẳng mặt tôi quát lớn làm tôi giật mình và thức tỉnh

Yếu đuối, tôi tự thềm nhiều rồi, tôi không xứng đáng làm nữ thần mà.

nhều lúc rất muốn nhưng sợ đau nên khó có thể làm được bạn à. Phải có nguồn động lực, phải có ý chí lắm thì mới dám bước qua nỗi đau để tiến tới hạnh phúc!

Tôi ngược lên nhìn Ahenia bằng đôi mắt đầm nước, rồi hoàn toàn ngất lịm

_Ta nghĩ thấy mùi của Kope, hãy mau đi trinh sát - Nữ hoàng ngồi trên ngay vàng ra lệnh cho bọn quân lính

_Vâng ạ - Bọn quân lính nghe theo nữ hoàng mau chóng đi ra khỏi thành để thị sát.

Bọn quân lính đi rồi bà khẽ thở dài, hành trình đi tìm nữ thần Flynn của bà còn rất dài bởi đã tìm xung quanh hết khu vực này cả thành phố của Flynn nhưng tuyệt nhiên đều không thấy một chút manh mối nào. Ngay cả mùi cũng không thể nhận ra. Bà khẽ thở dài.

Trong khi đó, ở trong vườn của lâu đài, có một chàng trai, người đấy vẫn giữ thói quen, ngược nhìn lên bầu trời, ánh mắt xa xăm như mong đợi một ai đó trong vô vọng. Anh nhìn sang bọn lính đang tất bật chuẩn bị đồ đạc, anh nhìn bọn chúng ngạc nhiên hỏi

_Này, đi đâu đấy?

_Đi trinh sát, nữ hoàng nghĩ thấy mùi của Kope. Hình như là người của Flynn bị thoái hóa - Bọn lính trả lời

Lời bọn chúng nói như sét đánh vào tai anh. Là Flynn thoái hóa sao? Một cái tên xuất hiện trong đầu anh. Lòng anh như lửa đốt, một phần là lo cho người con gái đó, một là cái tên kia. 3 tháng trước nếu không nhờ Ngọc Linh Châu của Nanina thì chắc bây giờ anh cũng đang bị thoái hóa rồi.

_Cho ta đi theo với - Anh ngổ lỏi. Đúng, tìm được Lery chắc sẽ tìm được Frenka. Anh nhớ cô, anh mong ngắm cô từng ngày, hàng ngày anh đều ngược mặt lên trời cốt là chờ đôi cánh ấy có bay qua đây nhưng không. Đã 100 ngày qua nhưng đều vô vọng.

_Được không đó? - Người lính nhìn anh nghi ngờ.

_Được

_ok, lấy ngựa đi. Chúng ta cùng đi - Người lính nói rồi leo phắt lên ngựa, phóng đi cùng đoàn quân. Người con trai ấy cũng mau chóng leo lên ngựa. Đối với anh, cái con này chẳng làm được gì, anh có đôi cánh to, khỏe và đi nhanh hơn thứ này gấp nhiều lần. Nhưng lần trước chỗ bị thương nặng nhất là cánh, tính đến nay vẫn chưa khỏi, mỗi lần bay là đau nhức khiến cho ngay lập tức phải cụp zô.

_Con đang khổ lắm đúng không? - Giọng một người phụ nữ hiền dịu có mái tóc trắng và đôi mắt màu vàng đang nhìn một cô bé thu mình lại trong góc trong một không gian tối tăm

Nghe thấy giọng nói, tôi ngược nhìn lên. Tôi lạc vào đâu, tôi không biết, tôi chỉ biết nó tối đen như mực và

điều đấy làm tôi không muốn làm gì khác ngoài ngồi gục xuống. Xung quanh người phụ nữ ấy tỏa ra ánh sáng xanh dương mát dịu, là nữ thần. Bà vuốt tóc tôi dịu dàng như mẹ vậy

_Nếu con cảm thấy quá mệt mỏi, hãy dựa vào vai ta. Ta sẽ thay bờ vai của mẹ con. - Bà nói rồi ngồi cạnh tôi. Nói thật, nếu không phải mái tóc trắng của bà, nếu không phải đôi mắt màu vàng của bà thì tôi đã lầm tưởng bà là mẹ tôi rồi. Bởi bây giờ trông bà rất hiền dịu, không giống với vẻ một nữ thần dũng cảm mà tôi gặp lần đầu

Bà đẩy đầu tôi vào vai bà. Được dịp tôi khóc nức lên, bờ vai tôi run run.

_Tại sao...tại sao? Tại sao người lại chọn con. Tại sao...người không chọn một ai khác dũng cảm hơn, can...đảm hơn và ý chí hơn. Con chỉ là...một cô gái yếu đuối...con...đã hại Hinny, người bạn thân nhất. Bố mẹ con...bị bắt...con...con mất đi người con yêu thương nhất. Anh ấy...anh ấy vì bảo vệ con mà chết. Người thật ác độc, nếu người chọn anh ấy...anh ấy tốt hơn con, dũng cảm hơn con...anh ấy sẽ vượt qua...tại sao người lại chọn con. - Tôi giải bày hết tâm sự với nữ thần, bởi đã có quá nhiều nỗi đau cào xé trái tim tôi trong thời gian qua.

Nếu như không có Rin, Lery và Ahenia bên cạnh, có lẽ tôi đã chết từ nửa năm trước.

_Tại con không biết chứ, đây vẫn chưa phải là sức mạnh thật của con đâu. Trái tim con rất mạnh mẽ, con rất dũng cảm và rất có ý chí. Chỉ là nó đến quá bất ngờ khiến con không thích ứng kịp thôi. Con sẽ còn mạnh hơn rất nhiều, sức mạnh thật của con còn mạnh hơn cả ta. Ta sẽ dõi theo con. Nếu con thấy mệt, cứ tìm ta. - Nữ thần vỗ nhẹ vào bờ vai run run của tôi

_Con biết tìm người ở đâu? - Tôi thắc mắc

_Ta luôn trong trái tim con, dòng máu của con chính là máu của ta. Nếu con cần hãy nghĩ về ta, ta sẽ xuất hiện trong giấc mơ của con - Bà vẫn tiếp tục vỗ vào bờ vai run run của tôi. Điều đó làm lòng tôi cảm giác an tâm hơn

_Con hãy về thành phố của Flynn, ngôi nhà của con, tầng cao nhất. Ở đấy có cây quyền trượng của ta, nó sẽ giúp con tìm đúng sức mạnh của mình xong đó con hãy sang phía bên kia cánh rừng gặp nữ hoàng của Nanina. Bà ấy sẽ cùng con cứu người dân Flynn ở đảo Mioe cách chỗ này 3 ngày đi đường bộ, 2 ngày đi đường không.

_Nhà con chưa bị phá sao?

_Chưa đâu, bọn chúng không để đụng tới tầng cao nhất bởi nó luôn được bảo vệ bởi quyền trượng. Tuy nhiên để giết chết nữ thần của Flynn, bọn chúng chọn nhà con làm điểm đóng quân. Con muốn lấy thì phải nhờ Ahenia làm phép tàng hình. - Bà giảng giải cho tôi những nước đi để cứu những người Flynn

_Thôi ta phải đi đây, còn nữa, đừng quá tin tưởng Ahenia! - Nói rồi bà ấy biến mất trong làn khói mờ luôn. Tôi còn chưa kịp hỏi gì, thì tự nhiên thấy đầu đau nhức. Tôi ôm lấy đầu và ngất đi

---

_Ư...ư...- Tôi mở mắt, nhìn lên trần nhà. Do nhắm mắt lâu mà đột nhiên có ánh sáng làm tôi nheo mắt lại

_A, chị tỉnh rồi. Chị đã ngủ 5 ngày rồi đấy. Em lo đến chết đi được

13. Chương Chap 13:

CHAP 13: SỰ CHUẨN BỊ CHU ĐÁO

_Mùi phát ra từ hướng nào? - Giọng một người con trai trầm ấm, anh đang háo hức ở chuyến đi này bởi nó có thể tìm được người con gái anh yêu mến.

_Hình như trong khu rừng, nơi hôm trước ta đi săn. - Tên tính chần chừ rồi nói.

_Thế thì đi nào! - Người con trai đó phi ngựa vào chốn ấy. Nơi mà trong một lần đi săn, anh đã có cảm giác thân quen, nơi đó phát ra mùi hương hoa Keioa đặc trưng của xứ Flynn. Và nào đâu ai biết được, đó chính là mùi hương của cô.

Hí...Hí - Tiếng ngựa kêu cùng với tiếng vó lộp cộp mang theo hi vọng ột người con trai.

_Ta phải đi thôi, quá muộn ột kế hoạch hoàn hảo rồi. Chị cần sự giúp đỡ của em - Frenka bật dậy, nắm chặt lấy vai Ahenia, đôi mắt kiên định của cô muốn nhìn thấu tâm can của Ahenia làm cô bé giật mình.

_Chị đã gặp nữ thần, bà đã chỉ cho chị hướng đi. Ta phải vào thành phố của Flynn...

_Không...Không...- Vừa nghe nói đến thành phố của Flynn, Ahenia đã hoảng loạn. Đối với cô bé, thành phố đó không khác gì địa ngục với hàng loạt các móng vuốt cứ chĩa vào cô bé.

Frenka nhìn Ahenia khó hiểu rồi từ đâu năng lực đọc suy nghĩ xuất hiện

“Về đây á, kinh chết đi được ấy. Nhất quyết không về” - Đó chính là suy nghĩ của Ahenia chứ không ai khác.

Frenka mỉm cười tiến tới Ahenia

__Không sao, em chỉ cần yểm trợ cho chị thôi. Chị cần lấy cây quyền trượng ở nhà chị. Em cũng sẽ tàng hình mà phải không

__Chị có thấy quá nguy hiểm không? - Ahenia có vẻ không muốn đi, hỏi ngược lại Frenka. Cô bé thật sự không muốn mạo hiểm, cho dù muốn cứu mọi người đi nữa, với sức lực hiện giờ của cả 2 chắc sẽ thua.

Nhưng có một điều Frenka không để ý đó chính là nụ cười trên khóe môi của Ahenia, cô bé nhìn Frenka bằng con mắt thâm độc. Lúc này Frenka đang nhìn lên bầu trời bên ngoài, cô sẽ làm được mà

__Không em à. Cho dù có nguy hiểm đi nữa thì cũng hết thời gian rồi, chị sẽ cứu mọi người. Cho dù cách cuối cùng...là phải hy sinh đi chăng nữa - Giọng Frenka chứa đầy sự quyết tâm. Vẫn là ánh mắt vàng kiên định, vẫn là mái tóc trắng như tuyết tung bay trong gió nhưng lần này nhiệt huyết trong tim Frenka đã tăng lên khá nhiều

Ahenia nhìn Frenka không khỏi bất ngờ. Điều gì đã làm một Frenka mềm yếu mà cô bé bắt gặp trước đây trở thành người có quyết tâm đến như vậy. Điều gì đã làm xung quanh người Frenka tỏa ra ánh sáng hào quang vàng chói thể kia đến ai nhìn vào cũng phải sợ trước khí phách của cô. Ahenia đang thăm rủa trong lòng, vậy là tất cả đã đi lệch đường của nó.

__Được rồi ạ. Chị mau nghỉ ngơi, sáng mai ta lên đường - Ahenia nói rồi lẳng lặng đi ra khỏi phòng Frenka.

Frenka nhìn theo bóng dáng cô bé thở dài

__Rồi em sẽ được hạnh phúc thôi!... - Có một câu nói nào đấy đằng sau nhưng Frenka nói rất nhỏ, chỉ đủ mình cô nghe.

Ahenia đi rồi, căn phòng trở nên yên tĩnh thoang thoảng đâu đó là hương thơm của thảo mộc. Frenka lại ngược lên bầu trời xanh thẳm nơi cô cho rằng có anh, có Hinny và bố mẹ ở trên đó

__Bố mẹ, Hinny, anh....Lery à, em làm được mà phải không? - Nếu như là Frenka của ngày hôm trước nước mắt sẽ lăn dài trên má. Tuy nhiên, giờ đây nước mắt cô đã được đóng băng ở tim cô rồi.

Cô cảm thấy tim mình như bị đóng chặt lại, lạnh lắm, buốt giá luôn. Bao nhiêu là kỉ niệm đẹp, kí ức tuổi thơ đều bị khóa chặt lại và thứ hiện diện duy nhất bây giờ là nỗi hận. Chữ Hận đã lấp đầy những khoảng trống của trái tim cô, cô bây giờ sống vì nỗi hận ấy chứ không phải là tình yêu, tình thân. Cô hận Madesa, cô hận Kope, vì đã cướp gia đình cô và những người cô yêu quý. Cô hận ông trời - người đã tạo nên cái số phận trớ trêu này, khi cô là người tự do và an toàn cuối cùng của tộc Flynn. Và cô hận chính bản thân mình khi quá yếu đuối khiến cho kế hoạch bị chệch, làm cho số phận của mọi người càng nguy hiểm hơn...

__Rin ơi, em nhớ...!!!! - Câu nói chưa kịp hết thì đã bị nghẹn lại trong cổ họng bởi vì nếu hét lên thì rất thoải mái nhưng mà do trái tim cô đột nhiên đau nhói khiến cho câu nói bị tắc.

Ở đâu đó trong khu rừng ấy, một người con trai mắt tím cũng cảm thấy trái tim mình bỗng rung lên từng hồi, anh vội đưa tay lên trái tim mình

__Em phải an toàn đó Frenka!

Và ở dưới sân ngôi nhà

__Đi đi - Ahenia đang thả một con chim bồ câu lên không trung, tưởng chừng việc đấy rất bình thường nhưng trên chân con chim ấy có gắn chiếc nhẫn của Ahenia và một tờ giấy màu đỏ. Đôi mắt Ahenia chất chứa đầy nỗi hận, trông rất gian xảo

---

__Bẩm, quốc vương. Có thư của... ạ! - Một tên lính của Madesa đưa con chim bồ câu tới cho người đang ngồi chễm chệ trên ngai vàng của đấng tối cao kia.

__Đâu? - Vị quốc vương đang âu yếm một mỹ nữ của Madesa trên đùi, đôi tay đang bận.... giật mình khi nghe có thư. Tên lính gỡ trên chân của con chim bồ câu chiếc nhẫn và lá thư màu đỏ đưa cho quốc vương. Quốc vương nhăn mặt rồi cũng phải ngừng công việc...đưa tay đón lấy chiếc nhẫn và lá thư

__Haha, được, được. Không hổ danh là nữ thần...- Đôi mắt ông ta nham hiểm khi đọc xong bức thư. Rồi ông đưa chiếc nhẫn lên bàn tay phải của mình, bàn tay trái úp lại rồi mở tay ra. Lập tức mặt của chiếc nhẫn đang màu đỏ chuyển hẳn sang màu đen. rồi nhanh chóng, ông ta viết vài dòng vào lá thư ấy, đưa cho tên lính 2 vật và thả con chim đi....

Sáng

Sau một đêm dưỡng sức thì hôm nay tôi khỏe khoắn lạ thường. Tôi thức dậy từ sớm và vươn vai. Sở dĩ tôi biết điều đó là vì bây giờ trời còn đang khá nheo tối và xa xa đằng kia mới hừng lên vài tia nắng nhỏ.

__Tối lúc rồi! - Tôi nói rồi ngược lên bầu trời, tự tưởng tượng ra nụ cười của mẹ và của cha. Một cơn gió bất chợt lùa vào phòng tôi rồi quấn lấy tôi, cảm giác thật dễ chịu, nó nhẹ nhàng và cả mạnh mẽ như vòng ôm của mẹ, cha vậy.

Tôi đọc câu thần chú đơn giản, lập tức bộ váy màu vàng chanh được thay bằng bộ đồ chiến binh ôm sát cơ thể và đặc biệt là nó màu đen. Ở thắt lưng có chỗ để kiếm và mái tóc màu trắng suôn mượt của tôi được buộc cao. Đọc thêm một câu thần chú đơn giản nữa, thanh kiếm phát ra ánh sáng màu xanh dương hiện lơ lửng trong không trung và tôi bắt lấy đút vào chỗ để kiếm ở thắt lưng bên phải. Tiếp theo là một cây kiếm nữa xuất hiện, nó màu đen, trông thật đáng sợ nhưng nó rất nhẹ, có thể đảm bảo về tốc độ và độ chính xác. Ở phần đuôi kiếm làm bằng da của thạp thủ giao long nơi rừng sâu và đặc biệt hơn khi mỗi lần vung kiếm nó sẽ tạo ra những tia lửa nóng bỏng vì ở chuôi kiếm nó có gắn đá Hỏa. Đây là kiếm của anh, tôi lúc được trong đồng đồ còn lại ở nhà cũ...

Rồi tôi cũng lấy thanh kiếm đang lơ lửng ấy đút vào chỗ để kiếm bên mạn trái. Tôi sẽ dùng kiếm này là chủ.

Sau khi chuẩn bị kĩ càng, tôi đi xuống dưới nhà, ngang qua phòng Ahenia. Tôi gõ cửa

Cộc Cộc

__Chị vào đi! - Ahenia nói vọng vào.

Theo lời của con bé, tôi mở cửa bước vào, con bé đang thay đồ. Cho dù là con gái với nhau cả nhưng mà khi nhìn thấy cảnh này tôi không khỏi đỏ mặt, con bé đang không mặc gì cả. Cả thân hình kẻo bông trắng nõn như phơi bày hết trước mặt tôi

__Em mặc đồ vào đi chứ! - Tôi quay mặt đi và nói

__Em đang không biết mặc đồ gì cả, tại em không rành trong chọn đồ. Chọn váy thì lưng nhùng quá, chọn quần áo thì lại bất tiện trong việc sử dụng phép. Chị chọn giúp em - Con bé thành thật nói.

Tôi vẫn đang đứng quay lưng lại với con bé, trong đầu lăm lăm một câu thần chú. Và ngay khi tôi dứt lời, cái thân hình đang không có mảnh vải nào của Ahenia bỗng xuất hiện một bộ đồ. Đó là một chiếc áo hở bụng ôm sát lấy phần ngực, màu xanh dương và một chiếc váy ngắn ngang đùi cũng màu xanh, xếp li theo tầng và ôm sát lấy chân, đằng sau là một cái áo choàng kéo dài từ cổ đến chân màu xanh dương đậm. Bộ đồ này rất hợp với con bé, bằng chứng là con bé reo lên khi thấy nó. Mái tóc con bé cũng được buộc cao như tôi...Hoàn hảo, tất cả tạo nên vẻ thánh thiện và năng động.

__Mình lên đường ha - Ahenia lên tiếng làm tôi giật mình. Tôi nhìn con bé, trong lòng tôi bỗng dấy lên cảm giác bất an

Đặc biệt rằng tự nhiên cái vai của tôi nó nhức lên, độc được của móng Madesa đang phát tán. Từng giọt mồ hôi lấm tấm chảy trên mặt tôi, rớt xuống mắt làm cay cả mắt, bắt buộc tôi phải chớp chớp.

__Ừ, mình đi thôi - Tôi cắn răng chịu đau, đứng lên. Đúng, bọn Madesa sẽ không thể cảm nhận được mùi của bất kì loài nào như Flynn nhưng Kope thì có và điều đó làm tôi lo lắng hơn cả.

Ở một nơi khác xa khu rừng

__Này, ta nên đi tiếp chứ? - Một người dẫn đầu mặc quân phục của Nanina hỏi người con trai tóc đỏ đang nhìn quanh

Họ đã đi 2 ngày nhưng lí do họ dừng lại là vì sao? Lí do họ dừng lại chỉ có 2 vị thủ lĩnh biết

Họ đã nhìn thấy 2 người con gái bước ra khỏi một ngôi nhà đằng kia, cách đây không xa lắm. Họ là sai, bởi chỉ có người con trai tóc đỏ nhìn thấy mà thôi. Anh đã nhìn thấy Frenka, mái tóc màu đỏ được cột cao và đôi cánh màu cam rực lửa thu hút sự chú ý, nổi bật giữa sắc xanh của rừng già. Tuy màu tóc, màu cánh khi biến đổi đã thay đổi nhưng mà khuôn mặt cô - khuôn mặt anh nhớ hằng đêm đang hiện trước mặt anh. Đi bên cạnh cô là Ahenia

Cô bay lên không trung, có lẽ là đi đâu đó, nhưng có điều kì lạ hơn hết chính là họ vừa bay lên là mất tích đâu đấy

_PHép tàng hình - Người con trai tóc đỏ ấy nhìn theo, lòng không khỏi lo lắng.

Anh lo cho cô, anh đoán cô đang bay về thành phố Flynn, nhưng bay về đó làm gì. Chẳng phải bây giờ về đó là tự chuốc lấy cái chết sao. Anh bỗng quay đầu ngựa từ hướng vào sâu khu rừng, đi theo tuyến đường cô đang đi làm cho cả đội quân ngạc nhiên nhưng cũng bay theo vị thủ lĩnh

_Này, đi đâu đấy? - Vị thủ lĩnh mặc quân phục hỏi

_Các người cứ đi vào rừng, tôi phải đi qua đây - Người đó vừa phóng ngựa vừa chạy rất nhanh

_Không được, anh không được rời khỏi nữ hoàng - Vị thủ lĩnh ấy ngăn cản

_Bỏ tôi ra, cô ấy sẽ gặp nguy hiểm..- Người đó hất tay vị thủ lĩnh ra khỏi người và tiếp tục phi ngựa

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Tiếng hét thảm khốc ở phía sau thu hút sự chú ý của 2 người, Người con trai tóc đỏ dừng phi ngựa

_Không xong rồi - Cả 2 người cùng lên tiếng và người thủ lĩnh vội phi ngựa chạy lại, còn người kia chần chừ.

Anh không đi, lỡ cô bị nguy hiểm...nhưng đồng đội của anh cũng đang bị nguy hiểm. Cô và đồng đội của anh, anh không biết chọn ai. Cuối cùng....

Anh phóng ngựa theo vị thủ lĩnh kia, miệng thì thầm

_Frenka, em phải đợi anh - Rồi 2 người cùng quay tới nơi có tiếng thét.....

14. Chương Chap 14:

CHAP 14: THỰC THI KẾ HOẠCH

__Hình như có tiếng hét của ai đó nhỉ? - Frenka quay qua hỏi khi nghe thấy tiếng thét thảm khóc phát ra từ cánh rừng phía dưới.

__Em không biết, em chỉ biết có mùi của Kope rất gần đây - Vừa nói Ahenia vừa đưa mũi hít hít rất giống...

Điều đó như đánh động vào Frenka, cô vội nhìn quanh, dù cho bây giờ cô và Ahenia đang tàng hình nhưng mà không vì thế mà các Koper không thể nhận ra mùi của Flynn. Chỉ có điều bọn Kope ấy quá ngu ngốc mà thôi vì thế bao năm qua chúng vẫn không có ý định chống trả một ai, chỉ làm theo lệnh.

Quả đúng như vậy, có một Koper đang xuất hiện ngay trước mặt cô. Nó đang ra sức hít hít, ngửi ngửi xung quanh nó. Ahenia kinh hãi, cô bé bịt chặt miệng vì mùi hôi thối và khuôn mặt đáng sợ của Koper đấy. Madesa đã để cho Kope canh giữ ở vòng ngoài là rất khôn ngoan...

Frenka nhìn Ahenia, 2 người cũng gật đầu. Ahenia lập tức đọc thần chú, lập tức tên Kope ấy cũng được tàng hình để Frenka có thể giết tên ấy dễ dàng mà không cần phải đánh động đến các Koper khác.

Và ngay lập tức Frenka rút bên mạn phải cây kiếm của mình, chém một đường ngọt xớt vào tên Koper ấy. Tên ấy chưa kịp hiểu gì thì đã bị chết...máu của hắn bắn lên Frenka, những tên xung quanh vẫn đứng quanh quẩn ở đấy, không hay biết gì. Xác của Koper ấy được Frenka làm phép nước giải phóng linh hồn.

Frenka lau sạch kiếm và đút vào chỗ cũ, bay thẳng vào thành phố của Flynn

---

__Có chuyện gì đang xảy ra thế? - Vị thủ lĩnh mặc quân phục vừa phi ngựa đến chỗ những anh em vừa la lớn hỏi.

Nhưng...

Khi Vị thủ lĩnh ấy đến nơi, anh đã không thể tin vào mắt mình. Mọi thứ...tất cả những người lính trong một quân đoàn đông như vậy...nhưng...tất cả đã nằm la liệt trên những vũng máu. Đặc biệt là giữa những xác người ấy là một con quỷ, nó đang nhìn vị thủ lĩnh bằng ánh mắt độc ác và ham muốn. Nó sẵn sàng xông vào để cắn xé người đấy, 2 cái sừng của con quỷ đột nhiên dài ra.

__Chuyện gì vậy? - Rìn quay lại thì thấy vị thủ lĩnh đang đứng đấy (từ nay gọi là Rìn luôn). Rìn cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy những người lính đã chết hết, anh ngược đầu lên...thật ngạc nhiên hơn nữa

__Le...Lery...- Rìn nói không nên lời. Đúng rồi, cho dù Lery có biến thành hình hài của quỷ, cho dù Lery đã bị chi phối về tâm trí, nhưng mà khuôn mặt kia chính là của Lery. Vậy là cậu chính là Kope mà nữ hoàng đã ngửi thấy. Lery đã bị thoái hóa thành quỷ, nhưng hình hài này, không phải là một con quỷ bình thường mà là con quỷ có sức mạnh như Satan...

Hừ hừ - Con quỷ ấy lập tức quay về phía mà có người nhắc tên mình. Hắn rất ngạc nhiên, nhưng rồi đôi mắt dữ tợn ấy lập tức quay lại

__Anh đi về trước đi, để con quỷ này cho tôi - Rin nói với vị thủ lĩnh kia. Quả thật, cuộc đời vị thủ lĩnh ấy đã gặp nhiều Koper sang thăm dò nhưng mà đây là lần đầu tiên người ấy chứng kiến một con quỷ như thế này.

__Không, tôi sẽ chiến đấu cùng cậu, vết thương của cậu chưa lành cơ mà. Anh em đã bỏ mạng, chẳng lẽ cậu cũng vậy...- Vị thủ lĩnh từ chối, kiên quyết nói

__Anh đi đi, sức anh không thể đấu lại đâu - Rin nói rồi miệng lẩm nhẩm câu thần chú, lập tức một bức màn đỏ mờ mờ bao quanh 2 người. Từ khi anh truyền hết sức mạnh Mộc cho Frenka, anh đã yếu đi nhiều nhưng cũng đủ để đánh cầm cự.

Rồi anh lại đọc một câu thần chú nữa, một cây kiếm màu đỏ tươi chói lóa xuất hiện trên tay Rin. Đây là cây kiếm của Hỏa thần mà anh đã được kế thừa trong một lần đi vào rừng sâu và phát hiện ra. Nó phát ra ánh sáng màu cam, đuôi kiếm được làm từ da của thập thủ giao long trong rừng sâu, ở đuôi kiếm có gắn đá của Hỏa làm tăng sức mạnh hỏa của cây kiếm này lên gấp mấy lần. Mỗi lần cây kiếm vung xuống sẽ tạo ra một quả cầu lửa và nếu bị kiếm chém vào sẽ đau đớn cho đến chết.

13.2

Con quỷ nhìn Rin, miệng nó hăm hừ và từ người nó bốc lên một mùi hôi nồng nặc hòa cùng với mùi máu của những người lính khiến cho Rin không khỏi khó chịu. Vị thủ lĩnh thấy Rin như vậy và nhìn lại mình, đúng là so với con quỷ này, cậu chẳng là gì cả. Cậu chẳng có kiếm phép thuật, cậu chỉ có kiếm thường và có những tuyệt chiêu của tộc Nanina. Quả thật tộc Nanina không thể dành được ngôi vị đứng đầu trong giới phép thuật cũng đúng, vì tộc Flynn, họ có tất cả, họ có phép thuật, họ có khả năng bảo vệ chính họ, họ có thể bay và làm nhiều thứ. Vị thủ lĩnh lập tức lùi về sau nhường sân cho Rin và con quỷ ấy, cậu chỉ đứng xem, nếu Rin cần, cậu có thể lao vào bất chấp tất cả

__Lery à, lâu rồi không gặp, người khỏe chứ? - Rin nhảy xuống ngựa. Lập tức Rin biến đổi, tóc chuyển thành màu cam và đôi mắt thì màu đỏ.

Miệng lẩm nhẩm câu thần chú và thân xác những người lính tan thành từng mảnh và bay lên không trung. Máu của những người lính ấy thấm vào bãi cỏ khiến cho chúng trở nên đáng sợ hơn.

__Hahah, thủ lĩnh à, lâu rồi cũng không gặp ngài. Tôi tưởng ngài chết rồi cơ - Con quỷ ấy ngửa mặt lên trời nói, lập tức tay hắn cũng xuất hiện một quả cầu sắt có những gai nhọn bao quanh lấy nó, và quả cầu sắt được nối với một sợi dây xích to và dài.

Rin thầm nghĩ, chùi, bị quả cầu ấy đập vào mặt chắc nát cái khuôn mặt đẹp luôn quá. Không sợ hãi, không do dự, Rin xông vào, tuy nhiên chiến thuật của anh chỉ để nhử tên quỷ này mà thôi.

Từng đường kiếm anh vun xuống đẹp mắt, nóng bỏng bởi lửa tạo ra. Con quỷ lập tức lùi từng bước một về phía sau, không thể tấn công chính là suy nghĩ của con quỷ hiện tại. Rin cứ thế vun kiếm còn quỷ vẫn cứ né. 2 bên giằng co, không phải nói là một bên tấn công...còn một bên chẳng làm gì. Và thật ngạc nhiên hơn khi đang tấn công bằng kiếm, Rin lại đưa một tay ra sau tạo nên quả cầu lửa nhỏ thôi...nhưng sức công phá rất lớn. Quả cầu ấy bay thẳng vào Lery khiến cậu văng ra xa.

Hừ hừ..Mắt con quỷ ấy long lên sòng sọc. Con quỷ bắt đầu đứng dậy và lao thẳng đến chỗ Rin

__Đến lúc rồi - Một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên khuôn mặt đẹp như tượng ấy

Con quỷ ấy vun quả cầu sắt tới Rin, phát nào phát nấy mạnh mẽ, Và cũng như Lery lúc này, Rin cũng né.

13.3

Trong khi đó, ở nơi khác, gần thành phố Flynn. Frenka và Ahenia đang bay sắp tới Flynn rồi. Và cũng như lần trước, mùi hôi thối lại bốc lên, nhưng nó nồng nặc hơn và các cái cây đã không còn lá chỉ còn cành cây trơ trụi. Cũng không còn xác người tộc Flynn như lần trước mà là những con đường bốc khói...một khung cảnh hoang tàn, không sự sống. Ahenia như trúng tà, cô bé hoảng loạn lo sợ, không dám nhìn nữa nhưng không quên phải làm phép.

Frenka nhìn thấy thế, thở dài và ôm cô bé vào lòng. Vòng tay dịu dàng như một người mẹ chăm sóc người con, như một người chị chăm sóc em, tay Frenka vỗ nhẹ vào tấm lưng run run ấy. Cảm giác an toàn đột nhiên đến với con bé, nước mắt cũng thôi chảy, thay vào đó là con mắt của ác quỷ, đôi mắt màu đỏ hằn lên những tia hận thù mà Frenka không biết.

__Em không sao chứ? Mọi chuyện sẽ ổn thôi - Nói rồi, Frenka cũng buông Ahenia ra để làm nhiệm vụ.

2 người lại tiếp tục đi sâu vào trong thành phố Flynn hơn và tiến thẳng đến ngôi nhà thân thương của Frenka

---

Trận chiến bên này khá căng thẳng

Lery cứ đánh và Rin thì cứ né, rất giống thời gian đầu. Tuy nhiên với quả cầu sắt nặng như vậy thì tiêu tốn rất nhiều sức hơn Rin với cây kiếm nhẹ bằng kia. Vì vậy đến lúc này, con quỷ đã bắt đầu đứng thở hồng hộc tuy nhiên vẫn không thể làm gì Rin.

__Haha, mệt chưa? Giờ đến lượt tôi nhé - Nói rồi, Rin bật tung đôi cánh trắng tinh, tuy mỗi cử động đều làm cho anh đau đến thất ruột, thất lòng. Rin bay vòng vòng với tốc độ nhanh khiến cho con quỷ chóng mặt, Lery tung quả cầu đi khắp nơi mà không chủ đích gì.

Và Rin cũng không vừa, anh bay vòng quanh và mỗi lần như vậy, anh đều tung ra một quả cầu lửa hướng thẳng vào con quỷ ấy.

Hự...Hự - Trong một khoảnh khắc ấy, tiếng kêu vang lên...

Bịch...Bịch - Tiếng người chạm đất cũng vang lên...

_Rin...- Vị thủ lĩnh ở ngoài cuộc kêu lên....

Hự - Một tiếng kêu nữa, máu bắn tung tóe.

_Khôngggggg

Phải, trong khoảnh khắc ấy, cả 2 người đều bị đánh phải, con quỷ ăn trọn quả cầu lửa có sức công phá gấp đôi bình thường văng vào cây gần đó và Rin cũng bị dính quả cầu sắt, anh bị đá thương nặng học máu ra ngoài, tuy nhiên vì có màng lưới bảo vệ nên đã giảm đi độ sát thương đi rất nhiều. Con quỷ cũng không khá hơn là bao nhưng nó căm thù anh hơn nên phi thẳng quả cầu tới chỗ anh một lần nữa. Vị thủ lĩnh đứng ngoài xem xét tình hình này giờ thấy như vậy, vốn Rin đang đang mệt muốn chết, đầu óc quay vòng vì bị nguyên quả ấy trúng vào bụng nên vị thủ lĩnh vội vàng chạy vào đỡ quả cầu sắt cho Rin.

Kết quả là, vị thủ lĩnh ăn trọn quả cầu sắt nặng trĩu ấy vào người, máu tuôn ra xối xả. Rin nhìn thấy như vậy, không khỏi bàng hoàng, nhìn lên định giết luôn cả Lery thì đã thấy con quỷ ấy đi đâu rồi.

_Anh...anh cố lên. Anh không được chết, anh còn phải hướng dẫn đội quan...- Rin lay người thủ lĩnh ấy.

_Cậu...cậu..phải...tìm...được...người mình yêu. Cậu...sẽ..lãnh đạo đội quân...- Vị thủ lĩnh nói từng tiếng khó nhọc, khi máu tuôn ra không ngừng. Và rồi...vị thủ lĩnh ấy buông tay, người mềm nhũn

Rin nhìn vị thủ lĩnh ấy đau đớn, vậy là tộc Nanina đã mất đi vị tướng giỏi. Anh làm phép, một luồng ánh sáng đỏ bao quanh lấy thân thể ấy rồi thân thể ấy vỡ vụn...thành từng mảnh nhỏ, long lanh như thủy tinh...bay lên không trung.

13.4

_Đây là nhà...của chị. Mình vào thôi - Frenka đứng trước ngôi nhà thân thương của mình, nơi cất giấu bao nhiêu kỷ niệm đẹp của cô thời thơ ấu. Dù cho nó không bị phá hủy gì tuy nhiên bây giờ nó trông xa lạ với cô quá, nó chẳng là của cô nữa rồi.

Frenka cùng Ahenia đang đột nhập vào ngôi nhà của cô. Tất cả đều không thấy dấu vết của một Madesa nào ở đây, chẳng lẽ bọn chúng để cô lấy quyền trượng dễ dàng vậy sao. Vì quá tập trung vào công việc mà Frenka không để ý rằng Ahenia đã không còn làm phép nữa và 2 người đang không tàng hình. Frenka dắt

Ahenia nhanh lên tầng 3 của căn nhà - nơi cất giữ quyền trượng

Lần đầu tiên cô tiến lên tầng 3 nên tim cô không khỏi lo lắng. Từng giọt mồ hôi đang lăn dài trên trán, con đường từ dưới nhà lên đây không có một tên Madesa nào khiến cho Frenka tăng khả năng nghi ngờ. Lên đến tầng 3, cô không khỏi ngỡ ngàng với quy mô của tầng này, nó rộng rãi hơn so với tầng 1,2. Nó được sơn toàn bộ với màu trắng làm Frenka có phần chói mắt, có những lỗ ở 2 bên tường dẫn tới căn phòng duy nhất ở trên tầng này.

Nhìn cũng đủ biết những cái lỗ ấy chính là sản phẩm công nghệ của bọn con người. Frenka nhìn mà ngán ngẩm

__Không biết có vượt qua nổi không. - Nói rồi cô thu đôi cánh của mình vào. Áp dụng những thế dẻo dai bật tung người qua một đoạn.

Vâng, lập tức từ những cái lỗ ấy xuất phát những tia laze. Frenka đang đứng ở nơi an toàn, tuy nhiên quãng đường từ đây đến cánh cửa ấy còn rất xa. (Mọi người để ý rằng ở đây không có Ahenia là có mục đích cả nhé)

Frenka lại tiếp tục bật người thêm một lần nữa, nhưng lần này, không may mắn như lần trước. Cô đã bị tia Laze chiếu vào da thịt khiến cho nó bị nứt, cô nhanh chóng dịch qua một chút để đến được nơi an toàn.

__AAAA, chết tiệt. - CÔ nhăn nhó, tuy nhiên ở lúc này, sức mạnh của Thủy đang phát huy công dụng làm lành vết thương.

Frenka lại tiếp tục bật tung người...

13.5

__Hahaha, không hổ danh là nữ thần. Thần sắc hơn người. Đây, mau đưa con bé ra đây - Lão quốc vương ra lệnh cho bọn lính. Lập tức từ bên trong, tôi đã thấy thấp thoáng bộ quần áo màu xanh của Ahenia.

Hự - Tiếng Ahenia bị ném ngay đến trước mặt tôi. Tôi nhìn con bé mà lòng đau xót, con bé bị đánh đến nỗi chân tay thâm tím. Vì tôi, vì tôi quá vô tâm, không để ý đến con bé nên bị bắt lúc nào không hay. Một nỗi xót xa dâng lên trong lòng tôi

__Sao? Bây giờ đánh để lấy quyền trượng và nó, hay là từ bỏ để tao giết mày luôn cho gọn. Và cả bọn đây đưa nữa - Lão quốc vương nhìn tôi bằng con mắt nguy hiểm.

Tôi nhìn Ahenia, rồi lại nhìn cây quyền trượng. Ngày hôm nay, nếu thắng tôi sẽ thắng rất nhiều, còn nếu thua...tôi sẽ chết ngay tại đây. Nhưng tôi chỉ có một mình, còn bọn chúng thì quá đông...

__Nữ thần, người chọn cái nào? - Vẫn là khuôn mặt đậm đặn, vẫn là giọng nói khàn khàn lúc này vang lên làm đầu óc tôi rối bời.

Tuy nhiên, lúc này lý trí đã thắng. Tôi rút 2 cây kiếm ra tạo thế thủ, NHẤT QUYẾT PHẢI LẤY QUYỀN TRƯỢNG

__Được lắm. Neo ra đấu với nữ thần nào. - Lão quốc vương vừa nói thì từ đâu, một luồng gió, tôi lập tức xoay người và

KENG - Tiếng kim loại va chạm vào nhau. Tôi quay ra sau, một tướng của Madesa. Hấn cao hơn tôi, hấn to hơn tôi và cơ bắp cuộn cuộn.

__Diện kiến nữ thần Flynn. Người thật đẹp,...- Kết thúc câu nói hấn bay lại gần tôi, một lần nữa

Keng - Tôi đưa kiếm ra đỡ

__Tuy nhiên, người phải chết - Nói rồi hấn đột nhiên vung kiếm lên cao, với một lực rất mạnh và nhanh, hấn chém kiếm xuống theo phương vuông góc với đầu của tôi. Tim tôi đập rất nhanh

Tuy nhiên khi kiếm gần chạm đến đầu tôi, cách đầu tôi 3cm thì

Keng -

Hự

Tôi đưa cả 2 thanh kiếm lên để đỡ. Và cả 2 thanh kiếm ấy đều phát huy công dụng của mình, đánh bật hấn ra khỏi chỗ tôi. Hấn nhìn tôi bằng con mắt căm thù, quệt máu trên miệng, hấn đứng dậy, bím tóc dài ngoằng của hấn đung đưa.

__Hừ, bây giờ đến lượt tôi - Tôi nhếch môi. Có lẽ nụ cười ấy làm hấn rất khó chịu.

Và không chần chừ gì thêm, tôi lao vào hấn với tốc độ ánh sáng. 2 đầu kiếm của tôi tạo thành một quả cầu nửa màu xanh trong lành của Thủy và nửa còn lại là màu cam chói lóa của Hỏa.

Bùm - Quả cầu văng thẳng vào hấn, tạo nên một hố đen ngay bức tường ấy. Tương chừng như đã thắng như không. Từ đâu đấy, 3 cây phi tiêu đang phi rất nhanh về phía tôi. Tôi lập tức bật tung đôi cánh để đỡ nhưng một trong 3 cái ấy vẫn vùn vụt vào vai tôi. Tạo nên một đường máu trên cánh tay trắng của tôi.

Tôi hạ cánh xuống, quay ra đằng sau thì thấy hấn vẫn đứng đó. Nụ cười ngạo nghễ nhìn tôi. Hấn có thể tránh nhanh vậy sao?

Tôi ngạc nhiên, hấn nhìn tôi như vậy thì càng cười khoái chí hơn. Đúng, về tốc độ hấn sẽ hơn tôi, nhưng lẽ nào là không có điểm yếu chứ.

_Người không biết rằng, về tốc độ không ai thắng nổi Neo này sao? - Nói rồi hấn phóng lại chỗ tôi.

Thân ảnh của hấn lao nhanh trong không khí, hấn di chuyển lung tung khiến tôi chóng mặt. Giọng cười của hấn vang vọng trong căn phòng khiến tôi hoang mang. Tôi đứng im như một con diên, chân tay cảm thấy dư thừa.

_Frenka, CHỊ LÀM GÌ ĐI CHÚ? - Tiếng hét của Ahenia vang vọng căn phòng. Tôi nghe thấy nó, nó pha lẫn xót xa, mang theo sự lo lắng của con bé dành cho tôi.

Neo vẫn di chuyển rất nhanh trước mặt tôi và rất nhanh, mạnh, tôi cảm nhận một luồng gió đang lao đến tôi với sức mạnh kinh khủng. Tôi vội đưa cây kiếm màu xanh lên đỡ...đồng thời trượt người xuống, nếu thành công tôi sẽ đánh bại hấn ngay lúc này, còn nếu tôi thất bại thì tôi sẽ mất mạng ngay. Trong cái tích tắc hấn lao đến tôi..

....

....

....

....

.

...

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Tiếng hét đau đớn vang vọng cả căn phòng. Một thân ảnh bay vào góc tường và tan biến thành những hạt long lanh bay lên không trung

_KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGGG

Tiếng hét đau đớn cũng ai đó cũng vang lên.

_Neo, Neo...không, không được. Anh...anh...anh quay về với em. Cô...cô - Một Madesa chạy ra chỗ của Neo tan biến mà khóc lóc và đưa ánh mắt căm thù đến chỗ tôi.

Phải, trong cái tích tắc hần lao đến tôi. Mọi người trong căn phòng như nín thở.

Keng - Tiếng kim loại vang lên. Nhưng do hần lao đến với một lực quá nhanh và quá mạnh, khiến kiếm của tôi và kiếm của hần ma sát với nhau, tạo nên một âm thanh hết sức khó chịu.

Tôi và hần một lần nữa lại chấn được kiếm nhau. Tuy nhiên, lần này tôi chỉ đỡ bằng một kiếm, nên rất nhanh, tôi đưa nhanh thanh kiếm ở bên tay còn lại, đọc câu thần chú và ngay lập tức tạo thành quả cầu lửa to đánh bật hần vào tường.

_AAAAA - Hần kêu lên đau đớn rồi tan biến vào không trung, hần còn chưa kịp hiểu mình bị gì.

Tôi đã lợi dụng thế mạnh về tốc độ của hần mà giết hần. Hần không ngờ tới điều này và cả những người đứng xem ở đây cũng không ngờ. Một tướng lĩnh của Madesa mà bị đánh bại như thế này, nữ thần Flynn quả không thể xem thường.

_Cô...cô, đã giết anh ấy. Cô phải chết...cô PHẢI CHẾT - Người con gái đứng ở chỗ Neo khóc lóc, nay nhìn tôi bằng con mắt căm thù rồi xông vào tôi, cô ta giờ móng vuốt.

Cách duy nhất lúc này đối với tôi là né. Tôi né từng cái đưa tay cào yếu ớt của cô ta. Tôi hiểu nỗi đau của cô ta, mất người yêu, một nỗi đau đớn không thể chữa được. Một nỗi đau, đau hơn bất cứ nỗi đau nào khác. Nó khiến con tim quặn thắt theo từng nhịp thở, nó khiến lí trí không thể điều khiển được.

_Lên hết cho tôi - Lão quốc vương ra lệnh cho bọn lính. Chỉ chờ có thế, tất cả quân lính Madesa lao lên.

Tôi nhìn thấy tình thế bất ổn, vội đọc câu thần chú, lập tức xung quanh tôi và Ahenia xuất hiện một bức màn màu đỏ khiến cho tên lính đang giữ Ahenia đau đớn vì tác dụng của nó. Tôi đang bị bao vây, những ánh mắt căm thù chĩa đến tôi. Mất một tướng lớn của Madesa, họ thương tiếc.

_Haha, tôi ngờ đấy quốc vương. Tôi không ngờ người lại chơi xấu như vậy - Tôi cười lớn khi thấy tình cảnh này. Bọn người kia thấy thế càng khó chịu hơn.

_Cái gì? Xấu cái gì? Mày giết người yêu của tao, mày đáng tội chết - Người con gái lúc này lên tiếng. Tôi lơ đãng đến chỗ cô ta, khiến cô ta im bất

_Haha, giết người yêu...đúng, 1 trả 1. Cách đây nửa năm chẳng phải các người cũng giết người đứng đầu của Flynn sao? Các người có biết đấy cũng chính là người yêu của ta không? CÁC NGƯỜI CÓ BIẾT KHÔNG? Không những thế, các người đã giết ba mẹ của anh ấy, bắt cóc ba mẹ ta và người dân của Flynn, khiến thành phố Flynn xinh đẹp thành thành phố của chết chóc. Nào, cô, cô nói thử xem, ai đáng tội chết hơn? Ai sẽ phải nói là cô đáng phải chết. Ai? Ai? Ai đây? Là tôi hay là các người? - Tôi nói, nước mắt chảy dài. Haha, nỗi đau mất một người tướng, một người yêu, tưởng tôi không phải chịu sao. Tôi nói một lèo, rồi cũng quệt nước mắt đi. Người Madesa bắt đầu bàn tán

__Không lí lẽ gì? Lên hết cho tao - Lão quốc vương ra lệnh và tất nhiên, những người ấy đồng loại tiến lên.

Tôi cũng không ngán, ai vô, tôi chém hết. Từng đường kiếm lia xuống, từng người ngã xuống, máu chảy, người tan...tuy nhiên, không ai hết khí thế. Họ đang chiến đấu vì Neo - Một tướng hết lòng vì tộc. Còn tôi, một đánh hai không chột cũng què, tôi đang yếu sức dần vì trận với Neo và vì khơi lại chuyện cũ khiến tôi đang không tập trung lắm. Tôi chỉ biết đánh, đánh, đánh và đánh.

Vì quá đuối sức, tôi đành không đánh bằng một kiếm nữa. Tôi chặp 2 kiếm lại với nhau, bọn kia bắt đầu ngạc nhiên, không biết tôi định làm gì. Tôi bắt đầu dang rộng đôi cánh, bay thẳng lên trên trần và bằng một câu thần chú đơn giản. Tôi lao xuống với vận tốc ánh sáng, một quả cầu lửa bên là lửa, nửa là nước có sức công phá cao lao xuống bọn đang đứng dưới kia.

BÙM - Một tiếng động lớn. Nó khiến cho nền nhà tạo thành một vết đen như nhuộm trên nền trắng. Tất cả mọi người đều không hiểu lí do tại sao mình chết, trơ trọi chỉ còn mỗi mình cô ả lúc này. Cô ta nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên tột độ.

Tôi chĩa kiếm vào cô ta, lúc này 2 cây kiếm đã tách đôi. Bằng đôi mắt kiên định, tôi nhìn cô ta, tôi thấy rõ được nỗi đau đang ngự trị trong mắt cô ta. Tôi hạ kiếm xuống, cắt kiếm vào trong bao. Người tôi bắn thiu với mùi máu của bọn chúng.

__Người...người - Trong số những người ngạc nhiên thì có lão quốc vương là kinh ngạc nhất. Lão không ngờ tôi lại có thể giết quân lính của lão nhanh gọn đến như vậy.

Ahenia đã đến đứng cạnh tôi tựa lúc nào.

Nhưng có một điều gì đấy chẳng hay ho, đó chính là mùi của Kope. Bọn chúng đang đến ngôi nhà này vì nghe thấy mùi máu.

__Hẹn gặp lại vào lần sau. Tôi sẽ trả đủ cho ông hết - Tôi nói rồi dang rộng đôi cánh, bắt lấy cây quyền trượng và bế Ahenia bay ra khỏi ngôi nhà, ra khỏi thành phố Flynn.

Để Kope đến là rất nguy hiểm. Bọn chúng rất yếu nhưng lại đông và chúng có những kịch độc bất ngờ, chúng rất dễ đánh nhưng cũng rất dễ bị chúng đánh.

Tôi bay thẳng ra ngoài...cầm theo cây quyền trượng đang phát sáng.

CHƯƠNG 14: HỢP TÁC, CÙNG CHIẾN ĐẤU, CÙNG CHIẾN THẮNG

14.1

Tôi bay thẳng ra ngoài thành phố của chết chóc ấy. Và trong giây phút cô vừa mới bay ra khỏi tòa nhà thì có một bóng người con trai hiện hữu ở dưới nhìn theo bóng hình người con gái đang bay ấy mà lòng nhẹ nhõm biết bao. Anh phóng đi luôn nhưng là bằng đôi chân.

Về nhà

Vừa về đến nhà ở sâu trong rừng thì cũng là lúc tôi như muốn kiệt sức. Thế nhưng, tôi còn rất nhiều thứ phải làm. Tôi ngồi phịch xuống trước cửa nhà, một chân duỗi, một chân co, cây quyền trượng ngay bên cạnh. Ahenia sau khi được tôi thả xuống, cô bé cũng mới hoàn hồn, nhìn tôi bằng con mắt lo lắng

__Chị không sao chứ? - Ôi lại cái câu hỏi muôn thuở, tôi thì chẳng còn sức lực đâu mà trả lời nữa. Tôi chỉ xua xua tay ý nói không sao, rồi con bé Ahenia mở cửa nhà, kéo lê xác tôi vào cùng với cây quyền trượng.

Vào đến nhà, tôi lại tiếp tục ngồi thở. Nhưng rồi tôi cũng lê thân xác vào trong bếp, thứ nước màu đỏ thu hút tôi. Bây giờ tôi mới biết thứ nước này làm từ một loại quả đặc biệt mà chủ nhật nào Ahenia cũng đi lấy để về làm cho chúng tôi. Tôi không chần chừ, đưa lên miệng uống một lèo, đúng thật, thứ nước này rất quan trọng với tộc Flynn chúng tôi. Như tôi lúc này đây, lúc này còn mệt lử, sau khi tu một hơi thì thấy trong người như có một luồng sức mạnh mới vậy, khiến cho người tôi khỏe khoắn lạ kì.

__Chị đừng lạm dụng quá. Đến lúc nào đấy chưa đi kiểm được thì sao? - Tiếng Ahenia làm tôi ngẩng lên. Con bé đã thay đồ và tắm...có lẽ thế. Mặt con bé nhăn nhó lại khiến tôi phì cười

__Chỉ trong tình huống cấp bách thôi. Em biết là sức mạnh Thủy có thể hồi phục mà - Tôi đứng dậy, cầm theo cây quyền trượng đi thẳng lên lầu.

Trước khi lên, tôi buông một câu

__Lần sau đừng để bị bắt trong lúc làm việc – Nói rồi tôi đi thẳng

Phòng tôi

Tôi đọc thần chú, lập tức trên người tôi xuất hiện bộ váy mới, tinh tươm, sạch sẽ. Thế nhưng, mùi của Madesa không dễ dàng gột rửa được, phải ngâm mình trong nước hoa hồng thì may ra. Thở dài, tôi bước vào phòng tắm trong tâm trạng rất chán nản, xả nước vào bồn, tôi ngồi thụp xuống, 2 tay ôm lấy gối vào gục đầu.

Nước mắt bắt đầu chảy ra, quả thật, cứng rắn không phải dễ, cứ chịu đựng hoài làm tôi mệt mỏi. Như lúc này, tôi đã giết một người con trai tốt chẳng hạn, hẳn chỉ làm theo lệnh của tên quốc vương thối tha. Tôi đã làm ột gia đình mất con, một tộc mất lính và quan trọng hơn là làm cho người yêu của anh ta đau đớn. Nỗi đau ấy tôi đã từng ném qua...

Tóc tách tóc tách – Tiếng nước tràn ra

Nước đầy, tôi đứng dậy, với tay lấy tinh chất hoa hồng ở trên cao kia nhỏ vài giọt xuống và trút bỏ quần áo nhảy vào trong bồn tắm. Nước nóng làm tôi dễ chịu hơn, nó khiến cho đầu óc tôi thư giãn ra một chút. Tinh chất hoa hồng làm áu và chất độc của chúng tan ra khiến àu nước đang trong suốt dần biến thành màu xanh dương sâu thẳm. Trông thật gớm, mùi của bọn chúng cộng thêm với tinh chất hoa hồng tạo nên một mùi khá khó chịu. Sau khi chắc chắn là đã hết máu và mùi của chúng, tôi bước ra, lau khô người và mặc lại bộ váy lúc này.

Tôi bước ra khỏi phòng tắm, lấy ngay chiếc áo choàng trong tủ, choàng lên người. Nó màu nâu làm bằng da một loại thú nào đấy, dài đến tận chân, phần mũ trùm qua đầu, lớp trong làm bằng lông của thú cùng loài và ở phần cổ ôm sát. Nó rất ấm và đặc biệt có thể che được mùi của tôi khá kĩ. Tôi treo 2 cây kiếm ở 2 bên

Rồi tôi chẳng xuống nhà gặp Ahenia mà dang rộng đôi cánh bay thẳng ra khỏi nhà...

14.2

Tôi bay qua cánh rừng và xứ tuyết kia đã hiện ra trước mặt tôi. Một vương quốc hùng hậu được bao phủ bởi tuyết hiện ra trước mặt tôi, mọi người trong vương quốc ấy đang tất bật làm việc. Thật kinh ngạc rằng dù bao phủ bởi tuyết nhưng mọi người vẫn ăn mặc rất bình thường, có lẽ những người ở đây đã quen rồi. Đúng, đây chính là vương quốc của tộc Nanina, một vương quốc lấy tuyết bao phủ để sống ẩn dật

Tôi hạ cánh xuống ngay trước cổng thành, nơi có 2 người lính đang canh gác.

__Cô là ai? - Giọng người lính lạnh tanh chìa cây giáo về phía tôi và hỏi

Tôi ngược lên nhìn, đột nhiên tên lính ấy giật mình, rồi đi mở cổng cho tôi vô. Mọi người thắc mắc phải không? Mùi của tôi đã được che dấu rất kỹ, tuy nhiên, tộc Nanina cũng không thể phân biệt được mùi nên cũng chẳng lo. Cái chính ở đây là tôi đã sử dụng thuật thôi miên, bắt buộc hẳn phải tuân theo lệnh của tôi, cả 2 tên.

Thế là cánh cổng được mở ra, trước mắt tôi...không thể ngờ được. Một vương quốc hùng mạnh hơn bất cứ vương quốc nào trong thế giới phép thuật này. Người dân tất bật đi qua đi lại làm công việc của mình, nhà san sát nhau, tuy không phát triển theo hướng văn minh như tộc Flynn, nhưng tộc Nanina mang một chất riêng nào đấy mà không thể nói được.

Những ngôi nhà làm bằng băng, dưới ánh sáng, nó trở nên xanh và trong suốt hơn bao giờ hết. Dưới đường đi là một màu trắng xóa của tuyết, những con người vui vẻ, tươi cười. Còn gì vui hơn khi một vương quốc phát triển mạnh mẽ và phồn thịnh như vậy. Hẳn nữ hoàng của tộc Nanina rất có tài lãnh đạo.

Bộp

__Này, cô bé, đây đang là mùa hè mà. Sao lại ăn mặc thế này? - Một người đàn ông vẻ mặt thân thiện với bộ râu dài và ánh mắt như biết cười vỗ vai tôi cái bốp khiến cho tôi chúi về phía trước. Tôi không nói gì, kéo mũ áo choàng sát xuống hơn và đi tiếp

Ông ta chạy theo

__Cô bé làm sao thế? Chưa có ai dám không trả lời ta đâu. Cô bé tên gì? Lạc mẹ à? - Ông ta đi theo tôi và hỏi những câu rất vớ vẩn. Vẫn là khuôn mặt thân thiện ấy, nhưng tôi đang dần cảm thấy khó chịu.

Tôi ngược mặt lên, nhìn ông ta theo đúng như ông ta mong muốn. Ông ta nhìn thẳng vào con mắt tôi, tôi thấy rõ sắc mặt ông ta đang chuyển từ xanh -> vàng -> đỏ -> xám xịt. Ông ta chỉ thẳng vào mặt tôi, miệng lắp bắp.

_Q...ái...quái...vật...QUÁI VẬT. QUÁI VẬT MỌI NGƯỜI ƠI - Ông ta la lớn thu hút mọi ánh nhìn của mọi người xung quanh đấy. Tất cả đều dừng công việc của mình lại và đưa những ánh nhìn đầy khó hiểu về phía tôi.

Tôi ghét điều đấy. Và bằng chứng cho điều đấy đó chính là tôi đang rộng đôi cánh cam chói lóa của mình ra bắt lấy ông ta và bay thẳng lên không trung. Mọi người phía dưới đang la ó om sòm và người đàn ông bụng phệ này cũng vậy. Ông ta đang la toáng lên và vùng vẫy khỏi vòng tay của tôi.

_AaAaAAAAAAAAAAAA, thả tôi ra. thả tôi ra..

_Nếu ông không muốn chết thì nằm im - Tôi nói, đôi mắt màu xanh lá nhìn thẳng vào ông ta khiến cho ông ta im bật.

_Bây giờ, chỉ đường cho tôi đến nơi của hoàng hậu. - Tôi nói giọng lạnh tanh

_Không, đến chết tôi cũng bảo vệ hoàng hậu. Mày là quái vật, mày đến đó...mày sẽ giết hoàng hậu của chúng tôi. Mày định phá Nanina chứ gì? Mày không có quyền, mau chóng rút đi. - Ông ta cúi kính chào tôi, mặt rất hiền ngang làm tôi phì cười. Không ngờ tộc Nanina lại trung thành đến vậy

_Ông có muốn chết không? - Tôi hỏi rồi buông một tay ra, chỉ đỡ ông ta bằng một tay. Khiến ông ta xanh mặt.

_Muốn giết thì giết đi. Dù có chết thì lão đây cũng không nói. NHẤT ĐỊNH KHÔNG NÓI - Ông ta hét lớn. Thôi chơi cách hăm dọa này không hiệu quả

14.3

Chơi cách hăm dọa không hiệu quả, tôi mềm mỏng

_Tôi chính là nữ thần tộc Flynn, tôi không phải tộc Madesa, cũng chẳng phải tộc Kope. Hôm nay tôi sang đây để bắt tay với tộc Nanina để hợp tác. Tôi không có ý xấu nên ông nên chỉ chỗ cho tôi, để các ông có thể có cuộc sống phồn thịnh hơn, sẽ không phải sống trong tuyết - Tôi nói bằng giọng chân thành. Ông già ấy có vẻ xuôi xuôi sau những lời của tôi nói. Nhưng rồi, cái mặt ông ta lại cúi kính trở lại.

_Lấy có gì tôi phải tin. Hừ, mau mau giết ta đi, ta chẳng muốn sống nhìn thêm cái bản mặt cô nữa. Flynn phờ liếc gì chứ? Chẳng ra làm sao?

_Tôi có...

_MAU THẢ ÔNG ẤY XUỐNG, QUÁI VẬT - Tiếng hét ở dưới vang vọng lên đây khiến tôi chú ý. Từ lúc nào, ở dưới đã bu đông và đứng giữa là cả một đội quân. Bọn chúng cầm giáo, cầm đao, đủ thứ thế nhưng

tôi đảm bảo chỉ cần một cơn lốc là sẽ cuốn bay hết. Tuy nhiên, hôm nay tôi đang đây để hợp tác, nên tôi lại nhìn ông già ấy.

__Tôi có...- Chưa nói hết câu thì từ đâu, một quả cầu lửa bay đến chỗ tôi, cắt ngang câu nói của tôi khiến tôi phải lách người qua còn lão già kia thì lại tái xanh mặt.

“Quả cầu lửa” sao? Bây giờ ngoài tôi có thể tạo ra nó thì còn ai có thể. Mọi người đã chết rồi, thì còn ai tạo được quả cầu ấy

__Thả ông ta ra đi. Anh sẽ dẫn em tới chỗ nữ hoàng - Giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng tôi. Giọng nói tôi nhớ hằng đêm, tôi mong ước được nghe thấy nó rất nhiều lần khác. Giọng nói dịu dàng đầy yêu thương, tìm tôi đập trịch đi một nhịp.

Tôi từ từ quay lại

Kinh ngạc

Ngỡ ngàng

Hạnh phúc

Vui sướng

Tất cả là cảm xúc của tôi lúc này. Kia, chính là anh. Là Rin, tôi nhìn anh, bao nhiêu cảm xúc ứa về trong tôi. Anh bay lại phía tôi

__Chào em, Frenka, lâu rồi không gặp em - Giọng nói anh dịu dàng. Nó khiến tôi tê liệt, chuyện gì đang xảy ra?

2 tay tôi buông thông, đồng nghĩa với việc, lão già xung quanh tôi đang rơi tự do cùng tiếng hét to tướng của lão. Rin đọc một câu thần chú, lập tức xung quanh lão xuất hiện một con chim đại bàng đưa lão xuống tận dưới rồi mới bay lên

Tôi nhìn những sự việc ấy mà không thể kinh ngạc. Tôi lùi lại, vừa lùi, tôi vừa lắc đầu.

__Anh là Rin đây - Sau khi xong việc lão, anh mới nhìn tôi. Ánh mắt cam rực xoáy sâu vào tôi, mái tóc đỏ rực dính vài bông tuyết

__Không..không...anh...anh không phải là Rin...Không...anh đã...chết rồi. KHÔNG - Tôi lấy 2 tay ôm lấy đầu mình, nước mắt trào ra. Đó chỉ là một người giống mà thôi, Rin của tôi chết rồi. Anh đã không còn trên

cõi đời này từ nửa năm trước.

Nước mắt tôi giàn giụa, tôi khóc, mọi người ở dưới vẫn ngóng lên xem tình hình. Tôi bắt đầu thấy sợ, một vòng tay ấm áp ôm tôi vào lòng. Hơi ấm, mùi hương của anh, đúng, thật quen thuộc. Tôi vòng tay ôm lấy Rin mà khóc nức nở.

_Tìm thấy em rồi Frenka. Anh nhớ em! - Ôm chặt tôi trong vòng tay anh, anh thì thào vào tai tôi. Trái tim tôi như được sống lại, cuối cùng là anh chưa chết, anh vẫn còn đây.

14.4

Chúng tôi cùng nắm tay nhau bay về phía thành, nơi có Hoàng Hậu của tộc Nanina đang ở đó trong niềm hạnh phúc. Trái tim tôi sống lại, nó lại đập, anh đã làm lớp băng bao quanh trái tim tôi tan chảy và hơn hết, anh khiến tôi có tinh thần để chiến đấu với Madesa và Kope.

Chúng tôi hạ cánh ở trước một tòa lâu đài đúng nghĩa. Toàn bộ đều được làm bằng băng

_Hắt xì...nữ hoàng có hiện không anh? - Tôi hắt xì vì đột nhiên có một cơn gió thổi qua, Rin vội kéo cái mũ áo thêm sụp xuống và thắt nút còn lại trên áo choàng. Rồi anh quàng tay qua vai tôi kéo sát vào người anh.

Tôi mỉm cười, đi qua cây cầu để tới trước cổng tòa lâu đài. Tòa lâu đài hoàn toàn cách biệt nếu như cây cầu này không hạ xuống vì ở dưới là một con sông. Trông khá là sâu và thấy toàn cá sấu, tôi nghĩ thầm, lạnh thế này mà nước không đóng băng mà để cho cá sấu sống ở dưới ấy được cũng hay. Quả cái tộc Nanina này, rất nhiều điều lạ mà phi lí luôn. Vì run run cá sấu ở dưới, chúng nó cứ nhìn tôi bằng con mắt âu yếm nên tôi đi cẩn thận để không lọt cầu.

Đi sang đến bên kia

_Xin chào Ngài - 2 tên lính cúi đầu, chào cung kính Rin rồi mở cổng thành cho chúng tôi vào. Tôi nhìn anh bằng con mắt ngưỡng mộ. Ế hé, Ngài luôn

_Kính nha, Kính nha - Vừa bước vào trong tôi vừa chọc anh. Bên Flynn thì được gọi là thủ lĩnh, bên này thì là Ngài. Anh không nói gì chỉ cười tủm tỉm, mặt vui vui, rồi kéo tôi vào. Tôi ngược mặt lên nhìn

Một tòa lâu đài đồ sộ hiện ra trước mắt tôi. Cha mẹ thần thánh ơi, nó đẹp hơn nơi làm việc của đảng tối cao của Flynn rất nhiều, rất nhiều. Kiến trúc ở đây quả thật...chep chep, không biết miêu tả làm sao luôn. Lâu đài được chia làm 3 khu. Khu phía đông với các tòa có đỉnh cao vút là nơi ở cho các hoàng tử, công chúa và hoàng hậu, khu phía Nam là khu nhà bếp, phòng ăn và nơi ở cho các người hầu. Khu trung tâm chính là chính điện dùng để đón tiếp khách và tổ chức tiệc. Mọi người trong thành, ai làm việc này, tất bật đi qua lại

_Xin chào Rin, khỏe chứ? - Một ông già đang bưng đĩa bánh đi ngang qua và chào anh, anh chỉ gật đầu

mỉm cười. Chúng tôi đi tiếp vào trong

Thì có một thị nữ ra tiếp đón chúng tôi

_Chào ngài RIn, mời ngài và nữ thần vào chính điện. Hoàng hậu đang đợi ạ. - Thị nữ trong trang phục cổ xưa, váy bông xòe màu nâu, mang chất riêng của một vương quốc.

Chúng tôi nắm tay nhau vào chính điện. Trước cửa, tôi hít thở sâu

_Vào đi, hoàng hậu rất mong được gặp em. - Anh trấn an tôi. Dù cho tôi có là nữ thần của Flynn, là một người nắm giữ quyền cao nhất của Flynn.

Thế nhưng tôi mới có 19 tuổi, một con nhóc gì thì gì khi gặp một người lớn hơn cũng rất là run. Mà đó lại không phải người bình thường mà là nữ hoàng danh giá của Nanina.

Tôi bước vào trong, một hàng lính đứng dài dọc theo đường đi. Tôi nhìn phía xa kia chính là nữ hoàng, bà đang ngồi trên chiếc ghế to được chạm trổ tinh xảo ở phía cuối kia.

_Xin chào nữ hoàng tộc Nanina, tôi là Frenka, nữ thần của Flynn. Hôm nay sang đây có việc cùng bàn với nữ hoàng - Tôi tháo mũ xuống, để lộ mái tóc màu trắng đã lạnh và khuôn mặt tái đi vì lạnh.

Nữ hoàng mỉm cười

_Nào, lẽ ra chính ta mới là người phải làm lễ chứ. Nữ thần của Flynn, đứng lên nào - Giọng nữ hoàng trong trẻo, bà ta đã đi khỏi ghế và đỡ tôi dậy. Ôi, cha mẹ ơi!

Nữ hoàng đẹp mê li luôn, bà không giống mẹ tôi là mang vẻ đẹp thuần khiết như nguyên tố Thủy. Nữ hoàng đẹp theo kiểu quý phái, dù đã qua năm tháng, dù thời gian đã bào mòn bớt vẻ đẹp thì nữ hoàng vẫn giữ được những nét ấy. Khuôn mặt trái xoan với làn da trắng như tuyết, đôi mắt sắc xảo, chiếc mũi cao và đôi môi trái tim, đỏ. Mái tóc màu hạt dẻ được búi lên gọn gàng, thân hình chuẩn. Trông nữ hoàng như một cô gái đôi mươi chứ không phải là người đã từng trải, bôn ba để cứu sống vương quốc của mình. Bà mỉm cười hiền từ

_Nữ thần cùng ta sang khu phía Tây để uống trà chứ? - Bà đề nghị và dĩ nhiên, tôi gật đầu đồng ý

_Xin nữ hoàng gọi con là Frenka, con còn trẻ, nữ hoàng gọi vậy, con không xứng - Tôi nói thật lòng.

_Vậy con cũng đừng gọi là ta là nữ hoàng, hãy gọi là Lenwo - Bà trầm giọng xuống.

_Thế sao được ạ? Ai lại gọi tên nữ hoàng như thế? - Tôi phản đối

_Thế thì thôi, ta cũng không gọi con là Frenka. Nữ thần, mời người đi theo tôi - Ôi thôi, tôi chết với nữ hoàng mất, thật trẻ con. Tôi và Rin đồng loạt lắc đầu, tay tôi vẫn trong lòng bàn tay ấm nóng của anh, đi theo nữ hoàng về phía Tây

14.5

Cung điện phía Tây

Tới đây, điều đầu tiên gây ấn tượng đối với tôi đó chính là khung cảnh tuyệt đẹp nơi đây. Khác hẳn với vẻ lạnh lẽo ở ngoài kia, ở đây, khung cảnh hoàn toàn khác. Không có tuyết, không có băng, không có gió lạnh, cây cối không bị trơ trụi lá. Đây là một hồ nước trong vắt, bao quanh là cây cối um tùm, ở phía kia là một dòng thác nước đổ xuống. Có những đàn hoa pureblood trong huyền thoại vampire, có hoa Lopeia mà tôi yêu thích, có hoa Deopaj...tất cả tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp, nên thơ mà ít nơi nào trong thế giới phép thuật có được.

_Wow, quá đẹp - Tôi thơ thẩn nhìn khung cảnh khiến cho 2 người kia nhìn nhìn tôi. Nhận thấy được ánh mắt ấy

_Hừm, mình ra kia phải không nữ hoàng - Tôi e hèm, lấy lại hình tượng rồi chỉ tới căn chòi duy nhất nằm ở giữa hồ nước trong xanh ấy. Mà con đường duy nhất đi ra đây chính là một cây cầu bằng gỗ, nhỏ.

_Đúng rồi, ta đi ra đây nhé - Nữ hoàng mỉm cười rồi đi trước.

Tôi và Rin nối gót theo sau.

Có một điều rất đau lòng rằng....

Có cá sấu ở dưới!!!!

Những con cá sấu thấy chúng tôi thì chúng nó bơi hết lại xung quanh cái cầu nhìn chúng tôi. Tôi căng thẳng, nghĩ rằng, nữ hoàng tuy giỏi nhưng hình như thần kinh không bình thường. Mấy con cá sấu ngoác cái miệng của chúng ra...như chỉ chờ thời cơ mà lên đớp. Tay tôi nắm chặt tay anh hơn.

_Không sao đâu, quanh đây đã được giăng lưới bảo vệ vô hình. Nếu con nào mò lên, lập tức bị chết - Nữ hoàng nói khi bà nhìn thấy mặt tôi mỗi lúc một căng thẳng, mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau chảy, và Rin cũng không khác gì tôi.

_Nữ hoàng có vẻ rất thích nuôi cá sấu - Tôi nói, trong lòng đã bớt sợ hơn.

_Đúng, đây chính là những con thú cưng của tôi thưa nữ thần. Nào, mời người vào trong - Nữ hoàng vẫn giữ cái kiểu xưng hô ấy mà nói. Câu nói của nữ thần như làm tỉnh thần tôi chao đảo, cá sấu mà là thú

cứng hã trời, chắc tôi phải nuôi rắn rết hay thập thủ giao long mới xứng với nữ hoàng quá...

Tôi đã bớt căng thẳng, bước vào căn nhà chòi duy nhất ấy. Mát, thoải mái, chính là tâm trạng của tôi. Ở căn nhà chòi này, chính là nơi đón mọi ngọn gió, gió thổi làm mái tóc trắng của tôi tung bay, áo choàng cũng theo chiều gió mà phất lên phất xuống.

Ở đây, có rất nhiều thứ duy nhất, là hồ nước duy nhất, là căn nhà chòi duy nhất và cả bộ bàn duy nhất...may mắn thay ghế không phải duy nhất. Có 4 ghế

_Ngày xưa, lúc chồng tôi còn sống, chúng tôi thường hay ra đây chơi vào mỗi buổi tối. Đây chính là kỉ niệm duy nhất còn sót lại của tộc Nanina, tất cả đều bị bao phủ bởi tuyết, trừ nơi này - Nữ hoàng ngồi xuống và nói, bà ngắm nhìn cảnh vật với ánh mắt xa xăm

_Thật buồn, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên vào chủ đề chính - Tôi không muốn ngồi nghe những chuyện này, dù biết rằng như thế là không lịch sự. Vì tôi nhận ra rằng, trời sắp tối, và nghĩa vụ của tôi là phải về nhà.

Nữ hoàng nghe tôi nói vậy khá ngạc nhiên. Rồi bà cũng mỉm cười

_Nào, nữ thần nói đi. Tôi có thể giúp được gì cho người

_Tôi cần một đội quân tinh nhuệ nhất cùng tôi ra trận chiến đấu lấy lại ngôi và mảnh đất của tộc Flynn - Tôi nói thẳng vấn đề, tôi không còn nhiều thời gian.

Nếu về trễ Ahenia sẽ lo và sẽ...

Nữ hoàng chau mày nhìn tôi

_Quân thì tôi có, nhưng không phải ai cũng giỏi - Bà nói - Chúng tôi chỉ có vũ khí thô sơ, chỉ có ngựa chứ không có cánh, chỉ có kiếm thường chứ không phải quyền trượng phép thuật. Liệu chúng tôi có giúp được không? - Bà nói tiếp

_Không tinh nhuệ thì luyện tập thành tinh nhuệ. Tộc Nanina không phép thuật nhưng rất vững chắc về đội hình và có nhiều chiêu hiểm. Ngựa sẽ được thay bằng những con rồng mạnh khỏe nhất. - Tôi nói

_Rồng? Ở đâu? - Rìn bật hỏi

_Ở đảo Kowie, nơi làm việc của đẳng tối cao - Tôi nói. Lần trước khi đi lấy quyền trượng, tôi đã phát hiện nơi này, chính trên đỉnh của nơi làm việc, là chuồng nhốt những con rồng mạnh mẽ nhất, tuy nhiên, rồng rất khó để điều khiển vì thế tộc Flynn dù sở hữu thì cũng chỉ sử dụng đôi cánh của mình.

Tôi nói làm Rin ngạc nhiên và nữ hoàng cũng không ngoại lệ

__Nhưng ai sẽ huấn luyện quân đội? - Nữ hoàng hỏi

__Tôi, sẽ làm - Tôi nói chắc nịch - Vào mỗi buổi tối, tôi sẽ sang bên này để huấn luyện quân lính.

__Tại sao em không qua ở luôn? - Rin hỏi

__Vì em còn nhà ở phía bên kia rừng, còn Ahenia, em phải bảo vệ con bé - Tôi nói, Rin chau mày, nghĩ ngợi

__Rõ ràng tôi sẽ đưa sang đây vào đêm ngày mai. Nhiệm vụ của bà chỉ là ban lệnh cho người dân vào nhà lúc 7h tối, không một ai được ra ngoài sau 7h tối kể từ ngày mai, trừ quân lính. - Tôi nhìn thẳng vào mắt bà ta nói

__Được, tôi tin nữ thần. Mọi chuyện giao cho 2 người, Madesa và Kope sẽ thất bại chứ? - Nữ hoàng hỏi

__90%. - Tôi nói chắc nịch

__Được, vậy thì ta CÙNG HỢP TÁC, CÙNG CHIẾN ĐẤU VÀ CÙNG CHIẾN THẮNG - Tôi nghe nữ hoàng nói vậy, miệng cười. Tôi nhìn anh bằng con mắt hạnh phúc. Đúng rồi, Thành Công đang ở trước mắt tôi rồi, bây giờ chỉ còn con đường rất ngắn để đi đến nó mà thôi.

__Cám ơn nữ hoàng, bây giờ tôi phải về, gặp lại nữ hoàng vào ngày mai. Rin, em về nhé -

Nói rồi, tôi hôn chụt một cái vào má anh rồi dang rộng đôi cánh, bay thẳng lên không trung

15. Chương Chap 15:

CHAP 15: ĐỪNG KHÓC, EM KHÓC LÀM TRÁI TIM ANH ĐAU

15.1

Tôi bay về nhà, thu gọn đôi cánh, không vào bằng lối cửa chính mà bay vào theo lối cửa sổ mà tôi đi lúc nãy. Chỉ bằng một câu thần chú đơn giản, tôi đã có thể thấp sáng căn phòng bằng những cây đèn treo xung quanh phòng.

__Ôi trời, Ahenia, em đang làm gì ở đó? - Tôi phải nói là đứng tim vì phát hiện ra một thân người đang cuộn tròn ở phía cửa phòng tôi. Tay ôm lấy 2 đầu gối còn đầu con bé thì gục xuống, tóc tai rối xù, trong thật tội nghiệp.

Con bé nghe thấy tiếng của tôi thì ngẩng đầu dậy, lúc này tôi mới thấy rõ mặt mũi con bé. Nước mắt, nước mũi tèm lem, nó chạy thật nhanh lại ôm lấy tôi, khóc nức nở

__Chị, chị đi đâu vậy? Chị có biết rằng em lo cho chị lắm không? – Con bé ôm chặt lấy tôi, rồi khóc bù lu bù loa lên. Tôi luống cuống rồi cũng đưa tay ôm lại, vỗ nhẹ lên tấm lưng run run của nó.

__Nào, ngoan nào. Đừng nói với chị là em chờ chị cả tối đấy nhé – Tôi hỏi

__Em...em lên kiểm chị...hỏi xem...chị bị thương...híc...bị thương có nặng không? Ai dè...híc...ai dè...không thấy ai trong phòng. Em..tìm cả nhà cũng không thấy. Sợ chị bị bắt mất rồi !!- Con bé buông tôi ra, lấy tay quệt nước mắt, y hệt trẻ con rồi kể lể cho tôi nghe khiến tôi phì cười. Quan trọng hơn hết, những lời ấy khiến tôi ấm lòng

Tôi xoa đầu Ahenia, thật sự bây giờ bảo tôi rời xa con bé chắc không làm được. Vì tôi và con bé đã hình thành tình chị em gắn kết rồi.

__Được rồi, bây giờ thì chị ở đây rồi. Bây giờ em xuống ngủ đi nhé. Muộn rồi (mới có 9h) –

Nói rồi, tôi đẩy con bé ra ngoài luôn. Dù cho nó có làm tôi cảm động, dù cho tôi và nó gắn kết như chị em nhưng bây giờ là thời điểm cấp thiết, tôi sẽ không để cho tình cảm làm lung lay ý chí.

__Chị yêu à, mình sẽ sớm đoàn tụ thôi – Tiếng nói hận thù vang lên trong bóng tối, giữa một dãy hành lang vắng lặng.

Sau khi Ahenia ra ngoài, tôi cởi bỏ áo choàng. Qua bên cánh rừng bên này là khác hẳn, bên kia nó lạnh buốt luôn, qua được cái nóng muốn chảy mồ hôi. Mà tôi để ý, Rin cũng không mặc áo lạnh như tôi, chắc là anh ở quen rồi, đến ngày mà qua đây ở lại chắc nóng thành quay luôn

Tôi lấy trong tủ cây quyền trượng ra, ngắm nhìn nó, rồi lại cất vào, như một con diên. Rồi chạy đến tủ sách, một cuốn sách màu đỏ, nhỏ thôi nhưng thu hút người nhìn bởi màu sắc của bìa cuốn sách. Trên bìa ghi rõ “WAR”, tôi không biết cuốn sách này xuất hiện vào lúc nào, thế nhưng trông nó rất lạ. Tôi như bị hút vào cuốn sách ấy, mở ra trang đầu tiên

Chính là hình của cây quyền trượng. Trong đó nói rõ cách sử dụng, những câu thần chú dùng với quyền trượng. Rằng khi sử dụng bằng ngàn năm thì không được cầm quyền trượng còn nếu sử dụng cơn lốc cùng quyền trượng thì hiệu quả sẽ tăng gấp 5 lần. Tôi lật sang trang tiếp theo là những lịch sử của cuộc chiến trước đây để Flynn được lên cầm quyền. Trong thời Flynn cai trị thế giới phép thuật, mọi tộc đều được no ấm, hạnh phúc. Tuy nhiên, Madesa muốn tạo phản, chúng âm mưu cùng Kope, tộc gốc ghê tởm nhất nhưng là tộc trung thành nhất. Chúng đã đánh lên nữ thần, làm cho nữ thần bị dồn vào thế bị động. Bị chúng đuổi đánh dữ dội, Nữ thần buộc phải dùng đến sức mạnh tiềm ẩn của mình để dẹp loạn.

Trong đầu tôi xuất hiện câu hỏi sức mạnh tiềm ẩn là gì? Thì con mắt tôi lia xuống cuối trang có một dòng chú thích nhỏ, tôi liền đưa lại gần mắt để đọc cho rõ: Sức mạnh tiềm ẩn...ở trang sau. Bà nó chứ, cái kiểu

cà chớn gì đây. Lừa nó cũng vừa vừa chứ nhỉ. Không kiểm được trí tò mò, tôi lật sang trang sau để xem cuốn sách này có trêu ngươi nữa không.

Bụp...- Tiếng cuốn sách va chạm với nền nhà. Tôi giật mình và nhặt cuốn sách lên, đặt vào chỗ lúc đầu. Mặt tôi thơ thẩn, bằng một động tác đơn giản, mọi ánh đèn đều tắt hết, căn phòng chỉ còn một màu đen của bóng tối.

15.2

Sáng hôm sau

Trời mới ló rạng những tia nắng của ngày mới, tôi đã ngóc đầu dậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, một ngày mới bắt đầu và chuỗi ngày đi đến thành công cũng bắt đầu. Tôi nhanh chóng đi làm VSCN, thay chiếc váy tối qua thành một chiếc váy ngắn ngang đùi màu đen ôm sát và một chiếc áo thun màu đen trơn. Vợ vội chiếc áo choàng đang mắc trong tủ quần áo, quàng vào người, đọc câu thần chú đơn giản, 2 cây kiếm đã xuất hiện 2 bên hông tôi. Tôi bật tung đôi cánh màu cam kiêu hãnh bay ra khỏi cửa sổ.

Bay qua cánh rừng, trong tầm mắt tôi đã hiện rõ vương quốc của Nanina và một bóng dáng quen thuộc đang đứng dựa vào cổng thành chờ tôi. Hôm nay anh chỉ mặc áo sơ mi trắng, cách điệu và một chiếc quần tây màu đen, tay đang cầm một thanh kiếm màu đỏ rực, đôi mắt nhắm hờ, mái tóc cam vương vài bông tuyết. Trong anh rất lãng tử và đẹp trai. Tôi mỉm cười, đáp xuống

_Tối qua, ngủ có ngon không? - Rin mắt lim dim nhưng vẫn cất tiếng hỏi tôi làm tôi đang định hỏi thì hăng.

_Không ngon chút nào, còn anh? - Nghe tôi nói vậy, anh bỗng mở mắt nhìn tôi. Ánh mắt tím dịu dàng nhìn xoáy vào đôi mắt của tôi.

Anh chau mày lại, trông rất nghiêm nghị.

_Vì sao? - Anh nói rồi đưa tay lên má tôi, bàn tay ấm nóng của anh đặt lên khuôn mặt tôi khiến cho tôi có cảm giác như bị điện giật.

_Vì...nhớ anh - Tôi nói rồi mỉm cười thật tươi. Mặt anh bỗng đỏ lên trông thấy, anh bỏ tay xuống rồi đặng hăng. Tôi vui vui, đâu có ai có thể biết được, tôi mất ngủ là do đâu.

_Mình đi nhé! Quay về thành phố của Flynn nào - Tôi nói rồi bật tung đôi cánh, bay thẳng lên cao. Nhưng...anh không bay cùng với tôi, anh vẫn đứng đó, nhìn theo tôi, đôi mắt tím chất chứa nỗi buồn khổ tã.

Tôi nhìn anh khó hiểu rồi lại bay xuống

__Anh...sao vậy? - Tôi hỏi, trong lòng tôi lo lắng cực kì. Cầu mong, điều tôi đang nghĩ đến không phải là sự thật

__Anh...không thể bay ngày hôm nay - Giọng anh có cái gì đó nghèn nghèn. Đúng, cái thứ tôi đang lo lắng nó đã trở thành sự thật.

__Vết thương...nửa năm trước? - Tôi hỏi, mắt bắt đầu ngân ngấn nước rồi. Anh không trả lời, chỉ gật đầu, vẻ mặt hết sức buồn thảm

__Hiện nay, anh không thể bay? Vết thương bao giờ thì lành?

__Không thể lành. trừ khi có máu của thập thủ giao long - Anh nói.

“máu của thập thủ giao long” sao? Chẳng phải đó là loại thuốc giải quý hiếm nhất sao? Chuyện kiếm thập thủ giao long không phải khó. Tuy nhiên, để giết được nó là cả một kì công. Tôi đã từng bảo nó sống trong rừng sâu. Rừng rậm khiến chúng ta khó có thể đánh được chúng cho dù đội quân có đông đến đâu, chúng cũng có thể ẩn nấp sau những tán cây và chỉ đợi chúng ta lơ là, 1 trong 10 cái đầu của chúng để đập ngay. Nếu như còn thành phố Flynn, sẽ có người chuyên giết thập thủ giao long. Họ là những người mang yếu tố của Thổ, họ sinh ra chỉ làm một công việc duy nhất là giết những con vật gớm ghê ấy. Tôi, dù có yếu tố đó, nhưng không được học những kĩ năng giết thì cũng lực bất tòng tâm

__Bây giờ anh đi bằng gì?

__Ngựa, phương tiên duy nhất

__Vây hôm nay hãy để em đưa anh đi - Nói rồi, tôi nắm chặt lấy bàn tay anh, bật tung đôi cánh cam kiêu hãnh và bay lên không trung trong ánh mắt ngỡ ngàng của anh.

15.3

__Bỏ anh xuống đi, nguy hiểm lắm đó - Anh đang bay song song với tôi, dù đôi cánh màu trắng của anh đã được dang ra nhưng mà nó không đập chỉ phòng trường hợp tôi đuối thì anh tự bay.

Tôi ra dấu im lặng rồi, tiếp tục bay thẳng đến thành phố của Flynn.

Qua những cánh rừng rậm, chúng tôi bay đến thành phố của tộc Flynn. 2 tên Kope ra chặn tôi, chúng nghe những cái răng gớm ghê, đen thui và nhọn hoắt ra. Tôi định rút kiếm thì Rin cản lại. Anh lăm nhăm trong miệng, lập tức 2 Koper ấy bị thiêu rụi.

Tôi nhìn anh bằng con mắt ngưỡng mộ, anh quay mặt đi

_Nhìn gì mà nhìn, chẳng phải em còn kinh khủng hơn anh sao? - Anh nói rồi nắm lấy tay tôi để tôi kéo đi.

Nhưng bay được một quãng nữa, tôi bỗng dừng lại khiến anh ngạc nhiên

_Sao vậy? Đảo Kowie chẳng phải chỉ còn cách một đoạn rất ngắn sao? - Anh ngạc nhiên

Tôi không nói gì, chỉ tay xuống dưới chân. Ôi, chính là cái bọn lâu la đột trước tôi và anh đụng phải. Đúng, đây chính là những Flynn bị thoái hóa, chúng đang đứng ở dưới và ngược lên trời nhìn. Tôi liền kéo anh vào một cái cây gần đây để tránh cho chúng nhìn thấy

_Thật rắc rối - Tôi nói

_Jekowka dmako - Anh đọc thần chú, tôi quay sang nhìn anh định ngăn cản nhưng khi biết được đó chính là câu thần chú tàng hình thì lại mỉm cười. Đúng là thủ lĩnh của Flynn, biết nhiều thật.

_Giờ thì không lo nữa nhé - Anh cười rồi lại siết chặt lấy tay tôi. Trông thì rất muốn kéo tôi đi nhưng căn bản là cánh không hoạt động nên ngậm ngùi để tôi kéo đi

Chúng tôi bay đến đảo Kowie nằm cách trung tâm thành phố của Flynn khoảng 50km về phía Đông.

Hiện ra trước mắt chúng tôi là một tòa lâu đài. Tuy nó không lung linh như tòa lâu đài của nữ hoàng Nanina ở nhưng lâu đài Kowie nằm ở hướng mặt trời mọc, nó đón tất cả những ánh nắng ấy làm cho tòa lâu đài trở nên hùng vĩ. Bao xung quanh là một lớp tường bảo vệ trong suốt. Tôi đứng nhìn nó, nhãn nhó

_Làm sao bây giờ?

Ngay lập tức, anh đưa tay mình ra tấm chắn ấy. Ngay lập tức nó hổng một lỗ đủ ột người đi qua.

_Đừng nhìn anh bằng con mắt đó. Ngày xưa anh chẳng phải là thủ lĩnh của Flynn - Anh xoa đầu tôi khi tôi nhìn anh bằng con mắt ngưỡng mộ. Nhìn vậy thôi chứ chẳng ngưỡng mộ thật đâu. hí hí

_Theo em được biết thì những con rồng được nhốt trên đỉnh tòa tháp thứ 3. - Tôi nói

_Vậy thì mình đi thôi. - Anh kéo tôi đi. Đúng, ai mà biết được ở đây lại có một cái cầu trong suốt cơ chứ.

Anh dẫn tôi đi qua những cái cầu trong suốt có thể nhìn xuống dưới. Rất tiếc rằng, ở dưới ngoài màu xanh của rừng cây thì không còn gì khác. Mặc dù vậy tôi vẫn ngắm nhìn thích thú.

_Ở dưới chính là khu rừng của bọn thập thủ giao long ở đây. Nhìn gì mà nhìn, tí nó lên nó ngoạm đầu bậy

giờ đây. – Anh nói làm tôi giật mình thôi không nhìn nữa. Hành động của tôi khiến anh tự nhiên cười làm tôi cũng hơi què.

_Xí, anh chơi xấu. – Tôi bĩu môi

_Em ý, đường đường là nữ thần mà lại sợ mấy con xấu xí ấy sao? Anh tưởng em bất khả chiến bại chứ? Đạo này có tu luyện gì không vậy? – Anh nói

_Mới nhất được chiến lợi phẩm hôm trước

Anh quay mặt lại và nhìn tôi khó hiểu. Tôi cười cho qua chuyện rồi đi tiếp mặc cho con mắt khó hiểu cứ dõi theo mình. Tôi chạy lên đi trước, nhưng mà do bất cẩn hay hậu đậu kiểu gì đấy, 2 chân tôi tự nhiên bắt chéo vào nhau, loạng quạng và tôi có cảm giác người mình đang chuẩn bị đổ về phía trước, dự đoán là cái mặt tôi sẽ ăn đường.

_Cẩn thận nào! - Một giọng nói dịu dàng và một vòng tay ấm áp ôm lấy tôi, ngăn không cho cái mặt tôi ăn đường.

Tôi vội thoát khỏi vòng tay đó nhưng càng thoát thì vòng tay đó càng siết chặt hơn. Hơi thở ấm nóng phả vào gáy tôi

_Ngoan, đã suýt té còn muốn nổi loạn sao? - Rin nói thì thầm bên tai tôi. Trái tim tôi rung lên từng hồi, đột nhiên nước mắt tôi trào ra không rõ nguyên do.

Tôi chẳng hiểu vì sao tôi lại khóc nhưng nước mắt tôi, tôi không thể kìm được nó. Rin thấy vậy thì hết hoảng, anh vội bỏ tôi ra, quay người tôi lại. Nhìn mặt anh lúng túng cùng với cử chỉ kiểu như chẳng biết làm gì trông thật dễ thương. Tôi mỉm cười nhưng nước mắt vẫn chảy, anh lấy tay lau nước mắt cho tôi, nhưng nó vẫn chảy.

_Nín đi coi nào! - Anh nói. Mặc dù thế nhưng tôi không thể kiềm được

Bống...

Anh luồn tay ra sau gáy, đặt bờ môi ấm nóng của anh lên môi tôi...Mùi bạc hà xộc vào mũi...Vòng tay rắn chắc...

Tôi ngừng khóc...

Và đón nhận nụ hôn...

Đừng khóc, em khóc trái tim anh cảm giác như đau đến chết vậy. - Kết thúc nụ hôn, anh thì thầm vào tai tôi. Anh hôn lên đôi mắt đã chuyển thành màu đen đặc quánh do khóc của tôi, nhẹ nhàng nhưng chất chứa cả trái tim anh trong đó.

Tôi nhìn anh, tôi không thể diễn tả lí do vì sao tôi khóc. Do lâu quá rồi, trái tim bị đóng băng đột nhiên được sưởi ấm gây kích thích lên tuyến lệ chăng? Hay là lâu nay bị bỏ rơi, không có tình yêu thương chân thành, đến khi được nhận khiến cho đôi mắt muốn khóc.

Anh nhìn tôi, không nói gì. Rồi nắm lấy bàn tay tôi kéo tôi đi tiếp. Lần này không phải là nắm nữa mà là 2 bàn tay đan xen vào nhau luôn....Anh đi trước, tôi theo sau, dưới ánh nắng ban mai, bóng anh trải dài...tôi cảm thấy thật hạnh phúc

16. Chương Chap 16:

CHAP 16: CUỘC HỘI NGỘ ĐẦY BẤT NGỜ NHƯNG CŨNG ĐẦY ĐAU THƯƠNG

Tôi được anh dẫn lên đỉnh của tòa tháp thứ 3. Nó cao bật hơn so với những tòa tháp khác. Chưa lên đến nơi mà tôi đã ngửi thấy mùi khó chịu. Bọn rồng ăn ở thật dơ bẩn, khét, tôi phải bịt mũi lại, mặt tôi nhăn nhó và gần như là muốn ói khi thấy những cái đầu lâu ở bậc thang kế tiếp, cả xương của những bộ phận khác. Đây là kết cục ột cõi đời sao?

Đừng lo, chúng ta sẽ chinh phục được chúng mà - Rin siết chặt tay tôi hơn. Tôi có thể cảm nhận rõ mồ hôi đang chảy ra, không biết là của tôi hay của anh. Nhưng tôi biết rằng anh cũng lo lắng không kém gì tôi.

Chỉ còn một bậc thang nữa thì chúng tôi sẽ bước lên đến đỉnh của ngọn tháp, cũng là nơi là bọn rồng đang được giam nhốt. Tim tôi đập mạnh hơn, bước chân tôi dừng lại, mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau túa ra và anh cũng không khác gì tôi. Trong không gian yên tĩnh, tôi có thể nghe rõ tiếng đập của 2 trái tim.

Tôi can đảm bước lên bậc thang cuối cùng. Và lúc đó, tôi rất hối hận với quyết định của mình. Vì ngay khi tôi chạm bàn chân lên bậc thang ấy thì

Gru Gru - Tiếng một con rồng nào đấy. Nó mở mắt ra, 2 con mắt nó sáng rực màu vàng giống mắt tôi hiện giờ giữa một màn đen kịt, nó mở miệng nó, để lộ hàm răng nhọn hoắt và một mùi hôi...kinh khủng.

Tôi hoảng hồn, giật mình và chuẩn bị ngã ngửa về phía sau. Bây giờ trong đầu tôi đã có lời giải vì sao lại có những đầu lâu ở đây mặc dù đã được ngăn bằng màn bảo vệ. Tôi vội bật tung tôi cánh màu cam ra để tránh ngã, anh cũng vậy, đôi cánh trắng muốt được tung ra.

Và hình như con rồng ấy không nhìn thấy chúng tôi ngã, nó càng điên hơn. Nó tiến về phía màn bảo vệ. Ôi chao ôi, giờ tôi mới được nhìn rõ con rồng.

Một cái thân dài với những chiếc vảy bản to màu đỏ, đều tăm tắp. Cái đuôi được cấu tạo đặc biệt với màu

Thấy thế, tôi nhanh chóng gọi cây quyền trượng ra. Nhưng hình như ông trời trêu ngươi tôi, đã đọc câu thần chú 3 lần rồi nhưng không có thứ gì hiện ra. Đúng lúc con rồng quay sang tôi và đang định phun ngọn lửa về phía tôi thì tôi thành công. Cây quyền trượng hiện ra, tỏa ra ánh sáng màu tím vừa lạnh lùng, kiêu hãnh vừa dịu dàng. Tôi mau chóng tránh đường lửa đó và bay nhanh đến màn bảo vệ, chạm cây quyền trượng.

Vừa chạm vào thì xuất hiện một luồng ánh sáng

Chói mắt

Khó chịu...Làm tôi phải lấy tay che mắt lại...

16.2

Khi ánh sáng đó kết thúc, tôi mới mở mắt ra.

Màn bảo vệ đã mất

Những con rồng oai phong nhất đang tỏ thái độ thành kính dưới chân tôi.

Tôi vui mừng, quay sang tìm bóng dáng của Rin. Nhưng không thấy, tôi hoảng hốt, nhìn xung quanh. Vâng không một dấu tích nào, mồ hôi tôi bắt đầu chảy, hai bàn tay nắm chặt, rốt cuộc anh đang ở đâu. Đang nhìn quanh quất thì

__Xin chào nữ thần, tôi là tộc trưởng tộc rồng. Lâu lắm rồi, chúng tôi mới được giải thoát - Một con rồng, không nói đúng hơn là Nhân Long (nửa người, nửa rồng). Phần thân ông ta là rồng nhưng lại có cái đầu là đầu người. Trông thật kì dị.

__Vâng, chào ông. Tôi là Frenka, hậu duệ nữ thần Flynn. - Tôi giới thiệu nhưng mắt vẫn dáo dác nhìn quanh, kiếm tìm hình bóng của anh.

Chắc vì nhìn thấy bộ dạng của tôi, ông ấy hỏi tôi

__Cô đang kiếm tìm cậu bé đang nằm trong kia sao? - Theo hướng chỉ tay của ông ấy, tôi nhìn theo. Đập vào mắt tôi là đôi cánh trắng đã bị nhuộm một màu đỏ, dù nhỏ thôi...nhưng nó nổi bật trên nền trắng.

Tôi hốt hoảng, bay lại. Mùi máu xộc lên mũi tôi, anh đang nằm co quắp, mặt tái nhợt, hơi thở yếu. Trông anh còn chẳng có một tí tẹo sức sống nào. Tôi ôm anh vào lòng, tộc trưởng đứng cạnh. Nước mắt bắt đầu chảy

_Rin, Rin ơi, mở mắt ra đi. Mở mắt ra nhìn em đi - Tôi hoang mang khi nhận thấy thân nhiệt của anh đang giảm dần.

_Cậu ấy bị trúng độc rồi. Mau đưa vào trong - Vừa dứt lời, lập tức có một con rồng xốc anh lên lưng và đưa vào sâu.

Tôi nhìn theo, lòng như lửa đốt, rồi đôi chân tôi cũng guồng chạy theo.

Anh được đưa vào một căn phòng sạch sẽ, thoáng mát. Hóa ra loài rồng không sống dơ bẩn như tôi tưởng, chỉ là họ ngựa trang hồng có ai bèn mắng lên. Trưởng tộc rồng lấy ở kệ một lọ thuốc màu xanh lục. Ông ta nhỏ mấy giọt ra một cái ly, trộn thêm mấy loại thảo dược nữa và cuối cùng là....

Hoẹt - Một...một giọt nước bọt của ông ta. Eo ôi, thật là khiếp. Tôi đang nén để không buồn nôn

Rồi ông ta đổ vào miệng của anh. Tôi nhìn mà thầm cầu nguyện cho anh. Quả nhiên, thuốc có công hiệu ngay tức thì, anh lập tức bật dậy, mặt nhẵn nhọt, lè lưỡi ra, mắt tròn tròn. Tôi nhìn anh, mặt hốt hoảng, định chạy lại thì

_Nữ thần cứ đợi một lúc, anh ta sẽ bình thường lại ngay thôi ý mà - Ông ta nói giọng thần nhiên, rồi đi cất dụng cụ, đồ nghề.

Quả thật, một lúc sau, mi mắt anh động đậy. Rồi lại một lần nữa mở to, trông cái mặt anh lúc này không khác gì khi ăn phải ớt.

_Em...em...cho anh uống cái gì vậy? Em muốn hại chết anh hả con nhóc kia? - Anh chỉ chỉ vào tôi rồi nói, lưỡi vẫn thè ra. Tôi mỉm cười rồi nhẹ nhàng quàng tay ôm anh

_Ồ...

_Anh đã làm em rất lo. Lúc hoàn thành xong, nhìn anh nằm ở đó, tim em như nát vụn. Em tưởng lại mất anh một lần nữa

Hơi ẩm lan tỏa sang người tôi. Tôi không biết rằng có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, tôi chỉ biết là tôi đang ôm anh, đang muốn được gần anh, muốn thời gian ngừng lại. Tôi sợ vào giây phút cuối cùng ấy tôi sẽ phải như vị nữ thần kia.

_Ngốc à, anh đã bảo rồi, anh không thể xa em cơ mà - Anh xoa tấm lưng của tôi nói nhẹ nhàng. Anh luôn vậy, luôn dịu dàng, hy sinh và chịu đựng.

Anh vì tôi mà làm rất nhiều thứ chỉ vì muốn tốt cho tôi. Tôi nợ anh một mạng, à, nói đúng hơn tôi nợ anh cả cuộc đời này. Khi mà trận chiến to lớn còn đang ở phía trước mà chưa biết có chuyện gì bất trắc sẽ xảy ra.

Cuối cùng tôi cũng buông anh ra

Nhìn vào vị thủ lĩnh tộc rồng, tôi nói rõ

_Hôm nay, tôi có việc muốn nhờ đến mọi người - Tôi nhìn xung quanh khi những con rồng đang đứng thành hàng và vị thủ lĩnh đứng trên đầu

_Nữ thần có việc gì cứ nói, chúng tôi sẽ giúp người hết sức có thể

_Như mọi người đã biết, chỗ của Flynn chúng ta đang bị thế lực xấu là Madesa và Kope xâm chiếm, bây giờ bọn chúng đang rất lộng hành. Kope thì trả trộn vào thế giới con người để hút máu, Madesa thì phá hoại thiên nhiên khiến cho tình trạng ô nhiễm tăng. Chúng bắt nhốt và hành hạ những Flynnner. Bây giờ chỉ còn mỗi tôi và Rin - thủ lĩnh của Flynn và một tộc cũng khá căm ghét tộc Madesa, đó chính là tộc Nanina. Chúng tôi liên kết với họ nhưng họ chỉ có những vũ khí thô sơ và những tuyệt chiêu thủ công, họ không thể bay. Và vì thế hôm nay tôi nhờ mấy vị cùng phối hợp với Nanina, chúng ta sẽ cùng chiến đấu giành lại tự do. - Tôi trình bày tất cả

_Chúng tôi rất sẵn lòng phục vụ nữ thần. Vậy, bao giờ thì bắt đầu ? - Ông ấy hỏi lại

_Vào tối nay sẽ bắt đầu luyện tập. Vì tộc Nanina chưa quen với cách điều khiển, chắc lần này các ông sẽ khổ lắm - Tôi cười tươi và không ít những con rồng khó hiểu về điều đó.

Rin cũng lắc đầu ngán ngẩm. Phải, chuyện đấy chỉ tôi và anh mới biết rõ thôi còn tộc rồng này phải gặp rồi mới biết. Tôi mỉm cười,

_Tối nay 7h, tôi sẽ sang đón các ông. Các ông sẽ chuyển chỗ ở đó. - Tôi nói rồi cầm tay anh dang rộng đôi cánh và bay lên không trung

_Vâng, chào người - Vị thủ lĩnh vẫy tay theo

16.3

Tôi đưa anh về chỗ cung thành, quả thật là ở đây rất lạnh nên vừa đáp chân xuống, một luồng khí lạnh thổi qua đã làm tôi

_Hắt xi!!!! - Nước mũi chảy dòng dòng, anh thấy thế thì bật cười. Và ngay sau đó

Phùng - Ngọn lửa trong mắt tôi thiêu rụi mấy cọng tóc của anh

Rin xanh mặt, không cười nữa. Anh lảm nhảm cái gì đấy, đột nhiên xung quanh tôi ảm hẳn lên, người tôi

cũng âm.

_Về cẩn thận nhé nhóc - Anh cười tươi rồi đi vào trong cổng thành. Tôi mỉm cười nhìn theo, trái tim đập rộn ràng.

Tôi nhảy chân sáo, vừa đi vừa lẩm nhẩm bài hát nào đấy trước con mắt ngẩn ngơ của mấy tên lính đứng canh. Và...đi được một đoạn thì tôi mới sực nhớ rằng mình có cánh mà, tự dưng không đâu lại nhảy bộ thế này. Và một điều đau đớn hơn khi tôi đang ở trong rừng và tôi thì là một đứa mù đường chính hiệu, bây giờ là khoảng 1 giờ chiều, cái nắng gay gắt của 1 giờ thật kinh khủng. Tôi bắt đầu vã mồ hôi, bây giờ mà chạy ngược lại thì nhớ không nhớ lại chạy lung tung mà chạy tiếp cũng không ổn và tung cánh bay lên thì càng không vì đôi cánh ngoại cỡ của tôi sẽ đụng vào mấy cành cây.

Thịch - Tiếng tim tôi đập mạnh một nhịp. Tôi rơi vào trạng thái lo lắng, hoảng, bởi tôi ngửi thấy mùi của Kope, nhưng không phải là Kope hoàn toàn mà là Flynn bị thoái hóa. Tôi lẩn trốn lên một ngọn cây.

Xột xoạt - Tiếng chân nặng trĩu đang đạp lên những chiếc lá khô. Tôi đã an vị trên một ngọn cây, đảm bảo rằng không ai có thể nhìn thấy mà chỉ có tôi nhìn họ.

Đó là một nam và một nữ. Nữ có mái tóc màu tím dài được tết, còn nam thì mang hình dạng rất giống....

_Đây là máu của thủ lĩnh. Cô uống đi - Giọng nói quen thuộc của người con trai làm chính tim tôi lại đập mạnh một nhịp nữa.

Tôi cố kìm nén, xem tiếp tình hình. Tôi sợ rằng điều đó chính là điều mà tôi luôn suy nghĩ đến. Người con gái kia cầm lọ đựng dung dịch đặc quánh màu đỏ trên tay người nam và tu một hơi. Lập tức màu tóc tím trở thành màu tóc nâu và đôi cánh đã đen trở thành màu trắng tinh khiết. Vâng, lần này thì tôi không tin vào mắt mình được nữa. Kia chính là Lery còn người con gái chính là Ahenia.

Đau đớn, hoảng sợ, cảm giác như bị ai đó lừa dối tràn ngập trong tôi. Phán đoán của tôi không sai, Ahenia đi vào rừng sâu mỗi ngày vừa để kiếm thức ăn vừa để gặp Lery lấy máu. Lery...cái tên từ lâu đã không nhắc đến, một tình yêu mà tôi không thể đáp lại.

_Hôm nay từ sáng sớm con nhỏ ấy đã đi đâu rồi đó. Đi từ sớm lắm nên lúc ta dậy đã không thấy ở nhà. Có vẻ mù ta đang có ý định lật đổ các người đấy - Ahenia lau máu còn dính trên mép rồi nói.

Đứng từ trên đây, tôi không thể nhìn được mặt Lery nhưng tôi thấy đột nhiên anh đặt tay lên đầu. Dáng vẻ trong rất đau khổ và bất lực. Hình ảnh Lery ôm tôi vào lòng mỗi lần tôi rơi nước mắt hiện lên trong đầu tôi, và cả ánh mắt thống khổ khi Lery sắp thoái hóa hiện lên rõ nét trong đầu tôi.

_Cô ấy có khỏe không? - Giọng Lery khàn khàn ẩn chứa là sự lo lắng

_Người hỏi làm gì? Chẳng phải việc của người là phải quên đi tình yêu mù quáng ấy sao? Chị ta yêu thủ

lĩnh của Flynn. Người có muốn xen vào tình yêu của 2 người đó cũng không nổi đâu. Người đừng ngu ngốc nữa. Tình yêu ấy có thể giết chết người đó.

Lời nói của Ahenia như đánh vào tim tôi. Đau, chẳng lẽ nào Lery vẫn giữ tình yêu ấy sao? Sự phản bội của Ahenia và sự chung thủy của Lery...

Tôi không muốn nghe tiếp nữa. Tôi ngồi xuống cạnh cây ấy dựa lưng vào thân cây, mắt nhắm. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi khỏi khóe mắt. Không ngờ, có một ngày người tôi tưởng sẽ không thể tin tưởng vào nữa thì vẫn chung thủy còn người tôi ngỡ sẽ coi như người thân trong gia đình lại đâm sau lưng. Cuộc đời còn bắt ngờ gì nữa không?

Được một lúc sau, 2 người đó cũng đi, trả lại vẻ thanh bình cùng cái nắng gay gắt của ban chiều cho khu rừng. Tôi đánh liều dang đôi cánh và bay thẳng lên không trung, dù cho có va vào cây thì cũng đau rồi, nỗi đau trong trái tim tôi đã làm tôi không thể cảm nhận được nỗi đau thể xác.

Trong lúc đó, ở dưới có một người mang hình dáng của quỷ đang ngược lên nhìn

_Frenka, lâu rồi mới được gặp lại em...

16.4

Tôi không về nhà và tôi cũng không muốn về nhà. Có lẽ, sự thật ấy làm tôi tổn thương. Cánh tôi vì va đập vào mấy cành cây lúc nảy cộng với bay nhiều giờ không nghỉ khiến nó muốn rã ra. Và một lần nữa, tôi nghĩ thấy mùi của Flynn thoái hóa. Tôi quay đầu định chạy trốn nhưng

_Haha, xin chào nữ thần của Flynn. Người bị làm sao mà lại đi lung tung thế này? Bây giờ không phải là đang trốn sao? - Giọng nói khả ố vang lên, một giọt mồ hôi lăn trên trán tôi. Bây giờ đánh nhau liệu có mạnh động quá không? Tôi nay tôi còn phải huấn luyện.

Nhưng...chuyện gì tới cũng phải tới. Bây giờ tôi không thể bỏ chạy và càng không thể đối mặt.

Tôi đành liều, quay mặt lại.

Sự ngỡ ngàng...đau xót, trái tim như ai cứa vào. Vâng, thứ tôi nhìn thấy bây giờ chính là những tên Madesa đang áp giải một đoàn người. Và đoàn người ấy không ai khác chính là những Flynn bị bắt trong đó có bố mẹ tôi. Họ bị xích lại bởi những sợi dây xích to và điều đau đớn ở đây là đôi cánh của họ...đã bị màu đen làm vậy gần 3/4.

_Mẹ...- Tiếng nói đứt quãng xuất phát từ cổ họng tôi. Ngay lập tức một người phụ nữ đầu tóc bù xù, da xanh xao không còn sức sống, bà và người đàn ông bên cạnh hình như là người bị chúng hành hạ nhiều nhất.

_Frenka...con - Mọi người phụ nữ ấy run run. Tôi nổi cơn giận, tôi có thể giết hết bọn này nhưng...những người kia đã không còn là Flynn nguyên vẹn, liệu tôi sử dụng Băng Ngân Năm thì có bị chết không?

Tôi do dự, đánh tay đôi thì cũng khó bởi cả đoàn thể này, chúng sẽ lấy người ra làm con tin. Nhưng, mục đích của tôi chẳng phải là lấy lại độc lập và giải cứu cho ba mẹ sao? Thế nhưng bây giờ khi gặp ba mẹ rồi tôi lại do dự thế này? Phải, tôi sợ khi những người này được tôi giải cứu thì đều phải chết dưới tay tôi vì họ đang dần bị thoái hóa. Như vậy, có phải quá tàn nhẫn không?

Xoẹt - 2 cây kiếm được tôi rút ra khỏi bao.

Sắc xanh của cây kiếm làm cho những Flynn bị thoái hóa hoảng sợ. Tôi lăm nhăm thần chú lập tức xung quanh những Flynn đang bị giải đi bao gồm có bộ mẹ tôi xuất hiện một màng bảo vệ màu đỏ nhạt.

Tôi nhìn bọn họ bằng ánh mắt cương quyết. Màu tóc dần đổi thành màu đỏ, đôi cánh thành màu cam và ánh mắt thành màu xanh dương sâu thẳm.

_Ê bây ơi, nữ thần biến hình kìa. Trông ngộ thật - Một tên nói rồi cười hớ hớ. Tôi nghe không thể không sôi máu

Tôi chấp 2 cây kiếm vào với nhau. Sức mạnh của lửa và băng cùng kết hợp. Và tôi cầm kiếm bay thật nhanh theo đường đã vạch sẵn trong đầu. Một suy nghĩ duy nhất, càn quét hết bọn chúng. Mỗi lần cử động là đôi cánh lại đau nhói lan tỏa cả toàn thân. Nhưng mặc kệ nỗi đau ấy, tôi phải cứu mọi người. Chiêu này có thể nguy hiểm nhưng nó sẽ cứu được tất cả mọi người mà không phải dùng đến BĂNG NGÂN NĂM. Nhưng khi tôi chuẩn bị chém một tên thì một giọng nói vang lên

_Frenka dừng, ĐỪNG MẠO HIỂM THẾ CON. BỐ MẸ KHÔNG XỨNG ĐÂU, TẤT CẢ MỌI NGƯỜI Ở ĐÂY ĐỀU KHÔNG XỨNG. CON HÃY CHẠY ĐI, CON ĐỪNG LÀM THẾ NỮA, HẠY SỐNG CUỘC SỐNG TỐT HƠN. - Giọng mẹ tôi làm tôi khựng lại. Trong đầu tôi xuất hiện những cảm xúc khó tả. Nhưng, con xin lỗi mẹ, dù cho phải chết con cũng phải cứu.

Thế là tôi điều chỉnh nhịp lại. Tôi càn quét hết, mỗi chỗ tôi đi qua là những tiếng thét đau đớn. Tốc độ quá nhanh của cây kiếm màu đen và sức mạnh của cây kiếm màu xanh, 2 thứ trộn vào với nhau tạo thành cây kiếm mạnh nhất. Nó tạo thành một màn chắn có 2 màu xanh và đỏ, xanh của Thủy - Băng và đỏ của Hỏa.

Thế là chỉ trong vòng 10 phút là tôi đã có thể càn quét hết bọn Madesa rồi. Thế nhưng...ngay khi tôi tách hai cái kiếm ra thì

PHỤT - Một dòng máu đỏ tươi trào ra miệng tôi, đầu óc tôi chao đảo. Bọn kia bị giết hết thì sợi dây xích đột nhiên cũng mất.

_Frenka, Frenka

_Nữ thần..

_Frenka...

Những người đó gọi tên tôi. Nhưng tôi đã không còn cảm nhận được gì, tôi chìm vào bóng tối

10 phút sau

Tôi tỉnh dậy, miệng còn máu tanh và cảm nhận được mình đang được nâng, đầu vẫn còn nặng nề. Tôi bèn đưa tay lên tát tát vài phát để tỉnh thì một giọng nói

_Hình như nữ thần tỉnh rồi - Giọng của người đang bế tôi vang lên. Tôi cơ hồ không thể mở mắt, một phần vì ánh nắng mặt trời còn một phần vì đầu nhức như búa bổ.

Và như một tin tức nóng hổi, mọi người đang đi xúm xập vào, tôi có thể ngửi thấy mùi Flynn bị thoái hóa, nồng nặc. Mùi khó chịu, nó làm đầu óc tôi đã nặng lại càng nặng hơn. Hình như có người nào đó hiểu ý tôi nên

_Dẫn ra dẫn ra, nữ thần cần không khí. - Giọng nói người đó rất nghiêm khắc nên ngay lập tức mọi người dẫn ra. Không khí lại trong lành như cũ, tôi bắt đầu mở mắt

Mới mở mắt hình ảnh đối với tôi còn nhòe nhòe phải chớp mắt mấy lần thì nó mới rõ trở lại. Và hình ảnh đầu tiên đó chính là hình ảnh ba tôi, vậy giọng nói nghiêm khắc đó chính là của ba tôi, phải rồi, tôi rất ít tiếp xúc với ba nên giọng nói nghiêm khắc này đã lâu rồi không nghe. Nhưng lúc này tôi nghe thấy ba gọi tôi là “nữ thần” như vậy có phải quá xa cách không.

_Frenka, con - Mẹ tôi định ôm tôi nhưng 2 tay bà dừng lại giữa không trung. Mẹ tôi lại đứng dậy

_Con hãy đi đi, ở đây con sẽ nguy hiểm. Madesa sắp tới rồi. Con mau đi đi kéo trễ - Bà nói mà mắt không nhìn tôi.

_Mẹ...

_Mẹ bảo con đi đi nếu con còn coi mẹ là mẹ của con. Ta ghét con, ta căm hận con, vì con mà tộc Flynn mới thành thế này. Con hãy mau biến khỏi mắt ta. - Lời nói tàn nhẫn của mẹ làm tim tôi nhói đau. Chẳng lẽ tôi là người gây rối như vậy sao. Tôi như không tin vào tai mình.

_Mẹ...có lẽ con đã nhầm. Con không nên cứu mọi người lúc đó. Mẹ đã tàn nhẫn với con, hừ, thế mà con cứ sợ rằng con sẽ phải tàn nhẫn với mọi người. Xin lỗi vì tất cả những lỗi con gây ra. Mọi người sống hạnh phúc - Tôi đứng dậy, đi thẳng.

Phải, trong một ngày, tôi 2 lần bị làm tổn thương. Trái tim tôi cần được sưởi ấm. Nhìn lên bầu trời, vẫn xuất hiện những tia nắng sắp tắt. Nhưng tôi bay nhanh về phía thành của Nanina. Tôi bay với tốc độ nhanh nhất, lập lòe trước mắt tôi, thành phố băng đang ở trước mặt. Cái lạnh của vương quốc này cộng thêm cái lạnh trong lòng tôi khiến cho tôi chao đảo. Tôi không áo choàng, không khăn, không mũ, lạnh ngắt cả người. Lần này tôi không cần phải điều khiển lính, bọn họ tự hạ cổng thành. Tôi đi vào, cái lạnh càng rõ rệt hơn, nó bồi cho lòng tôi thêm lạnh.

Tôi bay với tốc độ ánh sáng tới lâu đài của nữ hoàng. Nơi có người có thể sưởi ấm cho tôi. Vì bay quá nhanh nên có lúc tôi bị đâm phải những tòa nhà cao ngút. Cái lạnh làm mắt tôi bắt đầu nhòe đi, cái đau ở trong tim, cái đau ở cánh lan tỏa khắp cơ thể. Kia rồi, may quá, lâu đài đã hiện ra. Tôi đáp cánh xuống, đi qua cái cầu cá sấu và 2 người lính lại mở cửa cho tôi nhưng hình như tôi quá kiệt sức.

Tôi ngất lịm...

Trước khi ngất tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng đó, tôi cảm nhận được hơi ấm mà tôi mong ước...

mình không thích thể loại này nhưng cũng góp ý cho bạn .
Văn phong bạn tạm ổn rồi .
Mấy từ bạn dùng chưa đúng nghĩa là dùng sai đấy
Bạn viết sai chính tả nữa nhá .
Nhưng nhìn chung là ổn , nếu sửa được 2 lỗi trên là ok luôn .

LuLU: Viết sai chính tả thì do mình đánh máy nhiều...có sửa r...nhưng nhiều lúc ấn số 3 mà tay lại ấn số 5...thế nên nó lộn dấu thôi.

Còn việc dùng sai từ, bạn có thể lấy dẫn chứng được không? để mình sửa luôn

17. Chương Chap 17:

CHAP 17: CHUẨN BỊ CHO CUỘC CHIẾN

8h giờ tối

_Um..um - Tôi mở mắt sau một giấc ngủ dài, người tôi đau ê ẩm. Nhìn lên trần, ủa sao lại là màu trắng, tôi nhớ là trần nhà tôi màu nâu mà nhỉ, cả ga giường sao lại đen thui một màu thế này. Rồi thì hàng loạt những hình ảnh chạy trong đầu tôi. Đúng rồi, vì quá đau khổ tôi đã bay đến vương quốc của Nanina.

Nhớ đến chuyện đó, tôi không thể kiềm được nỗi buồn đang xâm lấn trái tim tôi, len lỏi trong từng tế bào. Chuẩn bị rơi nước mắt đến nơi thì

_Dậy rồi à? - Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên. Tôi ngược mặt nhìn anh, thấy anh đang cầm trên tay một ly màu đỏ đỏ.

Tôi gạt đầu thay câu trả lời rồi đón cốc màu đỏ đỏ đưa lên miệng rồi tu một hơi, đặt cái cốc sang mặt tủ bên cạnh. Cái vị giòn ngọt, nồng nồng của nó làm tôi không thích cho lắm. Và như sức nhớ ra điều gì đó, tôi gạt mình

__Bây giờ là mấy giờ hả anh?

__8 giờ

__Chết, 8 giờ rồi. em phải đi đây - Tôi cuống cuống ngồi hẳn dậy, định lật chăn ra thì anh ngăn lại.

__Nằm yên đó, mọi người đang được huấn luyện rất tốt - Anh điềm tĩnh đắp chăn lại cho tôi, dí tôi nằm xuống. Bàn tay anh lạnh như băng ngàn năm, quả thật, đối với một Flynnner luôn sống trong không khí ẩm áp chuyển sang một xứ lạnh thế này, ít nhiều bị ảnh hưởng.

__Ai là người huấn luyện?

__Trưởng tộc rùng. Ông ta đang vật lộn ngoài kia. Nhưng, dù thế anh cũng không để em ra. Em làm gì mà bị nội thương vậy? Có đói không? Muốn ăn gì anh nấu - Anh hỏi một tràng làm tôi hoa mắt chóng mặt cả lên.

Tôi cố gắng nhớ lại tất cả câu hỏi để trả lời đầy đủ

__Em gặp...bố mẹ - Câu nói của tôi rất có sức mạnh, bằng chứng là anh nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên, sắc mặt anh đang chuyển thành xanh

__Em đã cứu họ...nhưng họ bảo em là nguyên nhân làm họ bị như vậy. Phải chi em ở nhà ngày hôm ấy, thì họ đã không bị như vậy... - Nước mắt tôi bắt đầu chảy, những giọt nước mắt long lanh rơi xuống thấm vào màu đen của ga giường. - Họ đã bị thoái hóa. Rin à, em đuối lắm rồi. Có phải là tại em, có phải là tại em không? Tại em mà anh cũng suýt bị chết, tại em mà bố mẹ anh bị chúng giết, tại em mà những người của tộc Flynn bị thoái hóa, sống một cuộc sống đau khổ? Đáng lẽ, em không nên được sinh ra trên đời này...

BỐP - Anh đã giáng thẳng một bạt tai vào má tôi. Tôi ngỡ ngàng, ngừng khóc. Tôi ôm má, nhìn anh, đôi mắt anh ánh lên những tia tức giận. Nhưng rồi anh quàng tay đẩy đầu tôi vào khuôn ngực anh.

Ấm, một phần từ người anh tỏa ra nhưng cái ấm ở đây là những giọt nước mắt của anh. Từng giọt đang rơi xuống lưng áo tôi. Anh đang khóc, bờ vai anh run run, anh càng siết chặt tôi hơn.

__Em ngốc quá...bố mẹ đối với anh rất quan trọng...nhưng 2 người đó chẳng bao giờ có thể sưởi ấm trái tim anh. Họ đã chẳng tiếp xúc với anh nhiều. Chỉ có em...em là ngọn lửa sưởi ấm cho trái tim lạnh lẽo của anh. Nếu không có em, anh đã chết trong sự cô đơn. Nên em nên rút lại lời nói của mình...anh có thể vì em làm tất cả - Giọng anh nghẹn lại, có thể câu nói lúc nãy của tôi đã chạm vào nỗi đau của anh...

Nỗi cô đơn của anh ai mà không biết chứ? Nhưng họ không thể nào chạm vào anh vì anh quá băng lãnh, lạnh lùng. Bố mẹ anh đi suốt, không ai ở nhà với anh. Anh ôm cũng một tay tôi chăm, anh đau cũng tay tôi băng lại vết thương đó. Anh buồn tôi cũng ở bên để chia sẻ. Sao tôi không nghĩ đến rằng vẫn còn có người cần tôi.

sáng hôm sau

Tôi tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng hẳn. Rồi giường, tôi hạ chân xuống nền. Lạnh, đó chính là cảm nhận đầu tiên của tôi. Tôi để luôn cái chân vừa hạ xuống lên chăn. Quay sang, anh vẫn đang ngủ ngon lành, giấc ngủ khá yên bình bằng chứng là mặt anh trông như con nít. Chẳng lo âu, chẳng suy nghĩ như lúc tỉnh.

Tôi lơ mơ chẳng biết nên xuống giường thế nào thì trong tầm mắt tôi nhìn thấy một vật ở giữa phòng. Đó là đôi dép bông màu đen, chắc là của anh, nhưng nó để quá xa, chẳng lẽ phải nhón từ đó đến đây. Đang vận óc suy nghĩ cách thì một cách tay kéo tôi nằm xuống

_Oái - Tôi nằm lọt thỏm trong lòng anh, hơi ấm lan tỏa. Cánh tay anh đặt lên eo ôi, đầu anh dựa vào vai tôi.

_Nằm im coi nào. Còn sớm - Anh thì thâm vào tai tôi rồi chẹp chẹp miệng, nhắm mắt ngủ tiếp.

Ặc, thế này là thế nào? Tôi phải về nhà, không thì Ahenia sẽ lo mất. Nhưng rồi, tôi lại nhớ đến những lời nói của Ahenia vào ngày hôm qua. Phải rồi, đối với Ahenia, tôi chẳng là gì. Nhưng tôi cần biết rằng mục đích của Ahenia, tôi không thù, không oán với nó cơ mà. Có lẽ tôi nên tiếp tục giúp Ahenia hoàn thành tốt vai diễn này. Tôi nhẹ gỡ tay anh ra nhưng hình như càng gỡ anh càng siết chặt hơn

_Rin, bỏ em ra đi. Em còn phải về nhà nữa - Tôi giả giọng năn nỉ nhưng hình như chẳng ích lợi gì.

Và đột nhiên, nước mắt tôi chảy ra, chảy xuống tay anh. Anh giật mình, mở mắt, thả tôi ra. Tôi ôm mặt khóc như đúng rồi

Anh hốt hoảng kéo tay tôi ra

Anh hốt hoảng kéo tay tôi ra, những giọt nước mắt man mát lăn dài trên má tôi. Anh lúng túng lau những giọt nước mắt ấy

_Thôi, anh xin lỗi. Đừng khóc, đừng khóc. Khóc xấu lắm, ngoan nào. Anh xin lỗi - Anh lau nước mắt rồi ôm luôn tôi vào lòng.

Thế này là thế nào đây? Tôi lúc đầu định khóc để trêu anh thôi, nhưng tại sao, càng muốn ngừng thì nước mắt lại tuôn ra nhiều hơn. Có khi nào tôi bị bệnh “Khóc không tự chủ” rồi không nhỉ? Nước mắt ra nhiều lắm, thấm đẫm cả vai áo anh. Trái tim tôi lại được dịp cào xé, có lẽ nó đã không còn chỗ ột vết thương nào hiện diện nữa.

_Nín nào, đừng khóc nữa. Không biết là nước mắt ở đâu mà lấm thế không biết? - Anh nhăn nhó

Hức, hức - Tôi bắt đầu nín, đẩy anh ra. Lấy tay quệt quệt mặt như một con mèo nhỏ

Anh gỡ tay tôi ra ngăn không cho tôi làm cái hành động quệt quệt ấy rồi cười

_Gớm đời, mới đùa tí là khóc như con nít thế hả? Nữ thần gì mà kì cục vậy? - Anh vừa nói vào béo má tôi.

_Ế Au au ả em a (Ế, đau đau thả em ra) - Tôi la oai oái. Anh tiếp tục bấu và cười tươi. Nụ cười của anh như ánh ban mai vậy, nó làm tim tôi đập mạnh.

Mãi sau anh thả ra thì 2 má tôi nóng ran, tôi phải lấy 2 tay xoa xoa má và lườm anh. Nhưng như thế chả có ích lợi gì chỉ làm anh cười thêm.

Tôi bực mình, bật chật ra và hạ chân xuống. Cái lạnh lan tỏa bàn chân tôi, rồi lên đến đỉnh đầu là lúc tôi vừa đặt chân vào được đôi dép bông màu đen. Quái thật cái xứ, làm gì mà lạnh buốt thế không biết. Nhìn lại bộ dạng của mình thì thảm thương hết sức, đầu óc rối bù xù, quần áo nhàu, loang lổ cả máu của Madesa và mùi máu của chúng thì hết sức kinh khủng. Cả cái xứ rộng thế này mà không kiếm lấy một người để thay đồ cho tôi sao?

Tôi đọc câu thần chú, lập tức bộ quần áo ấy được thay đổi nhưng mùi máu thì vẫn còn. Nhưng tôi chỉ biết thuật thay đổi quần áo còn muốn biến thành thứ gì đó thì biến làm sao? Cái áo lông của tôi đã đi đời ở trong rừng rồi còn đâu

Lắc đầu ngán ngẩm thì từ đâu một chiếc áo choàng từ sau. Mùi bạc hà xộc vào mũi. Quay lại thì thấy cái mặt anh đang chình ình ở đấy. Cái áo lông màu đen rộng, dài thùng thình của anh đang yên vị đằng sau và anh thì đang đứng trước tôi để thắt dây. Tôi mặt ngơ ngơ, anh hoàn thành xong nút cuối cùng. Rồi đi thẳng...tôi nhìn theo mà...đơ luôn..

_Anh ơi, chờ em với...chờ em với nào - Tôi hét theo. Còn con người đằng trước thì đi càng nhanh hơn.

Tôi cứ đuổi theo còn anh cứ đi, làm cho tòa lâu đài lâu nay buồn thảm trong băng tuyết thì bị tôi gọi dậy hết băng tiếng hét có sức công phá của tôi

*****

Tôi bay về nhà trong cái áo choàng dài lưng thụng của anh. Đôi cánh của tôi đã được thuốc của nữ hoàng chữa trị. Đúng thật, thoát khỏi cái xứ lạnh Nanina đó, là khác hẳn. Dưới cái nắng của buổi sáng sớm và sương còn chưa tan hết thì cái áo choàng này là quá.

Tôi bay thật nhanh và khi thấp thoáng trong tầm mắt tôi là ngôi nhà nhỏ nhắn thì điều chỉnh lại tốc độ và

đáp xuống đất. Mở cánh cửa ra, nhìn căn nhà vắng lặng như nhà bỏ hoang.

Bước vào phòng khách, không có một ai. Điều đó làm tôi lo lắng hơn bao giờ hết, rút một cây kiếm ra để phòng thủ. Cửa thì mở toang thế nhưng lại không có ai. Ahenia đi đâu rồi? Cái rèm cửa màu trắng hôm nay như làm tăng thêm cái đáng sợ cho ngôi nhà. Đồ vật thì tung tóe, mỗi chỗ một thứ. Tôi bước tiếp vừa đặt chân đến phòng bếp thì

_Chị đã đi đâu vào đêm hôm qua - Tiếng nói nhẹ nhưng đủ làm tôi giật mình. Tôi lia mũi kiếm về phía giọng nói. Gương mặt Ahenia đối diện với đầu mũi kiếm. Con bé dựa dựa vào tường một chân dưới đất một chân co ở trên tường. Mái tóc nâu lơ thơ vài sợi màu tím. Tôi hạ kiếm xuống

_Em không sao thì tốt rồi. Từ nay chị còn phải đi nhiều - Tôi cất kiếm vào bao và tính đi lên lầu

_Em hỏi là chị đã đi đâu - Con bé nói giọng bực mình

_Chị đi cứu tộc Flynn. Vì vậy, em muốn sống thì đừng nói nữa - Tôi gắt lên vì nghe giọng nói con bé như thế thì không khỏi chạm vào nỗi đau.

_Ngày hôm qua chị gặp một số người Flynn, có thể trong đó có bố mẹ em. Họ vẫn khỏe, họ rất khỏe. - Tôi nói không quay lưng lại nhìn Ahenia, đi thẳng

*****

-1 tháng sau-

1 tháng qua tôi ngày nào cũng đi sớm về trễ. Mối quan hệ giữa tôi và Ahenia càng ngày càng xấu đi. Tôi rất ít nói chuyện với Ahenia và tôi tin rằng con bé đang tức lắm vì rất khó để moi thông tin từ tôi. Và việc huấn luyện cho đội quân Nanina đang sắp hoàn thành. Nhìn đội quân mình huấn luyện ra thì không khỏi vui mừng. Họ biết né tránh những phép thuật cơ bản của Flynn và Madesa. Họ có thể đánh một cách thuần thục nhất

_Hôm nay, tôi tuyên bố đợt huấn luyện kết thúc - Tôi nói đồng dục. Mái tóc trắng tung bay trong gió vương vài bông tuyết

Mọi người mặt ai cũng hào hứng, đầy khí thế

_1 tháng qua được huấn luyện mọi người tôi rất vui. Tối nào cũng bên mọi người, tôi cảm thấy cuộc đời này có ý nghĩa hơn, dù tôi hay nghiêm khắc. Bực bội và đánh mọi người nhưng mọi người nên thông cảm cho tôi vì tôi phải làm thế thì khí thế huấn luyện mới cao được. Mọi người đã thành công trong khóa huấn luyện này. Tối nay mọi người có thể nghỉ. Và vào đúng 5h chiều ngày mai, chúng ta lên đường lấy lại mảnh đất vốn thuộc về chúng ta. **NÀO MỌI NGƯỜI, CÙNG CHIẾN THẮNG**

Tôi nói to, trong người tôi đang hùng hực khí thế. Máu đang sôi sục trong người tôi. Đúng rồi, chỉ ngày mai thôi, tôi đã nhìn thấy cái đích rồi, thành công đang ở trước mắt, tôi chỉ cần nắm lấy mà thôi.

18. Chương Chap 18:

CHAP 18: TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG

18.1 CẢM XÚC HỖN LOẠN

Ở nhà

Bây giờ đã là 10h đêm, bầu trời hôm nay đầy sao. Những ngôi sao sáng rực trên bầu trời, thời tiết về đêm hơi lạnh lạnh, những cơn gió man mát thổi làm mái tóc màu trắng của tôi bay bay. Tôi ngước mắt lên bầu trời. Ngày mai là ngày tôi dành lại tất cả và ngày mai cũng là ngày tròn 1 năm kể từ khi tôi trưởng thành, đồng nghĩa với việc mai chính là sinh nhật của tôi. Nước mắt tôi rơi khỏi khóe mi, vì không hẳn ngày này năm ngoái là ngày khởi nguồn của nhiều thứ mới, mà là tròn đúng 1 năm khi Hinny ra đi.

Một năm trôi qua, tôi đã trải qua rất nhiều điều. Vui có, buồn có, mất mát có, đau thương có, hạnh phúc có, phản bội có, tất cả mọi cảm xúc tôi hầu như trải qua. Và tôi dần nhận ra rằng, cuộc sống này không hoàn toàn là màu hồng như trước kia tôi đã từng nhận xét. Trong 1 năm mà tôi biết rất nhiều thứ, biết thế nào là cảm giác như trái tim nổ tung, biết thế nào là sống ẩn dật, biết thế nào là sự phản bội và biết thế nào là hạnh phúc thật sự. Quả là một quãng thời gian dài cho những sự việc ấy.

__Hinny ơi, bà sẽ phù hộ cho tôi chứ? Tôi sẽ thành công phải không? - Tôi nói trong vô thức, mắt vẫn dán trên một ngôi sao. Và như có phép màu, một ngôi sao trong hàng vạn ngôi sao trên bầu trời đột nhiên sáng rõ.

Tôi mỉm cười, có lẽ Hinny đã nghe được lời tôi nói.

Tôi bước vào phòng...

Bóng tối bao trùm lên tôi, nhưng có một điều là nó không thể nuốt chửng tôi trong đó. Bởi vì trái tim tôi đang xuất hiện một tia sáng.

Tôi mở cửa phòng mình, bước sang phòng Ahenia. Đáng lí ra tối nay tôi phải ngủ đủ sức để cho trận chiến chiều mai, thế nhưng cảm giác bồn chồn lo lắng khiến tôi không thể ngủ. Và lại tôi muốn ở cạnh con bé Ahenia

Cạch - Tiếng cửa phòng bật mở. Màu của bóng đêm tràn ngập phòng. Ahenia đang ngủ.

Tôi tiến lại phía giường và ngồi xuống. Mặt con bé ngủ trông thật hiền. Tôi mới nhận ra rằng, ai ngủ trông

cũng hiền và dễ thương hết. Phải chăng là lúc họ tỉnh dậy, họ phải gồng mình để đối chọi với những khó khăn thử thách nên không còn cái vẻ của chính họ nữa. Tôi chỉnh lại chăn cho Ahenia. Và như cảm nhận được điều ấy, Ahenia mở mắt và nhìn tôi chăm chăm

_Chị...

_Suyt, ngủ đi đừng để ý tới chị - Tôi ra dấu im lặng. Tôi không muốn con bé nói gì vào lúc này. Vì tôi thấy lúc này trái tim tôi được bình yên. Và lời nói của tôi như mệnh lệnh khiến con bé vội nhắm mắt vào.

Tôi bỗng không ngăn được tiếng thở dài.

Quay sang nhìn Ahenia có vẻ đang ngủ rồi. Tôi lại nhìn lên trần nhà.

_Huyền Trân à, em gái yêu quý của chị. Chị đã tìm em rất lâu, rất lâu rồi. Rồi như có một phép màu, thượng đế lại để chị được gặp lại em. Chị đã nhận ra em từ lúc em bị bọn thoái hóa bắt. Chị đã cứu em. Lúc ấy chị vui lắm vì được gặp lại em. Nhưng...hình như chị chưa làm tròn bổn phận một người chị, chị không làm em hạnh phúc, chị khiến em dần thân vào con đường đó. Chị hối hận lắm. Chị muốn bù đắp tất cả nhưng...chị có lẽ sẽ chẳng sống được trong ngày mai. Vì thế, hãy chăm sóc người em yêu thương hộ chị. Lần trước chị gặp ba mẹ, họ...đã bị thoái hóa rồi...Chị...sợ lắm, chị sợ sẽ phải giết họ...nhưng hình như chính họ đã khiến chị phải làm như vậy...

Tôi nói...nước mắt lăn dài trên gò má. Nó trong veo, tinh khiết. Từng hình ảnh của ngày hôm ấy chạy trong miền ký ức của tôi, từng lời nói tàn nhẫn vang vọng trong đầu tôi. Nó khiến trái tim tôi đau thắt lại

_Ngủ ngon nhé, Huyền Trân - Tôi hôn vào trán con bé như một người thân thiết.

Tôi rời khỏi phòng. Đóng cửa phòng cũng là lúc tôi sụp xuống, không kìm được nước mắt, tôi khóc, khóc cho vơi bớt nỗi buồn, khóc cho vơi bớt nỗi lo sợ, khóc để trái tim đỡ đau hơn.

Và...

Đâu ai biết rằng...

Trong phòng, cũng có một người rơi nước mắt. Frenka tưởng Ahenia đã ngủ, nhưng không, con bé chỉ nhắm mắt, nó nghe hết mọi chuyện và nước mắt nó cũng đang chảy...

Nó cắn môi muốn bật máu, cảm xúc bất lực xâm chiếm lấy nó. Từng giọt, từng giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Nhìn về phía cửa đã đóng im ỉm, trong phòng nó có thể nghe thấy tiếng khóc của Frenka. 2 người chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng nó xa như hàng trăm dặm....

Cả đêm hôm đó, 2 người khóc, 2 người đau nhưng không thể xoa dịu nỗi đau ấy. 2 người cùng chung một

nỗi lo sợ...

Đêm hôm đó trôi qua thật lâu...

Căn nhà đỏ nhuộm màu của bi thương...

Của đau đớn...

18.2: LIỆU TRÁI TIM CÓ ĐƯỢC BÌNH YÊN?

Những tia nắng chào ngày mới chiếu rọi, nó len lỏi chiếu vào ngôi nhà, làm cho căn nhà sáng lên. Cảm thấy chói mắt, tôi mở mắt và nheo nheo lại. Cảm giác nhức mỏi ở phần cổ lan tỏa do đêm qua tôi ngủ luôn ở trước cửa phòng Ahenia và đầu thì quẹo sang một bên. Đứng dậy, vươn vai, lột xoẹt đôi dép vào phòng, cảm giác mỏi cổ vẫn chưa hết. Tôi nhắm mắt, thật khó chịu, lê thân vào nhà tắm và làm đủ thứ chuyện trong đấy

Và...lúc tôi bước ra thì tinh thần thật sự thoải mái. Và trái tim tôi cũng được bình yên phần nào.

Đi xuống dưới nhà, căn nhà trống không. Chắc Ahenia chưa dậy và có một thứ gây sự chú ý của tôi. Một phong bì thư màu đỏ nằm ngay ngắn ở trên bàn. Tôi cầm nó lên, một dự cảm không tốt. Nó có màu giống như cuốn sách “WAR” mà tôi đọc hôm trước. Bức thư có mùi thơm thoang thoảng, không kìm được tò mò, tôi mở ra...

Mùi giấy, mùi mực hòa quyện vào với nhau tạo nên mùi thơm đặc trưng

Nét chữ thanh mảnh...

”Huyền Anh và Huyền Trân thân yêu của mẹ và của bố

Lúc các con đọc bức thư này thì ba mẹ đã không còn trên thế giới này nữa. Nhưng đừng lo vì dù thân xác bố mẹ không còn trên đời nhưng trái tim bố mẹ sẽ luôn dõi theo các con. Huyền Trân à, chúng ta có lỗi với con vì đã để lạc mất con. Vì thế, khi Huyền Anh tìm được em thì con nhớ chăm sóc em nhé. Bọn ta nhớ các con rất nhiều.

Huyền Anh ơi, ta có lỗi với con nhiều lắm. Ta luôn bắt con làm thứ này, thứ kia, ta đổ hết trách nhiệm lên con, ta làm cho con đau khổ và đến phút chót ta cũng chỉ có mong muốn con chăm sóc cho em. Hãy hận ta đi, đừng hận em con, nó không có tội tình gì cả. Chỉ là tại ta không tốt...

Ta yêu các con lắm!

Yêu con: Shita”

Tôi đọc bức thư mà nước mắt lăn dài thấm vào cả tờ thư. Một sự thật đau đớn, một mất mát to lớn, trái tim tôi lại được dịp cào xé. Tôi khụy xuống, thân người như chẳng thể giữ được thăng bằng, đầu óc tôi đang suy nghĩ về ngày hôm đó. Phải chăng, họ đã cảm nhận được thứ gì đó. Phải chăng ngay lúc đó là Madesa đang ập tới...Có phải tôi đã trách nhầm họ không?

_Chị có chuyện gì đó?

Đang ngồi ôm gối thì tôi nghe thấy tiếng của Ahenia, tôi vội vàng dấu đi bức thư ấy. Lau vội nước mắt và tươi cười nhìn nó.

_Chị dấu cái gì đằng sau lưng đó? - Con bé ấy nhìn tôi và hỏi

_À...à..không có gì đâu. - Tôi lắc đầu ra vẻ không có chuyện gì rồi cầm cái ấy chạy lên lầu.

Ahenia nhìn theo Frenka

_Chị thật khó hiểu

Xoẹt, Xoẹt - Tiếng 2 cây kiếm được tôi cho vào bao trước khi ra trận. Ngắm lại mình trong gương. Tôi hài lòng. Với chiếc áo màu đen tay dài, cổ cao, trên áo có huy hiệu của đẳng tối cao, chiếc váy màu đen, xếp li, xòe dài ngang đùi. Chân thì đi đôi boot màu nâu. Mái tóc trắng buộc cao và đôi mắt màu vàng kiên định. Nhưng vẫn thiếu thiếu cái gì đó, tôi nhăn mặt rồi búng tay. Miệng lẩm nhẩm, lập tức một chiếc áo choàng màu đen xuất hiện đằng sau, một cảm giác hơi âm ảm lan tỏa.

Hít một hơi dài, tôi cố đẩy tan đi sự lo lắng, sợ hãi đang tràn ngập trong tim. Tại sao khi sắp chạm vào được thành công rồi thì tôi lại lo lắng? Phải chăng trận chiến sắp tới, tôi sẽ phải đối mặt với nhiều thứ. Hay là tôi sợ điều tôi lo lắng sẽ thành hiện thực vào tối nay.

Lắc đầu, tôi cố quên đi, cố để cho đầu óc được thanh thoi.

Tối nay, tôi sẽ sang Nanina và cùng khởi hành...

Nhưng khi tôi vừa bước xuống bậc cầu thang đầu tiên. Tôi đã thấy Ahenia bước ra khỏi cửa, vẻ mặt rất gấp gáp. Nắm chặt bàn tay, tôi cũng bước xuống

Và...vừa bước xuống tới nơi thì

_Chị ơi, cho em đi với nhé? - Mặt Ahenia hớn hở, vài tia nắng sắp tắt chiếu lên mặt con bé. Khuôn mặt tươi cười ấy, sao tôi không nỡ phá đi nụ cười đó. Tôi mỉm cười và gật đầu khi biết rõ việc ấy khá nguy hiểm.

Thế là 2 chị em lên đường bay sang Nanina.

Qua nhiều cánh rừng, chúng tôi đến được cổng của vương quốc Nanina. Mọi người đã đứng thành hàng và chờ sẵn, đứng đầu là Rin.

_Chúc mừng sinh nhật em, Frenka! - Anh mỉm cười, tiến lại gần tôi và nói. Ánh mắt dịu dàng, giọng nói ấm áp làm tim tôi đập khá mạnh.

Tôi cũng mỉm cười, nhìn ngẩn khuôn mặt anh, bởi đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt ấy. Tôi ghi nhớ, khắc sâu nó vào trong lòng. Đưa tay lên mặt anh, tôi tìm chế nước mắt đang rưng rưng ở khóe mi, nuốt nó vào trong tim.

_Em cảm ơn - Nói rồi tôi hôn nhẹ lên bờ môi ấy. Lúc ấy, không ai để ý đến một người đang nhìn cảnh tượng ấy bằng ánh mắt căm thù...

Ồ ồ ồ ồ ồ - Tiếng kêu vang rộ, mọi người hò hét, la ó. Rin bất ngờ, anh mở to mắt còn tôi thì cười.

_Nào nào, mọi người không cần phải thế chứ - Tôi đưa tay vẫy vẫy để dẹp loạn

_Frenka, trận chiến này, con có cho ta tham gia không?

Một giọng nói nhẹ nhàng mà nghiêm nghị vang lên. Tôi lập tức quay về phía đó, là nữ hoàng Nanina. Hôm nay bà trông rất oai nghiêm trong bộ áo giáp của tộc mái tóc được búi gọn gàng cùng thanh gươm và khiên.

_Dạ, việc này...

_Cứ để ta làm, cho dù nguy hiểm đi chăng nữa. Ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi - Bà nói giọng kiên quyết khiến tôi không thể từ chối, đành lòng và gật đầu giống Ahenia.

_Nào, giờ mọi người lên rồng. CHÚNG TA XUẤT PHÁT, GIÀNH LẠI TỰ DO MÀ LÂU NAY BỊ MẤT. - Tôi nói rồi hùng hục khí thế, mọi người xuất phát, bay lên không trung

---

_Quốc vương, Quốc vương không hay rồi! - Một tên thị vệ chạy vào bẩm báo những gì mà mình đang nhìn thấy

Lão Quốc Vương đang ngồi cùng với mấy mỹ nữ xung quanh nghe vậy thì không khỏi bực mình.

__Có chuyện gì? - Lão ta giọng khó chịu

__Bẩm, Nữ thần Flynn cùng với tộc Nanina cười rồing đang tiến vào đây ạ - Tên thị vệ nói

Rầm - Lão quốc vương mở to mắt ngạc nhiên xen lẫn tức giận làm cho những người ở đấy ba hồn bảy vía

__Sao?

__Dạ, Nữ thần Flynn cùng với tộc Nanina cười rồing đang tiến vào đây ạ- Tên thị vệ vẫn còn đang run sợ nói

Lúc này thì lão mới tỉnh ngộ. Lão tưởng tất cả đã chết, lão tưởng sẽ không bao giờ 2 tộc ấy lại đứng lên giành lại ngôi vị. Lão lê cái thân hình bệ phệ của lão đứng dậy và

__Gọi các tướng lĩnh mau chóng chuẩn bị quân. Tìm cách đưa quân từ phía Đông sang đây cho ta

__Dạ bẩm quốc vương, ở phía Đông đang bị cháy và số quân của ta đang bị chết dần vì nhiễm tà khí từ rồing rồi ạ - Một tên lính khác vào bẩm báo.

Lão ta tức giận tột độ

__Mang hết quân đến đây cho ta. Các tướng đang trấn giữ các nơi thì tụ họp hết về đây. Nhất quyết không để bọn chúng sống sót

__Dạ bẩm báo. Ở phía tây đã bị đóng băng hết rồi ạ - Một tên khác lại chạy vào

__Đóng băng sao? Hahahahaha - Lão ta với con mắt thâm hiểm nhìn những tên lính

__Phía Đông, Phía Tây đã bị đánh hết rồi thì ta chỉ còn chỗ này. Mau tập hợp hết quân lại. Liên hệ với trưởng tộc Kope, mau chóng tiếp sức. - Lão ta nói rồi đi vào phòng lấy bộ áo giáp và mặc vào.

__Haha, Hôm nay nữ thần tộc Flynn lại có nhã hứng sang đây chơi với ta à? - Lão quốc vương bụng phệ đang đứng trước mặt tôi và hắt mặt lên nói.

Đứng đằng sau lão là cả một đội quân khá là hùng mạnh. Có thể nói là gấp đôi so với quân ở bên tôi. Quân của lão bao gồm cả Kope, Madesa và Flynn thoái hóa. Trong hàng ngũ Flynn thoái hóa tôi thấy Lery, ánh mắt anh đang hướng về tôi, trái tim tôi bất giác đập chệch đi 1 nhịp. Cái nhìn vẫn không thay đổi, vẫn là

cái nhìn đầy tình yêu thương nhưng tôi đành nhắm mắt, quay mặt về phía trước để tránh ánh nhìn đó

_Tôi nghĩ ông nên chết đi thì hơn - Tôi chưa kịp nói gì thì một giọng nói nghiêm nghị vang lên, là nữ hoàng, bà đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào.

Lão quốc vương nhìn thấy nữ hoàng tộc Nanina thì thất thần, khuôn mặt lão biến sắc, lão chỉ tay về phía bà

_Bà...Hahahhahaha, cuối cùng bà bán đứng tôi để theo bọn này à?

_Chứ không phải ông dày bọn tôi trước sao? Hôm nay Lenwo ta không giết ông thì cũng uống phí

_Hahahaha - Lão lại ngẩng mặt lên trời mà cười khả ố. Tôi bắt đầu khó chịu rồi nha

Nhưng rồi, lão ngưng cười, ánh mắt nham hiểm. Lão nói lớn

_Ahenia, hình như chỗ của cô không phải ở đây? - Câu nói như sét đánh ngang tai tôi, lão lấy tay ngoắc ngoắc Ahenia về phía mình

Tôi lập tức quay lại về phía Ahenia, con bé đang cúi đầu xuống. Mái tóc màu nâu đang dần trở thành màu tím, đôi cánh trắng tinh thành màu đen của đêm tối.

_Ahenia...- Tôi gọi tên con bé

_Ahenia, chỗ của cô không phải ở bên đó cơ mà - Lão quốc vương gần giọng.

Ngay lập tức, con bé ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập sự thù hận đi từ phía tôi đến phía lão. Tôi nắm khuỷu tay con bé kéo lại nhưng nó đã gạt tay tôi ra. Đúng, cái mà tôi lo sợ đã trở thành hiện thực, cái mà tôi vì nó cả tháng nay không ngủ cuối cùng cũng xảy ra. Đôi mắt màu máu hướng lên nhìn tôi. Tôi ngỡ ngàng, mặt không còn một giọt máu, dù biết nó xảy ra nhưng không ngờ nó lại diễn ra thế này. Một khuôn mặt giống hệt khuôn mặt tôi nhưng đôi mắt và màu tóc không thể giống được. Tóc tôi là màu đỏ, đôi mắt xanh dương còn cánh thì màu cam

_Haha, chị em đấu đá nhau thật là hay

_Ahenia, tại sao vậy? Chị...

_CHỊ CÒN HỎI TẠI SAO NỮA À? - Ahenia hét lên khiến tôi giật mình, vài giọt nước mắt lăn dài trên gò má trắng trẻo của con bé

__Cùng là chị em sinh đôi, cùng từ một cha mẹ. Thế nhưng chị luôn được những thứ tốt đẹp. Còn tôi, tôi thì sao? Từ khi còn rất bé chị đã luôn được mẹ nuông chiều, ba chăm sóc, ôm một tí cũng được chăm. Thế nhưng tôi có lần bị sốt nặng mà chẳng có ai ở bên. Tàn nhẫn hơn, tôi luôn ốm yếu, bị nhốt trong nhà, còn chị thì được ra ngoài chơi. Lớn hơn, tôi biết được sự thật rằng, tôi đã bị chị cướp hết sức mạnh từ khi còn trong bụng mẹ. Vì thế, họ coi tôi là đồ bỏ đi, bằng chứng là họ bỏ rơi tôi từ khi tôi mới 4 tuổi lúc chị bị chuyển sang thế giới con người. Tôi sống không bằng chết, tôi bị Kope cắn vào một đêm mưa, từ đấy, tôi hận gia đình. Tôi hận cái thứ gọi là tình thân, tôi hận chị, chị đã cướp đi tất cả của tôi. Và khi trái tim tôi rung động thì lại một lần nữa, người đẩy lại là người yêu chị....VẬY CHỊ HỎI XEM, CHỊ ĐÃ BAO GIỜ QUAN TÂM ĐẾN Đứa EM NÀY CHƯA?

Lời nói của Ahenia như cửa nát trái tim tôi, từng dòng kí ức hồi bé chạy trong đầu tôi.

Flash back

__Mẹ, mẹ ơi. Em bị ốm rồi, mẹ ở nhà chăm sóc em đi - Một con bé có mái tóc cam đang bầu lầy mẹ nó

__Mẹ phải đi làm rồi. Con chăm sóc thì chăm sóc, nó sẽ tự khỏi thôi. - Rồi bà rời đi để con bé tóc cam đứng đấy với đôi mắt xanh lá ngây thơ. Nó chạy đến bên em nó nhưng nó không biết làm gì, chỉ biết ngồi nhìn mà thôi. Nó lôi truyện ra đọc cho em nghe nhưng vì quá mệt nên em nó đã ngất nhưng nó không biết.

*****

. Hiện giờ tôi không thể khóc...

__Câm mồm lại, hận chị thì có làm được gì? Hận chị để em đi vào con đường tội lỗi ấy à? Mà...hừ...phải tôi đã chẳng quan tâm đến cô nên đến khi bố mẹ chết rồi thì câu nói cuối cùng họ vẫn dặn tôi là quan tâm cho cô. Vì thế hôm nay lo mà chiến đấu xứng đáng với câu nói đó đi

__LÊN THÔI MỌI NGƯỜI DỪ CHO CÓ THẮNG HAY THUA PHẢI CHIẾN ĐẤU HẾT MÌNH - Dẫu nổi đau xuống, tôi hô lên. Và tất cả xông vào.

Tôi sẽ ở mạn bên trái còn nữ hoàng và Rin sẽ ở mạn phải.

Mạn trái chính là phía của Lery và Ahenia. Dù cho có đau lòng, tim nát vì những vết thương nhưng mục đích là chiến đấu. TÔI phải hoàn thành sứ mệnh.

18.3 TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG. CHIẾN THẮNG SẼ THUỘC VỀ AI?

Tôi cùng một đoàn quân của Nanina tiến thẳng về phía trái. Tôi sẽ đánh cùng Ahenia còn Lery sẽ đánh với một tướng của Nanina. Tôi rút cây kiếm màu xanh dương phát sáng ra trước mặt Ahenia

Ánh mắt căm thù nhìn tôi, lửa hận đang cháy trong lòng con bé

__Haha, cuối cùng chị lại chọn đấu với tôi. Chị thật quá tàn nhẫn - Con bé Ahenia cũng rút kiếm ra, cây

kiếm màu trắng tinh.

Keng - Tiếng 2 cây kiếm chạm vào với nhau

_Tàn nhẫn, cô đã giết rất nhiều người - Con bé vừa nói giọng căm thù vừa đưa những đường kiếm đẹp mắt

Thế kiếm dồn dập khiến tôi không thể ra đòn, nói đúng hơn thì tôi không nỡ ra đòn. Tôi chỉ biết tránh vì thế tôi dần bị đẩy đến bìa rừng

_Cô đã giết bố mẹ tôi, cô cướp tôi từ tay họ..CÔ PHẢI CHẾT - Vừa dứt lời.

Một luồng khí chưởng thẳng vào người tôi. Do không có sự phòng bị, tôi lãnh trọn luồng khí đó.

Hự - Dòng máu đỏ tươi phun xuống nền cỏ xanh. Một cảm giác như muốn xuất nốt chỗ huyết còn lại dâng trào trong tôi

_Cuối cùng, chị cũng chỉ được có vậy.

Tôi loạng choạng đứng dậy. Phải tôi không nhường nữa

Lau khô vết máu dính trên khóe môi. TÔI chấp 2 cây kiếm lại với nhau.

_Chị không giết bố mẹ. NÓI đúng hơn là chị chẳng làm gì có lỗi. - Tôi bắt đầu tấn công. Những đường kiếm mang theo sức mạnh của lửa và của nước. Ahenia không tránh khỏi những đường kiếm ấy. Trong lòng tôi có chút xót xa

Bên phía Lery

_Haha, một tướng quèn mà đòi đấu với ta sao? Chẳng phải là coi thường nhau quá à? - Ánh mắt của quỷ hiện diện trên đôi mắt của Lery.

Anh mỉm cười đỡ những đòn nhẹ nhàng từ Kin - Một tướng giỏi của Nanina. Lery chỉ tránh, và đến khi cảm thấy đối phương đã mệt mỏi sau những đòn tấn công. Anh chỉ cần vận sức một chút thì quả cầu sắt nặng trĩu đã được đưa lên cao và nhắm thẳng tới Kin. Kin không kịp đỡ hay chạy mà chỉ đứng im, chắc mẩm đợt này là tiêu rồi...

Và trong phút giây đứng tim của vị tướng ấy. Thì..

Rầm - Quả cầu sắt văng ra vì chạm phải màng bảo vệ đặc biệt từ đứa con của Hỏa Thần - Rin

Rin ngược đôi mắt ngạo nghễ nhìn Lery

_Hừ...đánh với một kẻ yếu hơn mình. Không thấy nhục sao? - Mái tóc màu cam dưới ánh nắng sắp tắt thì càng trở nên kiêu hãnh hơn nữa. Đôi mắt màu xanh lá nhìn thẳng vào Lery

_A, thế nào mới là đối thủ xứng tầm đây? - Lery nói lại và thoáng cái đã không thấy đâu. Rin tập trung nhìn và đôi tai đang hoạt động hết công suất thì

KENG - Tiếng kim loại va vào với nhau. Quả cầu sắt một lần nữa lại không chạm vào được Rin.

_Giờ đến lượt ta - Rin nói rồi cũng thoát ần thoát hiện. Điều đó làm cho Lery khó chịu vì lần trước đã bị một lần.

Trong đầu hắn xuất hiện chiêu thức, hắn bắt đầu cầm chặt lấy dây xích, quăng quả cầu sắt loạn xạ. Một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên khuôn mặt đẹp hoàn mỹ của Rin.

Nhiều quả cầu lửa liên tiếp hướng thẳng đến người đang hoảng loạn mà quăng quật lung tung kia. Hắn có tránh, hắn có né nhưng không phải là tất cả, nhiều quả cầu lửa hắn không thể tránh. Nhưng đó đâu phải là tất cả, đó chỉ là ảo ảnh của hắn thôi. Và...trong lúc không để ý, Rin đã lãnh trọn một quả cầu sắt

Hự- Anh văng ra một đoạn, máu từ trong phụt ra, mùi tanh xộc lên.

Và...kẻ ấy không tha cho anh. Thêm một quả nữa

Hự - Lần này có vẻ mạnh hơn lần trước rất nhiều...

Hắn lại liên tiếp cho anh những quả cầu sắt nặng trĩu, khiến anh không thể chống trả, cũng không kịp đọc thần chú làm màng bảo vệ.

Và...lần này, mắt anh đã bắt đầu hoa lên, cả thân người đau nhức, nhưng anh quyết không bỏ cuộc, anh nghĩ đến Frenka, lòng anh lại như có lửa đốt. Hắn ra đòn có vẻ chậm hơn vì nghĩ rằng anh đã đuối sức và chỉ cần một quả nữa thì anh sẽ đi tong. Nhưng không, miệng anh đang lẩm nhẩm một câu thần chú. Và dùng chút sức lực cuối cùng

_NGỌN LỬA CỦA RỒNG - Ngay lập tức một ngọn lửa to từ đâu xuất hiện mang theo sức nóng mãnh liệt của nó nhắm thẳng vào Lery.

Cơ bản là Lery đang ra đòn và không thể thu quả cầu sắt lại để né đòn. Ngọn lửa có hình dáng của một con rồng dũng mãnh tiến thẳng vào Lery...

Hắn chỉ còn biết đứng nhìn...

_____Tiếng hét vang vọng, thu hút sự chú ý của mọi người. Và ngay khi tiếng hét biến mất thì Lery cũng bị thiêu cháy đen.

[illegible]

Tôi nhìn thấy cảnh tượng đó. Tim tôi chệch đi một nhịp, một nỗi sợ tràn ngập trong tôi, một giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên khóe mi và ngay lúc tôi quay ra nhìn đó thì

Phập - Thanh kiểm của Ahenia đang yên vị ở bụng tôi. Mất tôi mở to, một cơn đau lan tỏa khắp thân thể khiến tôi đứng không vững

Dùng sức...

Phập - 2 thanh kiếm của tôi đâm thẳng vào tim Ahenia. Trái tim tội lỗi của con bé phải được giải thoát. Một dòng máu chảy ra khỏi miệng con bé, mắt con bé mở to. Ngay lập tức từ người con bé thoát ra khỏi một luồng khí màu đen, mái tóc trở thành màu nâu và đôi mắt màu máu. Đau đớn, xót lòng, trái tim như nát vụn, lí trí không còn hoạt động. Cả 2 rút kiếm ra, cơn đau lan tỏa trong tôi nhưng tôi vẫn còn thở còn Ahenia thì đã ngắc ngoải.

Con bé như trở lại hình dáng thật sự của mình, đôi mắt nó chảy ra những giọt nước mắt màu đỏ - là máu

__Chị...chị...

—Chị, xin lỗi. Ahenia em tỉnh lại đi....Em tỉnh lại đi...đừng ngủ - Tôi vội vàng ôm con bé vào lòng khi mắt nó đang sắp nhắm lại. Nó đang bị hành hạ bởi 2 dòng khí nóng lạnh mà cây kiếm đó gây ra

—Em...em...có...l...õ...vời chị...Hự - Một dòng máu được phun ra, vài giọt máu bám lên quần áo tôi. Ahenia nói từng tiếng khó nhọc

__Em...- Chưa kịp nói hết câu, AHenia đã nhắm mắt

—Không....không...Ahenia, em không được chết, em phải sống, em không được chết mà. Chị em ta chưa đoàn tụ được lâu...- Tôi khóc nức lên thành tiếng.

Quên đi nỗi đau ở thể xác, trái tim tôi còn đau gấp vạn lần. Đặt thân xác Ahenia nằm xuống, một câu thần chú, lập tức thân xác con bé tan thành từng mảnh và bay lên không trung, tôi quay mặt đi để không nhìn cảnh đó. Và rồi

Hự - Tôi cũng không khá khẩm gì, một dòng máu tươi trào ra khỏi khóe miệng. 1 chưởng lúc này của Ahenia đã làm tôi trọng thương nay lại còn bị một vết thương ở bụng. Đúng rồi, chiến thắng thật không dễ, tôi nhìn tất cả mọi người. Ai cũng đang hùng hực khí thế để đánh, từng tiếng hét lên vì đau đớn lại đến tiếng cười man rợ. Một khung cảnh tan hoang, cả một vùng cỏ xanh tươi nhuộm màu máu và đau đớn, một buổi chiều tà buồn thảm. Xác của những người Nanina, xác của những con rồng bị bắn, xác của Madesa và Kope.

Tôi nhìn cảnh ấy mà không thể tin vào mắt mình...Tôi tìm kiếm bóng hình anh...anh thì đang ngồi ở một gốc cây, mặt mệt mỏi vì những vết thương...LEry bị cháy đen...bên kia quốc vương Madesa và nữ hoàng Lenwo vẫn đang giao chiến nhưng trên người của 2 bên đều ngịt trĩ vết thương

Tôi....

đang làm gì thế này???

Tôi nhắm mắt, trái tim tôi đang hướng về những người ấy, về bố mẹ, về Hinny và về những người của tộc Flynn đã hy sinh. Phải rồi, tôi phải thanh tẩy thế giới này.

Flash back

Tôi lấy trong tủ cây quyền trượng ra, ngắm nhìn nó, rồi lại cất vào, như một con diên. Rồi chạy đến tủ sách, một cuốn sách màu đỏ, nhỏ thôi nhưng thu hút người nhìn bởi màu sắc của bìa cuốn sách. Trên bìa ghi rõ "WAR", tôi không biết cuốn sách này xuất hiện vào lúc nào, thế nhưng trông nó rất lạ. Tôi như bị hút vào cuốn sách ấy, mở ra trang đầu tiên

Chính là hình của cây quyền trượng. Trong đó nói rõ cách sử dụng, những câu thần chú dùng với quyền trượng. Rằng khi sử dụng bằng ngàn năm thì không được cầm quyền trượng còn nếu sử dụng cơ lốc cùng quyền trượng thì hiệu quả sẽ tăng gấp 5 lần. Tôi lật sang trang tiếp theo là những lịch sử của cuộc chiến trước đây để Flynn được lên cầm quyền. Trong thời Flynn cai trị thế giới phép thuật, mọi tộc đều được no ấm, hạnh phúc. Tuy nhiên, Madesa muốn tạo phản, chúng âm mưu cùng Kope, tộc gốc nghiệt nhất nhưng là tộc trung thành nhất. Chúng đã đánh lên nữ thần, làm cho nữ thần bị dồn vào thế bị động. Bị chúng đuổi đánh dữ dội, Nữ thần buộc phải dùng đến sức mạnh tiềm ẩn của mình để dẹp loạn.

Trong đầu tôi xuất hiện câu hỏi sức mạnh tiềm ẩn là gì? Thì con mắt tôi lia xuống cuối trang có một dòng chú thích nhỏ, tôi liền đưa lại gần mắt để đọc cho rõ: Sức mạnh tiềm ẩn...ở trang sau. Bà nó chứ, cái kiểu cà chớn gì đây. Lừa nó cũng vừa vừa chứ nhỉ. Không kiếm được trí tò mò, tôi lật sang trang sau để xem cuốn sách này có trêu ngươi nữa không.

Lật sang trang, mắt tôi đọc dòng chữ duy nhất trên trang đó

SỨC MẠNH TIỀM ẨN: LÀ SỨC MẠNH ĐỂ THANH TẨY THẾ GIỚI, SẼ GIẾT HẾT NHỮNG KẺ CÓ TRÁI TIM ĐEN TỐI, NHỮNG NGƯỜI CÓ TRÁI TIM NHÂN HẬU SẼ ĐƯỢC BAO BỌC TRONG MỘT MÀN CHẮN ĐẶC BIỆT. NHƯNG THỰC HIỆN SỨC MẠNH NÀY THÌ NỮ THẦN ĐÃ PHẢI ĐÁNH ĐỔI

TÍNH MẠNG CỦA MÌNH. NGƯỜI ĐÃ DÙNG HẾT SỨC LỰC CHO LẦN ẤY, THÂN XÁC NGƯỜI SẼ BỊ TAN VÀO HƯ VÔ. CHỈ CÓ AI LÀ HẬU DUỆ CỦA NỮ THẦN MỚI CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC ĐIỀU ĐÓ, MUỐN THỰC HIỆN NÓ, HÃY CHẾ NGỰ CƠN ĐAU TRÊN THÂN XÁC, NỖI ĐAU ĐÓN TRONG TIM, CHỈ NGHĨ ĐẾN NHỮNG NGƯỜI MÌNH YÊU THƯƠNG. LẬP TỨC SỨC MẠNH SẼ ĐƯỢC TRIỆU HỒI

Bụp...- Tiếng cuốn sách va chạm với nền nhà. Tôi giật mình và nhặt cuốn sách lên, đặt vào chỗ lúc đầu. Mắt tôi thơ thần, bằng một động tác đơn giản, mọi ánh đèn đều tắt hết, căn phòng chỉ còn một màu đen của bóng tối.

End flash back

Trong đầu tôi hiện lên những dòng chữ trong cuốn sách “WAR” ấy, tôi lẩm nhẩm câu thần chú, cây quyền trượng hiện lên trước mặt tôi, tôi bắt lấy nó. Tôi nhắm mắt thật chặt, quên đi nỗi đau trên người, gạt bỏ những phiền muộn, nỗi đau trong tim, nắm chặt cây quyền trượng đang phát ra ánh sáng màu tím dịu dàng. Tôi nghĩ đến những người tôi yêu thương. Và đúng như lời sách nói...tôi bỗng thấy người mình nhẹ hẫ. Lúc ấy tôi đã chìm vào hôn mê.

Frenka bay thẳng lên bầu trời. Những người xung quanh ấy lập tức có một màn chắn màu tím như ánh sáng của cây quyền trượng kia bao bọc. Nhưng là có người có, người không. Họ bất ngờ, họ bàng hoàng.

_Không, không được Frenka. Em không được làm như vậy...không mà - Rin đang nghĩ ngợi thấy có tấm màn chắn bao xung quanh mình thì lập tức hiểu ngay. Anh tìm kiếm bóng hình của Frenka và thấy cô đang trên không trung. Cô đang thực hiện phép Thanh Tẩy.

Anh đau đớn, anh nhìn lên cô, nước mắt trào ra. Frenka gốc kia đang làm gì thế?

_FRENKA, EM KHÔNG ĐƯỢC LÀM THẾ! EM KHÔNG ĐƯỢC CHẾT. ANH KHÔNG CHO EM CHẾT. EM THẢ ANH RA, NHANH LÊN -Rin hét lên, nỗi đau giằng xé. Trái tim anh như muốn nổ tung. Anh đang dùng chút sức lực yếu ớt của mình mà đập vào màn chắn mong nó vỡ ra nhưng không thể. Nó vô ích.

Tôi chìm vào hôn mê...nhưng giọng nói của anh vang vọng vào tâm trí tôi. Tôi mỉm cười, nụ cười chua xót. Và một cơn đau kéo đến, nó như xé toạc thân thể tôi ra, tôi cố chịu đau, nghĩ về anh

“Anh à, em phải đi rồi.” “Hinny à, tôi làm được rồi nè”. Một cơn mưa bất chợt kéo đến, chảy đi những dòng máu đang ở trên nền cỏ xanh

Và...

Một ánh sáng phát ra từ người Frenka, nó chói lóa, chói đến mức có thể làm người ta mù lòa, nó xuất hiện. CŨng lúc đó, những người không có màn chắn lập tức bị tan biến, những tiếng la hét vì đau đớn vang lên, những cái chết mà chưa biết vì sao mình lại chết, chỉ biết rằng khi ánh sáng đó xuất hiện, trong lòng họ bỗng thấy nhẹ nhõm biết bao. Họ nhìn thấy những ánh sáng nơi cuối chân trời...họ muốn đi theo nó..

Quốc vương Madesa mở to mắt kinh ngạc, hắn cũng bị vậy,...hắn đau đớn, hắn quẫy đạp nhưng không thể thoát ra khỏi nỗi đau vô hình ấy. Và ... Lery cũng bị tan biến, nhưng anh không đau đớn, anh chỉ giữ nguyên nụ cười hiền dịu trên môi dù anh đã chết...

Mọi người nhìn cảnh tượng ấy mà kinh hoàng...chỉ có mình Rin.

Anh đau đớn khi người con gái anh yêu đang dần mất đi sự sống kia...

Anh không thể làm gì cho cô...

Trái tim anh...hiện giờ như không còn đập...

Một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu anh, từng kỉ niệm giữa anh và cô đang lùa về...

Nụ cười tỏa nắng, mái tóc mang mùi hương đặc trưng nhưng đang hiện diện trước mặt anh. Anh đưa tay ra nhưng những thứ ấy lại biến mất...

Ánh sáng ấy kết thúc cũng là lúc thân xác của Frenka - Nữ thần tộc Flynn rớt xuống thảm cỏ xanh. Màn chắn biến mất.

_Frenka, Frenka tỉnh dậy đi. Tỉnh dậy đi em. Đừng ngủ mà. Em không được chết, em chết trái tim anh đau lắm. - Rin chạy vội ra ôm lấy thân xác của Frenka. Nó vẫn còn ấm nhưng mềm nhũn, không còn sức sống

_KHÔNG MÀ, ÔNG TRỜI ƠI SAO ÔNG NỖ LÀM NHƯ VẬY. FRENKA CHƯA CHỊU ĐỦ KHỔ SAO? SAO ÔNG NỖ LÀM NHƯ VẬY? - Rin hét lên trong đau đớn...những người còn sót lại cũng đau đớn không kém. Nữ thần của họ đã ra đi, trưởng tộc rồng lại an ủi Rin, ông nhìn nữ thần mà không khỏi xót xa...

Có người khóc...

Có người đau...

Có người ngất đi...

Có một điểm chung là họ đều thương xót cho nữ thần của họ, tiếng mưa rả rích làm cho khung cảnh càng thêm buồn thảm hơn. Một người tài hoa bạc mệnh...

19. Chương Chap 19:

CHAP 19: YÊU THƯƠNG QUAY VỀ.

Những ngày sau đó

Thế giới phép thuật chìm trong u buồn. Frenka được đặt trong lồng kính, hình dáng trở lại ban đầu, mái tóc màu cam chói lóa, đôi cánh màu đỏ của máu. Tất cả mọi người cả Flynn còn sống sót, Madesa, Kope và Nanina đều tụ tập đông đủ ở đây để nhìn nữ thần của họ lần cuối. Đau đớn nhất vẫn là Rin. Anh nhìn vào lồng kính không chớp mắt. Đã 3 ngày anh không ăn không ngủ chỉ ngồi bên cạnh Frenka mà thì thầm một mình. Ai khuyên gì cũng mặc.

Nhưng rồi...gì cũng phải giải thoát cho Frenka. Mọi người cùng nhau đọc thần chú để thân xác của nữ thần được tan biến...

Nước mắt....chảy nhiều rồi...

Tiếng nấc...cũng nghe rồi...

Nhưng nỗi đau trong lòng chẳng thể nào xóa được...

Thân xác Frenka bay lên, tạo ra một ánh sáng kì diệu...

__Không,...không...- Rin cứ lặp lại từ đấy. Anh không muốn...Nước mắt anh lại tuôn ra...Một không khí tang thương bao trùm cả thế giới...

---

3 năm sau

Sau một thời gian thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Họ vẫn thờ kính nữ thần của họ...Họ không bao giờ quên cái ngày ấy, cái ngày mà họ được giải thoát. Bây giờ cả 4 tộc đều sống chung cùng với nhau, tất cả giúp đỡ nhau để xây dựng một thế giới hòa bình, ấm no.

Cả thế giới được cai trị bởi một người trẻ tuổi nhưng đầy tài năng đó là Rin...

Anh 3 năm nay đều không màng đến việc yêu đương mà chỉ lo lắng cho việc cả thế giới. Anh luôn vui mình vào công việc hòng quên đi hình bóng người con gái ấy.

Và hôm nay, anh đang làm việc trong phòng thì có người vô

_Thưa thủ lĩnh có người gửi cho thần cái này ạ - Người đó trên tay đang cầm một tờ giấy màu đỏ

Rin không ngược mặt lên, giọng anh lạnh tanh

_Ai?

_Dạ thần không biết!

Lần này thì Rin lại ngược mặt lên rồi thở dài, cúi mặt xuống làm tiếp

_Để trên bàn cho ta

_Vâng - Tên lính để tờ giấy màu đỏ trên bàn rồi đi ra.

Rin không nhìn, nhưng một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi anh. Mùi hương mà anh luôn nhớ về nó. Tờ giấy đó thu hút sự chú ý của anh

Anh miễn cưỡng lật tờ giấy ra, một nét chữ thanh mảnh lọt vào mắt anh. Trái tim anh bỗng chệch đi 1 nhịp. Anh vội vàng lấy áo khoác, chạy thẳng ra đằng sau tòa điện Dekio - nơi làm việc của đẳng tối cao, đó chính là nơi đẹp nhất trong điện vì ở đó trồng loại hoa đặc biệt. Một cơn mưa lập tức xuất hiện, nhanh chóng như ngày hôm đó

Anh nhìn thấy bóng hình một người con gái có mái tóc màu cam đang đứng đó, nhìn những giọt mưa và đưa tay hứng lấy. Nghe tiếng chân, người con gái ấy quay lại...

Mỉm cười thật tươi, đôi mắt màu xanh lá đáng yêu. Lòng RIn rộn rã...trái tim như được sống lại...

Anh chạy thật nhanh ôm lấy thân hình người con gái ấy trong mưa...

Tiếng mưa rơi...lộp bộp

Nhưng nó không buồn thảm ngày hôm đó...mà khởi đầu ột thứ mới... ột cuộc sống mới...

2 người ôm nhau hạnh phúc, cả 2 trái tim đều cùng chung một nhịp đập

_Anh nhớ em Frenka! - Rin siết chặt hơn

20. Chương Chap 20:

CHAP 20: CUỘC SỐNG MUÔN MÀU

Sau cái ngày định mệnh ấy, tôi như chìm vào một giấc ngủ dài. Tôi cảm thấy mình được bay lên, rất nhẹ...

Tôi bay qua nhiều nơi, nhưng cuối cùng lại bay đến chỗ nào không đến lại bay đến vùng đất phía Nam. Nơi mà tộc phù thủy ở. Thật không may tôi bị bắt lại bởi một mục phù thủy. Chẳng biết làm sao mà tin tức lan nhanh, đến cả tộc phù thủy cũng biết tôi khi bà nhìn thấy. Bà đề nghị cho tôi sống lại nhưng phải mất 3 năm để hồi phục hoàn toàn tuy nhiên sức mạnh của tôi sẽ không còn nguyên. Và tất nhiên là tôi đồng ý. Tôi bắt đầu trải qua những lần đau đớn đến tột cùng. Nhưng tôi không buông lời, tôi quyết tâm.

Rồi quãng thời gian 3 năm cũng trôi qua. Tôi nhìn lên bầu trời, thói quen khó bỏ. Tôi không tự tin rằng trở về lần này tôi sẽ tìm lại được anh. Nhớ anh đã có người khác thì sao.

Con cứ về đi. Thủ lĩnh chưa có ai đâu - Như đọc được suy nghĩ của tôi, mẹ Jory - tên của phù thủy giúp tôi nói.

Và như có động lực tôi quay về. Tôi không dám vào chỉ gửi cho lính, may mà họ không nhận ra...

Và...cuối cùng tôi cũng gặp được anh trong màn mưa. Thứ tôi thích nhất...

Anh ôm tôi, thật chặt, và lúc ấy tôi mới cảm nhận được rằng cuộc sống phải trải qua muôn vàn khó khăn thì thành công mới đến được. Trái tim như được sưởi ấm, nước mắt hạnh phúc hòa cùng màn mưa, lạnh nhưng lại ấm... Hạnh phúc đến với cả 2 trái tim. Tờ giấy màu đỏ vương vất mùi hương ghi rõ chữ

“ÂM THANH CỦA MƯA - HUYỀN ANH”

THE END!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-thanh-cua-mua>